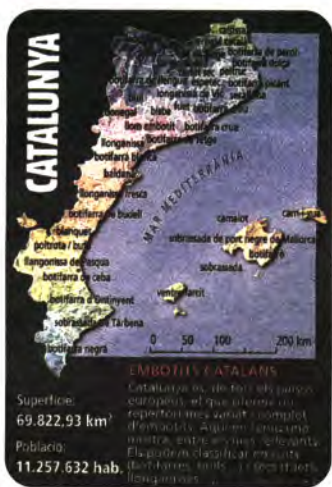

NEGOCIAR, SALVAR VIDES. (LLEGIT PER INTERNET)

Aznar va a Oriente Medio a declarar que hay que conseguir «la paz de los valientes». Por qué este señorito tan hipócrita no se aplica él mismo lo que predica para los demás? Hay que negociar por la paz, aquí o en Irlanda o en Palestina, hay que ser responsables y proteger a la ciudadanía española. Basta de muertes!! Queremos vivir en paz, Sr. Aznar!! Pero Madrid y sus peperos siguen inperterritos atacando a un partido democrático y cristiano como el PNV, y es que saben que cada víctima de ETA les aporta nuevos votos.

L'ESTEL

Amb el suport de:

GOVERN DE LES ILLES BALEARS
Conselleria d'Educació i Cultura
Direcció General de Política Lingüística

A.P.P.E.C
ASSOCIACIÓ
DE PUBLICACIONS
PERIÒDIQUES
EN CATALÀ

paisoscatalans.org/estel
E MAIL focifum@teleline.es

ANY XXI. NÚMERO 483

15 DE MAIG DEL 2002

PREU: 2 €

FIRA D'ABRIL DE SANTA MARIA DEL CAMÍ

En Toni Sans de Santa Maria és màgic, artista teatral, escultor... va exposar les seves escultures a la recent inaugurada Casa dels Mestres. De jove, n'Antoni va viure amb son pare, exiliat republicà, per Sudamèria. Tel. 971 676 284

Fa un any que na Francesca Nadal d'Esportles fa reflexoteràpia i massatge als peus. Tel. 619 955 293

Fa 8 anys que na Júdit Cabello i el seu home Suchi Yang curen a la gent pel mètode Chi-Kung. En Suchi Yang va estar 5 anys a un Temple Budista on va aprendre a curar quasi tots els dolors. El trobareu al 971 721 790

En Gaspar Caballero de Segovia i na Celsa Amengual, difonen per tot el món els cultius en parades de cristall. Tel. 971 513 305

En Francesc Ramis és el president de la Associació ornitològica de Santa Maria del Camí. Una associació amb deu anys de vida i un centenar d'associats. Crien canaris i mulats. Exposen per la fira d'abril i fan un concurs al novembre. Tel. 971 140 224

Fa 5 anys que na Conny i en Brendan fan cultius ecològics que comercialitzen a la fires a la finca de son Barrina, entre Inca i Llubí. Tel. 971 504 540

Fa 3 anys que en Pep Barrero ha obert la Botiga Naturista Can Bio al carrer de Santa Bàrbara, 12 de Pollença. A la foto amb els seus ajudants. Tel. 971 533 199

És en Ramon Pujol Bertran de Ossó que te participació en dos pups de s'Arenal i un taller confecció a Ciutat. Tel. 971 902 939

Fa un any que els germans Simó han obert la Botiga Virtual E-Traducta. Tradueixen català, francès, alemanys, italià i castellà. Els trobareu a www.e-traducta.com

DISSETENA IDEA DE LA CAL PER FER AVANÇAR EL PAÍS

Qualsevol mitjà de comunicació, pàgina web, producte comercial, etc. que exerceixi una discriminació del català ha de ser bombardejat amb cartes, missatges electrònics, trucades per telèfon...

(Campanya en favor dels conciutadans europeus i contra l'espanyolerisme asnarista)

"R." <taubecolom@ono.com>

The P.P. (=Popular Party) Government in Madrid refused in the Parliament a proposal in order to admit our co-citizen in the European Union as militaries in the Spanish Army. In opposite, they now admit there some people out of the European Union, if they are Hispanoamerican, it means their motherly and mindly tongue to be the Castilian (Spanish).

What the P.P./Madrid is trying to do?

-To get stronger the actual monopolization on the weapons by Spanishspeaking people against other peninsular nations as Catalonians, really out of the Spanish Army?

-To admit some people from countries with low democratic level and a long putschist history to draw up the new Spanish Army?

And why? Ω

Die spanische Regierung in Madrid (Partido Popular = Volkspartei) hat im Parlament abgelehnt, dass unsere Mitbürger der Europäischen Union der spanischen Armee als Soldaten beitreten können. Aber andererseits ist es bereits im spanischen Parlament erlaubt, dass Lateinamerikaner, die nicht europäische Bürger sind, in der spanischen Armee als Soldaten und Offiziere -unter bestimmten Bedingungen- angenommen werden dürfen.

Es sind Menschen, die Spanisch als Mutter- und Denksprache haben.

Was beabsichtigt die Volksparteiregierung?: -dass nur spanischsprechende Leute im Laufe der Zeit den einzigen Zugang zur Waffen haben gegen Katalonien, Basken...?

-dass Leute aus kaum demokratischen Ländern, in denen Putsche relativ häufig stattfinden, versammelt werden, um die neue spanische Armee zu bilden?

Und warum das? Ω

LA REVISTA DELS EMPRESARIS

Foc i Fum

MATEU MARIÓ DE SANT JOAN

* Ja som a mitjans mes de maig, altra temps el Més de Maria que anvem cada vespre a l'església a passar el rosari i a cantar en foraster "Venit i vamos todos, con flores a porfia, con flores a Maria, que madre nuestra és. Al maig a segar m'envaig, el juny, la falc en es puny, el juliol, les mules a s'era i es bous en es sol... Tot ha canviat. El mes de maig anavem a segar faves. Enguany no he vist cap favar, se veu que les màquines no seguen be les faveres i segar amb la falc és molt antic a més de fer mal d'esquena. Pel Pla de Mallorca i pel terme de Campos hi ha molt de blat i ordi que enguany va espone-rós de tot. Si no hi ha una gelada tardana l'anyada serà molt bona. El blat ajagut, aixeca l'amo, diu l'adagi. Ara, amb

les races de blat de cicle curt, el blat no s'ajau però fa unes espigues ben grosses. Pel terme de Llucmajor i altres llocs de sa Marina, segaran ben poc perquè escalivats amb les sequeres d'aquests anys passats no han sembrat, cosa que no està malament del tot perquè la fora vila està exuberant de margalideres amb flors blanques o grogues. Mai s'havien vist tantes margalideres a Mallorca i mai havia tengut Mallorca un camp tan bell i florit com enguany, però es clar, de les margalideres no en treurem pa. Una solució és llaurar i tapar-les abans que se seguin, d'aquesta manera s'aconsegueix un abonament de nitrats molt bo pels arbres o per l'anyada de l'any que ve. I direu; com és que en Mateu sap tant d'a-

questes coses del camp? Idò és que els meus primers vint-i-cinc anys els vaig passar a fora vila fent de conrador, llavors quan feia feina a la hosteleria, els hiverns els passava a sant Joan fent feina i fins i tot algun curset d'agricultor. I aquestes coses no s'obliden.

* Anant per aquests móns de Déu, ens hem adonat que els immigrants de segona generació, els fills dels castellans que han obert negocis a Mallorca, se senten orgullosos de ser mallorquins i parlen català tan be com noltros. Especialment els joves empresaris que regenten indústries pels polígons de Ciutat, s'han espavilat i, malgrat tenir llinatges castellans, parlen com els mallorquins. És que a més de poder fer negocis amb més gent, avui, aquests nous mallorquins es volen diferenciar dels moros i dels negres que encara no han après a xerrar en català. L'orgull de ser mallorquí i parlar

català, comença a fer forat entre nosaltres.

* El dimarts dia 30 d'abril vaig anar a fer feina a ses Salines: petites entrevistes a les botigueres i a petits empresaris. Vaig veure molta policia i guàrdia civil a la plaça de l'Ajuntament i deman a un saliner. — Com és, tanta policia? És que arriben dos ministres, en Mates i en Trillo. Idò jo me'n vaig, vaig pensar. L'Estel és la revista dels petits empresaris, però no dels polítics, i manco dels polítics castellans. L'endemà, el Dia de la Fira de ses Salines, una dotzena d'avions feu acrobàcies per damunt ses Salines. Vaig sentir comentaris de tota classe: Com que no paguen dels seus, aquesta gent fa gasto de benzina. Altres deien: Això fa por, recorda la guerra. Jo vaig pensar que allò més que res era una mostra de força de l'Espanya imperial a damunt la colònia illenca.

* Divertidíssim fou el matí per

ses Salines. Quan els parlaves del llibre Ajuntament bon dia, tothom se mostrava molt interessat. Quan vaig esmentar el llibre a la botiga de can Pou, que està al costat de l'Ajuntament, els amos se posaren histèrics i els clients s'esclataven de riure. Me'n vaig anar però unes clientes me seguien dient: Que no ho saps? Aquesta gent te una filla enxufada a l'Ajuntament i aquest llibre els fa molta ràbia, per això que els he fet contrari, deia una. Mes tard vaig trobar un jubilat que havia estat regidor de ses Salines, el qual me va dir que encara no havia acabat de llegir el llibre, però que tot el que hi estava escrit era veritat. Que l'autor del llibre havia guanyat unes oposicions com oficial o cosa d'això i a poc a poc el relegaren a fer fotocòpies a un despatx mig amagat. Ses Salines és un poble molt petit, tothom se coneix i la xafarde-ria és el divertiment més a mà que te la gent. Ω

Tres segles més tard, el Born torna a ser l'escenari d'una batalla. Afortunadament, l'actual confrontació és incruenta, però també cal dir que des d'algunes tribunes s'ha intentat pervertir el debat, com si la recuperació del patrimoni històric d'alta significació patrimonial suposés un llast per a la vida cultural de Barcelona.

La importància i qualitat de les restes trobades ja ha provocat que totes les administracions optin per la no destrucció del conjunt arqueològic. No cal dir que això ja és un gran pas, doncs no som pocs els que encara lamentem la destrucció dels magnífics refugis antiaeris de la plaça del Sol i de la Revolució, construïts a Gràcia durant la Guerra Civil, per a fer-hi aparcaments municipals. De vegades sembla que a les administracions catalanes els faci por recobrar la memòria històrica. És que potser tenen mala consciència?

La preservació in situ és un encert. Tanmateix, l'alt valor històric i simbòlic del jaciment ens obliga, a més de preservar-lo, a explicar-lo. Ara és el moment d'impulsar al Born un nou equipament cultural, un centre d'interpretació únic a Europa, que dinamitzarà la vida cultural i turística del barri.

En aquest sentit s'han pronunciat les principals associacions catalanes de professionals de la cultura. I és que de la combinació de restes i biblioteca, només en resultarien dos equipaments mediocres. La magnitud d'una Biblioteca Provincial l'obliga a tenir un espai propi, on el projecte bibliotecari no hagi d'estar subordinat ni a la conservació d'un edifici dissenyat per un ús totalment oposat al que ara es vol habilitar, ni a la realitat d'un subsòl impracticable. S'ha pensat, per exemple, on es faran els grans magatzems, i totes les altres grans àrees de serveis que la nova biblioteca necessita?

El cert és que amb restes o sense, el projecte de Biblioteca Provincial a l'antic mercat del Born ja era prou complicat. Si l'argument era el de preservar l'edifici de Fontseré, la remodelació ja feia impossible conservar-ne íntegrament els interiors.

A Barcelona hi ha molts espais que podrien acollir la Biblioteca Provincial, d'altra banda tan necessària, malgrat que tècnicament i d'acord amb el pla de bibliotecari català, li hauríem de dir Biblioteca Central. Al mateix barri

de la Ribera hi trobem la infrautilitzada Estació de França. No gaire lluny d'allà, el Palau de Justícia o l'edifici de Correus també són edificis emblemàtics que poden albergar-la. De tota manera, les edificacions històriques que estructuralment més s'acoblarien a l'ús que li volem donar són la presó Model o les antigues casernes d'artilleria de Sant Andreu.

Si l'opció més racional és la de reubicar la Biblioteca Provincial fora del mercat del Born i conservar in situ la totalitat de les restes, ¿per què hi ha alguns personatges que s'oposen la seva musealització? ¿És ignorància, candidesa o senzillament mala intenció? ¿A qui no interessà remoure el passat i fer palès l'oprobri a que se sotmeté als habitants del Born després del 1714?

Aquests darrers dies, alguns mitjans de comunicació impregnats del seu habitual tuf d'espanyolisme, com ara La Vanguardia, han estat manipulant interessadament un debat que hauria de ser prudent i serè. No solament han mostrat el tema des d'una perspectiva parcial, sinó que han intentat manipular l'opinió pública

contraposant, demagògicament "llibres" contra "pedres", com si unes coses fossin més "culturals" que les altres.

S'ha intentat confondre a la ciutadania sobre l'autèntica naturalesa del conflicte. A Barcelona no hi ha Biblioteca Provincial perquè des del govern espanyol mai havien destinat diners per a construir-la. Per altra banda, la classe dirigent catalana tampoc la reclamà amb suficient fermesa. O sigui, que un fracàs derivat de la nostra dependència econòmica de Madrid i de la minsa influència dels polítics casolans, ens el volen presentar ara com un problema de carrincloneria arqueològica. Com si les restes de la nostra història tinguessin la culpa de la mala fe d'uns i de la ineficàcia dels altres!

No és estrany doncs que veus tan "preocupades" per la cultura catalana com Julia García Valdecasas o el Ministerio de Cultura, ja s'hagin pronunciat per conjugar la biblioteca amb les restes. De la mateixa manera que l'Ajuntament de Barcelona i la Generalitat també s'han pronunciat en la mateixa direcció, com si aquesta fos la millor via per autoexi-

mir-se de les seves responsabilitats. Només ERC ha mantingut la idea de la separació dels equipaments, tornant a erigir-se com a portaveu de la sensatesa, la cultura i la dignitat nacional en la política catalana.

La batalla encara no està decidida. Acabaran uns el que Felip V va començar el 1714? O els que estimem veritablement la ciutat i la cultura sabrem resoldre positivament i racional la qüestió del Born? Tot indica que s'acabarà imposant el seny, perquè —i citant a Francesc Pujols en el 40è. aniversari de la seva mort— "l'esperit català rebrota sempre i sobreviu als seus il·lusos enterradors". Ω

Josep M. Vall i Comaposada
President de la Sectorial de Cultura d'ERC

La batalla del Born

HI HA GENT
A QUI LI
MOLESTA QUE
ES PARLE,
ES PENSE I
S'ESCRIGA
EN CATALÀ

ÉS LA MATEIXA
GENT A QUI LI
MOLESTA
QUE ES
PARLE ES
PENSE I
S'ESCRIGA

M a l l o r q u í

La llengua catalana, pròpia de les Illes Balears,
és oficial a Mallorca.

Els teus fills tenen el dret i el deure de saber-la.
Exigeix escoles catalanes al teu poble o barriada

La justícia a Catalunya:

Volem viure plenament
EN CATALÀ

PLATA FORMA PER LA LLINGUA

prou agressions
dels estats espanyol i francès
a la nostra llengua

Volem viure plenament
EN CATALÀ

PLATA FORMA PER LA LLINGUA

Els treballadors i els pobles hem de defensar units les llibertats que els arrabassarem als franquistes

El Govern de n'Aznar, continuant amb la seva escalada contra les llibertats i els drets dels treballadors, ha enviat a les Corts una Llei de Partits, manifestant, sense vergonya, que es per il·legalitzar Batasuna. Aquest projecte de llei "consensuat" amb en Zapatero ha aixecat la indignació de milenars de militants socialistes i fins i tot de molts dels seus dirigents.

Sense que els surti el color a la cara, els franquistes, als treballadors i al poble basc, els aturaren els peus a les eleccions basques el tretze de maig passat manifestant que no hi ha solucions polítics o judicials, pretenen expulsar a representants elegits a nivell municipal o nacional, votats democràticament per milenars i milenars de ciutadans per defensar els drets nacionals, mitjançant l'exercici del dret a l'autodeterminació o la pròpia inde-

pendència.

En Zapatero no se cansa de repetir que n'Aznar utilitza la política antiterrorista per tal de guanyar vots. Però és que n'Aznar, com en Bush, titlla de "convivència amb el terrorisme" a tot aquell que no acati la seva política contra els treballadors i els pobles. Per a poder imposar els retalls en la jubilació, les noves privatitzacions de serveis públics essencials, per retallar el dret a les prestacions d'atur, i per negar qualsevol solució democràtica necessita l'enfrontament quotidià.

Els miners asturians el 1962 aixecaren tot Astúries contra en Franco i afirmen, quaranta anys després que fou la unitat dels treballadors i els pobles el que reconquistà les llibertats democràtiques, la llibertat sindical, el dret dels treballadors a organitzar-se pels seus propis interessos de classe. És així com

el PSOE, el PCE i tots els partits, els sindicats de classe UGT i CCOO i tots els sindicats, els legalitzarem abans que es promulgues la Constitució del 78. Però, desgraciadament, les institucions antidemocràtiques que negaven la legalització del moviment obrer encara perviuen.

El govern de n'Aznar necessita dividir, confondre al màxim per tractar d'aplicar-nos augments en la edat de jubilació. Majors dificultats a les prestacions per l'assegurança de l'atur. Noves privatitzacions en sectors bàsics. A la vegada que amb la LOU i la Llei de Qualitat accelera la destrucció de l'escola pública.

L'interès dels treballadors, dels militants, dels joves, és el diàleg, són les solucions democràtiques. Els treballadors necessitem defensar en comú tot allò que arrabassarem als franquistes, als banquers, a les patronals. Els tre-

balladors i els pobles només podem continuar units sobre la base del respecte mutu a la llibertat de cada poble per a decidir els seus propis destins. L'interès dels treballadors i dels pobles d'Espanya és la recerca d'una sortida democràtica a la qüestió basca, que es garantitzi la lliura fraternitat entre els pobles, la convocatòria d'una assemblea constituent dels pobles d'Espanya, per la Unió Lliure de Repúbliques Lliures.

Aquest atac a les llibertats cerca preparar un retrocés democràtic que faciliti els plans destructius de les multinacionals que compren empreses i llavors les tanquen en interès de la seva posició en els mercats. Quin poble té interès en enfrontar-se a un altre poble? Quin treballador té interès a enfrontar-se a un altre?

El moviment obrer ha de discutir. Cada organització ha d'as-

sumir les seves responsabilitats per tal de defensar els drets democràtics. És precis organitzar el més ample front comú, la més ampla campanya per la retirada de l'avantprojecte de Llei de partits. Cal defensar la llibertat d'associació de tots. I rebutjar totes les mesures que se refereixen a al confiscació de comptes, bens de partits, sindicats, con feu en Franco durant quaranta anys. Cal oposar-se a les arbitrietats que exigeixen l'adhesió al règim constitucional per tal d'actuar legalment.

Una greu amenaça està en marxa. Unim-nos tots per tirar-la en terra. **Ω**

PERE
FELIP I
BUADES

Els altres catalans

Un 20,9% dels electors catalans de la Catalunya del Nord han votat el líder ultra Le Pen, per davant de Chirac i Jospin. Davant d'aquest fet, des del Principat, s'han proferit tota mena d'acusacions contra aquests compatriotes nostres.

«Un patriota un idiota» és una frase útil per no fer res. O tantes altres cites d'origen progressista que no condueixen a res, sinó sols al desencís ciutadà i col·lectiu.

La pàtria és l'origen de tot, encara que, cal estar-hi atents, tampoc és cap fi en si mateixa. En base a aquesta solució, els nostres compatriotes de la Catalunya del Nord han d'ésser tinguts en consideració.

Algú va dir que el departament del Pirineus Orientals eren l'Andalusia de l'estat francès, comparativament. El retràs i la pèrdua d'opcions constants, configuren un espectre geogràfic entre l'esforç i la crisi. Perpinyà viu molt

lluny de qui més l'exigeix: París. Els Pirineus Orientals són el vèrtex fals d'un hexàgon trencat i perdut a les rodalies de la capital de la república veïna.

Davant de tot això, la proposta Le Pen, si més no, té un efecte tàctic indiscutible: és un cop de pic contra el sistema dominant. Predica la fugida de la Unió Europea, planta cara als fenòmens d'integració comercial i parla sense embuts de prioritats (primer els francesos). També és el discurs eficaç contra la por a perdre la feina, a ésser diluït dins el magma intercultural o a caure abatut víctima d'un atracament a plena llum del dia.

Els catalans d'arreu, però especialment els de la Catalunya del Nord, sabem molt de propostes que volen ésser miracles. Al final, tanmateix, el nostre camí sempre con-

sisteix en cedir, cedir i cedir,... en tot i per tot, sense cap reducte de vida pública on trobar refugi. Ara que, tot i haver d'agafar-ho amb pines, pels catalans de l'estat espanyol hi ha algunes formes d'expressió pública pròpies; pels altres catalans, tot i viure en un estat republicà, no hi ha ni això.

Per tant, des d'una perspectiva tàctica, el suport electoral a Le Pen, com a mínim, dona l'opció a trencar amb el sistema dominant d'ara. Tot i que, òbviament, això conté el risc d'un futur incert o pitjor.

Curiosament, pel cas de la Catalunya del Nord, el decantament de l'electorat per Le Pen podria indicar l'afany per frenar «una invasió subtil», dins un ambient social que per si mateix viu esgotat. La normalització de la catalanitat s'han d'anar guanyant en

un pols diari amb les prefectures de la república. Si a sobre hi ha la problemàtica de l'allau immigratòria, titllada «d'invasió subtil» per alguns comentaristes, les raons del desànim poden ésser del tot concloents.

Al meu entendre, el que passa a la Catalunya del Nord és el prefaci del que ens succeirà a la Catalunya de sota dels Pirineus. Un avis per a que els polítics professionals es decideixin a parlar clar i català sobre els problemes reals de la gent: el tractament de la delinqüència, les ajudes a la família, l'allau d'immigrants de cultures molt allunyades, la pèrdua dels valors religiosos, la manca de credibilitat del Parlament...

Però si una cosa sembla necessària, des d'una òptica coherent amb els estreps de la catalanitat, és no deixar de donar suport

a tots aquells catalans, que tot i que puguin ésser votants de Le Pen, fan del seu vot un esgarip amb la clara voluntat d'enfonsar un sistema que no vol reflectir els seus anhels, siguin de benestar social, siguin de protecció cultural i nacional (catalana).

El socialisme francès mai ha volgut escoltar les pretensions d'identitat territorial de la Catalunya del Nord, i encara menys la sibil·lina insinuació trotskista, tot i posar-hi bona voluntat. La dreta conservadora moderada tampoc s'hi ha implicat. I en un entorn en que no hi ha possibilitats per les minories, almenys les propostes de Le Pen o de Mégret signifiquen atenuar l'efecte d'una onada immigratòria que, sense voler-ho, podrien acabar esborrant, per la sola força demogràfica, els darrers baluards de la catalanitat més vella. **Ω**

© Llorenç Prats-Segarra
(campusjove@correu.vilaweb.com)

CAMPANYA PEL CATALÀ EN L'ETIQUETATGE

El dijous passat, dia 11 d'abril, la Plataforma per la Llengua va presentar públicament davant dels mitjans de comunicació un estudi sobre l'acompliment de la legislació de l'etiquetatge de productes de Denominació d'Origen catalans entre les empreses del sector de vins i caves a Catalunya.

Les conclusions que podem extreure de l'estudi són que les principals empreses de productes de gran consum de vins i

caves incompleixen la Llei de Política Lingüística en l'etiquetatge de la majoria dels seus productes, i especialment en els de més difusió a Catalunya. L'etiquetatge en català és clarament majoritari en els vins i caves d'alta qualitat, especialment en els vins d'exportació, però no en els vins de gran consum. Algunes de les grans empreses que no tenen cap dels seus productes etiquetats en català i que incompleixen la legislació són: Miguel

Torres, Castillo de Perelada, Juvé y Camps, Pinor, Marques de Monistrol, Jaume Serra i Bodegues Roquetes.

És per això que des de la Plataforma per la Llengua pensem que caldria una ràpida rectificació per part de les empreses, especialment les més grans, per acomplir la llei, així com també, l'administració apliqués mesures per fer complir la llei; bé informant i portant un seguiment de les empreses no adaptades,

bé per sancions o retirant la denominació d'origen als productes que es troben fora de la normativa.

L'endemà, la premsa escrita en va fer ressò i creiem que el moviment d'opinions s'incrementarà en les pròximes hores perquè TV3 també en va informar.

Però, perquè els efectes de l'estudi siguin més eficaços us volem demanar que envieu cartes als diaris queixant-vos sobre

la situació del català en l'etiquetatge.

QUEIXA'T

Adreces:

Focifum@teleline.es

bustia@avui.com

lectorgi@elpunt.com

cartalector@elperiodico.es

opinionb@elpais.es

cartas@lavanguardia.es

Entre tots i totes ho aconseguirem! **Ω**

Plataforma per la Llengua.

UN MAL FITXATGE AL PARLAMENT - Capítol XIII

CECILI BUELE I RAMIS.

L'ELABORACIÓ D'UNA INFORMACIÓ RESERVADA, DE CARÀCTER INTERN

Dia 3 d'octubre de 2001, en escrit adreçat a **Joan Ferrer i Cànaves**, Oficial Major del Parlament de les Illes Balears, el Lletrat **Lluís F. Isern Estela** atenia l'encàrrec que se li havia formulat dia 22 de juny de 2001, sobre l'execució d'una informació reservada en relació amb la notícia apareguda al **DIARIO DE MALLORCA**, a l'edició de dia 9 de juny de 2001.

Li comunicava tot un seguit de fets que s'havien esdevengut en relació amb les anomenades fitxes del Parlament que, amb la cautela i les limitacions pròpies de la seva capacitat, segons el seu parer, havien estat aquests:

1. **Gaspar Fernando Sabater i Vives**, funcionari del Parlament, era l'autor de les anomenades «fitxes del Parlament».

2. En la redacció d'aquelles fitxes, **Sabater** no havia comptat amb la col·laboració de cap altra persona.

3. Les fitxes, que constaven a 14 fulls en paper comú i estaven organitzades per serveis o dependències, implicaven una desconsideració greu del seu autor, **Gaspar Sabater**, cap als superiors, companys i subordinats.

4. Les declaracions de **Sabater** sobre la necessitat o utilitat de consignar aspectes personals a les fitxes, que li havien estat sostretes, no gaudien de credibilitat suficient. No s'havia pogut determinar la identitat de la persona que havia sostret les fitxes a **Sabater**.

5. La immensa majoria del personal havia declarat no tenir ni idea que existissin aquells documents sobre els treballadors, abans de dia 9 de juny de 2001 en què varen ser publicats al **DIARIO DE MALLORCA**.

Resultava, emperò, dubtós que almenys el personal eventual dels grups parlamentaris no coneguessin aquelles fitxes (en un dinar fet pocs dies abans, se n'havia parlat).

I resultava, sincerament, mala de creure l'afirmació de **Sabater** sobre que no havia mostrat o comunicat les fitxes a cap persona: les declaracions de **Sabater** sobre aquell apartat dels fets no gaudien de gaire veracitat, sinó que eren un intent d'eludir les seves responsabilitats: resultava raonable inferir que el propi **Sabater** havia comunicat o mostrat les fitxes a algú, abans que aquestes es publicassin al **DIARIO DE MALLORCA**. Hi havia indicis racionals que permetien pensar que **Sabater** havia mostrat o comunicat les fitxes, abans de la sostracció, almenys, a la persona que les havia sostret.

6. Aquelles fitxes no havien tengut cap incidència, per sort, damunt les decisions preses per la Mesa del Parlament sobre el conjunt del personal al servei de la Cambra.

I resultava intrascendent esbrinar si l'origen primer de la confecció d'aquelles fitxes es devia a la voluntat exclusiva de l'autor (segons algunes declaracions), o si es devia a l'encàrrec d'algú (segons

unes altres declaracions), o si es devia a un excés de zel de **Sabater** davant un encàrrec (segons declaracions efectuades per alguns) o a la voluntat d'agradar o de «fer punts» (segons havien declarat alguns altres).

7. No podia quedar a la decisió de la voluntat de la majoria, sinó a l'aplicació estricta de la llei, l'inici o no d'un expedient disciplinari contra presumptes responsables.

8. No es podia concloure res, respecte de la manera en què **DIARIO DE MALLORCA** havia tengut accés directe a les fitxes elaborades per **Sabater**.

9. Hi havia suficients elements de fet, per presumir la comissió d'una falta disciplinària que s'havia de seguir respecte de **Sabater**, amb motiu de la presumpta comissió de la falta greu prevista a la Llei de Funció Pública, la qual podia dur apa-

• Des de quan?

• Qualque persona li ha comentat que existien fitxes? En cas afirmatiu, qui és i on se li va comentar?

• Vostè ha vist les fitxes? En cas afirmatiu, a quin despatx? Eren originals o còpies?

• Pot aportar cap document, informació o testimoni per ajudar a conèixer els fets que han envoltat aquest assumpte?

• De quina manera creu que el **DIARIO DE MALLORCA** va tenir coneixement de l'existència de les fitxes? Perquè algun funcionari les hi va entregar? Per alguna altra persona del Parlament? Altres mitjans?

• Havent aparegut les informacions a premsa, creu que són base suficient per iniciar un procediment disciplinari? En cas afirmatiu, contra qui? Contra l'autor de les fitxes? Contra la persona que hagi

gut, si així ho havien preferit els companys, o bé, amb el seu consentiment, les havia gravades a cintes magnetofòniques.

La notícia no torbà a sortir als mitjans de comunicació. Segons aquests, l'informe jurídic del Parlament havia instat a expedientar **Sabater** pel cas d'aquelles fitxes confidencials. El Lletrat, segons aquelles informacions periodístiques, havia aconsellat l'inici d'un procediment disciplinari contra el funcionari. S'hi deia que «*existeixen suficients elements de fet per presumir la comissió d'una falta disciplinària i, per tant, aconsellen l'inici d'un procediment disciplinari que s'ha de seguir respecte del senyor Gaspar Sabater*» (**DIARIO DE MALLORCA**, 07/10/01, «El informe jurídic del Parlament insta a expedientar a **Sabater** por el «caso Fichas»»).

S'hi deia també que el lletrat **Lluís Isern** havia considerat un «acte de supèrbia i desconsideració» el fet que **Gaspar Sabater** hagués qualificat els seus companys sense estar-hi qualificat ni advertir-n'hi els afectats.

Al l'entrevista mantenguda, el funcionari **Sabater** s'havia ratificat en les seves declaracions davant la Justícia. «*Atès el contingut de les fitxes, ignominiós, però sense cap utilitat pràctica per al mateix autor, no puc creure que les fitxes hagin estat elaborades per al bon govern del senyor Sabater en relació amb el seu càrrec de delegat de personal*», apreciava el lletrat, que havia rebut respostes evasives en interessar-se per la utilitat sindical d'aquelles dades relatives a malalties, creences religioses i vinculacions familiars del personal del Parlament.

La reconeguda professional del periodisme, **Marisa Goñi**, manifestava que el lletrat creia que resultava «molt mala de creure l'afirmació del senyor Sabater segons la qual no havia mostrat ni comunicat les fitxes a cap altra persona». Recordava que aquelles fitxes confidencials havien estat guardades en una carpeta situada dins l'escriptori de **Sabater** i havia estat l'únic document que n'havia estat extret. ¿Com podia, la persona que els va substraure, agafar tota aquella documentació si no sabia que existís?, es demanava el lletrat. Per a qui era «*raonable deduir que havia estat el mateix Sabater el qui havia comunicat o mostrat aquelles fitxes confidencials a qualcú, abans d'haver estat fetes públiques*».

També considerava el lletrat que «*per sort, les fitxes no han tengut cap incidència en les decisions preses per la Mesa del Parlament en relació amb el conjunt del personal de la cambra*». Havia estat una simple coincidència el fet que s'haguessin unificat els departaments de Biblioteca i Documentació, i les indicacions que figuraven en aquelles fitxes confidencials elaborades pel senyor **Sabater**.

Aquell informe del lletrat, resultat de la investigació interna realitzada entre el personal de la cambra, havia de ser debatut i tractat a la propera reunió de la Mesa del Parlament (dimecres, 10 d'octubre). Calia tenir-hi ben present la insistència

UN MAL FITXATGE AL PARLAMENT

Capítol I.-

Primer dia i primeres declaracions públiques

Capítol II.-

Primeres reaccions davant l'opinió pública (1)

Capítol III.-

Primeres reaccions davant l'opinió pública (2)

Capítol IV.-

Primeres contradiccions que surten a rotlle (1)

Capítol V.-

Primeres contradiccions que surten a rotlle (2)

Capítol VI.-

Fitxes a la Fiscalia i descoberta de l'autor

Capítol VII.-

L'autor de les fitxes, presumpte innocent

Capítol VIII.-

L'autor de les fitxes, un funcionari privilegiat

Capítol IX.-

El President del Parlament i la Presidenta del Consell de Mallorca

Capítol X.-

El Jutge i la Junta de Personal

Capítol XI.-

Sobreseïment provisional i obertura d'expedient disciplinari

Capítol XII.-

Petició reiterada d'obertura d'expedient disciplinari

Capítol XIII.-

Elaboració d'una informació reservada de caràcter intern

rellada alguna de les sancions previstes.

Aquelles eren les conclusions que el Lletrat **Lluís F. Isern Estela** feia arribar a **Joan Ferrer i Cànaves**, Oficial Major del Parlament, el qual li havia encomanat la tasca de desenvolupar una informació reservada, d'acord amb el Reglament de Règim Disciplinari de la Funció Pública de la comunitat autònoma de les Illes Balears.

¿Com havia arribat a establir aquelles conclusions? Fonamentalment, amb una sèrie de converses o entrevistes que havia mantengut amb la pràctica totalitat del personal de la Cambra parlamentària.

Aquelles entrevistes, bàsicament, s'havien subjectat a un patró de preguntes:

• Vostè ha fet o ha elaborat qualque fitxa?

• Vostè sabia que existien fitxes referides al personal al servei del Parlament?

subministrat les fitxes al **DIARIO DE MALLORCA**? Contra altres persones?

• Creu que aquestes fitxes havien estat encarregades per algú o han estat elaborades a iniciativa exclusiva del seu autor?

• Creu que aquestes fitxes han servit per adoptar decisions que hagin afectat al conjunt del personal al servei de la Cambra?

• Vol afegir alguna cosa més?

Sobre aquell padró de preguntes, el Lletrat havia fet repreguntes i altres preguntes derivades de les contestacions que anava obtenint. Havia procurat també que, durant les esmentades entrevistes, els diferents intervinents es manifestassin amb total llibertat, amb ple respecte dels seus drets constitucionals, fins i tot el de no contestar.

De les entrevistes mantengudes, o bé havia redactat una Acta del seu conten-

del redactor de l'informe en la necessitat de valorar-ne aquelles conclusions amb molta cura. Ja que l'escassetat del material provatori de què s'havia pogut disposar i l'obligatorietat de limitar la investigació a l'àmbit intern de l'Administració parlamentària, ho feien del tot recomanable.

Mentrestant, es feia públic que «la Junta de Personal del Parlament havia demanat la suspensió de Gaspar Sabater, en una carta remesa a la Mesa de la Cambra, en la qual demanava que se sancionàs Gaspar Sabater per una falta greu que implicava la suspensió d'ocupació i de sou almanco durant sis mesos. L'escrit de la Junta havia estat presentat després de l'informe realitzat pels lletrats de la Cambra que deixava la porta oberta a una possible sanció entre falta greu o molt greu» (ÚLTIMA HORA, 17/10/01, 'La Junta de Personal del Parlament pide la suspensión de empleo de Gaspar Sabater').

Ja havien transcorregut quatre mesos justs, des de la primera publicació de l'escàndol que comportava l'existència d'aquelles fitxes confidencials sobre personal del Parlament. A la fi, la Mesa del Parlament, a la reunió mantenguda dia 10 d'octubre, havia acordat obrir expedient disciplinari al funcionari de la Cambra Gaspar Sabater.

En una reunió, en la qual s'havien tractat 14 punts que figuraven a l'Ordre del Dia i que, havent començat a les 10:35 hores, havia acabat a les 13:15 hores, intervenint al darrer punt dedicat al torn obert d'intervencions, el President del Parlament, Maximilià Morales i Gómez plantejava si s'havia de «prendre alguna decisió sobre

el denominat «assumpte fitxes», un cop conegut pels membres de la Mesa el resultat de la informació reservada que els fou lliurat amb aquest caràcter a la sessió anterior» (ACTA de la sessió de la Mesa del Parlament, 10/10/01, punt 15, 'Torn Obert d'Intervencions').

Un cop els membres de la Mesa s'havien mostrat unànimement d'acord a tractar aquell assumpte, el President els informava que el dia anterior havien tengut entrada al Registre de la Cambra dos escrits presentats per Sabater.

Amb aquests, d'una banda, es denunciaven davant la Mesa presumptes irregularitats en el desenvolupament de la informació reservada, com a conseqüència de les quals s'hauria vulnerat el seu dret a la intimitat, i de l'altra es denunciava davant la Presidència la publicació en el DIARI DE MALLORCA de «notícia detallada i fragments textuais» de la informació reservada de caràcter intern, fet que el deixava en «situació de total indefensió».

Aproposta del Vicepresident de la Cambra, aquests dos escrits quedarien adjuntats a l'expedient.

El Lletat-Oficial Major informava que la incoació de l'expedient que es despenia de les conclusions de la informació reservada li correspondria, a ell, mentre que la imposició de les sancions, si n'hi hagués alguna, hauria de recaure damunt la Mesa del Parlament, en tractar-se d'una falta considerada com a greu.

També afegia que tendria serioses dificultats a l'hora de designar un instructor de l'expedient d'entre els funcionaris de la cambra, per raons d'objectivitat i imparcialitat.

Proposava, en conseqüència, que es designàs com a instructor un funcionari del Govern de la comunitat autònoma, i suggeria el nom del lletrat que havia redactat el projecte de l'actual Estatut de Personal, José Ramón Ahicart, amb experiència dilatada en matèria de regulació i gestió de la funció pública.

Mentrestant, el diputat Joan Buades manifestava que, en la seva opinió, la falta podria qualificar-se com a molt greu, en vulnerar drets fonamentals recollits a la Constitució, i que caldria aplicar al funcionari en qüestió una suspensió cautelar.

El Lletat-Oficial Major afirmava que, si bé es podia qualificar l'actuació com a èticament reprovable, des del punt de vista jurídic no la considerava qualificable com a falta molt greu segons la legislació aplicable.

El diputat Palau assenyalava que del que es tractava era d'iniciar un expedient, no d'establir-ne el resultat final.

El President es manifestava partidari de cenyir-se a l'informe del Lletat.

El diputat Buades insistia en la seva convicció que la presumpta falta podia ser qualificada com a molt greu per qüestions ètiques i la fonamentava en arguments legals.

El diputat Fernández proposava que s'establís la qualificació de falta greu, sense perjudici que, en el transcurs del procediment, l'instructor ho pogués qualificar de manera diferent.

Amb intervencions diverses, els membres de la Mesa, finalment, arribaven a adoptar per unanimitat aquests cinc acords:

«Primer. Manifestar-se d'acord amb l'obertura d'un expedient disciplinari al funcionari Gaspar Sabater i Vives

Segon. Incloure als expedients els dos escrits presentats per Sabater

Tercer. Manifestar-se d'acord amb la qualificació de la presumpta falta com a greu, amb indicació expressa que aquesta s'atribueix sense perjudici que en el transcurs del procediment pugui variar-se per l'instructor

Quart.- Manifestar-se d'acord amb la designació com a instructor d'un funcionari del Govern de la comunitat autònoma, que es concretarà en la resolució d'obertura d'expedient que es dictarà la propera setmana.

Cinquè. Encomanar al Lletat-Oficial Major la realització de les gestions que calguin per tal que s'acompleixi el Reglament de Règim Disciplinari de la Funció Pública» (ACTA de la sessió de la Mesa del Parlament, 10/10/01, punt 15, 'Torn Obert d'Intervencions').

Aquell mateix dia 10 d'octubre, a les 13:35 hores, s'havia reunit la Junta de Portaveus per tractar els assumptes ordinaris relatius a les diverses tramitacions parlamentàries.

Al torn obert d'intervencions, el diputat del grup parlamentari Esquerra Unida i Ecologista, Miquel Ramon, demanava si la Mesa de la Cambra «ha adoptat algun acord en relació amb el denominat «assumpte fitxes». El President Maximilià Morales li responia que, «efectivament, la Mesa ha acordat per unanimitat d'iniciar un expedient disciplinari i que la setmana vinent se'n nomenarà l'instructor» (ACTA de la sessió de la Junta de Portaveus, 10/10/01, punt 3, 'Torn obert d'intervencions'). Ω

(CONTINUARÀ)

UN NOU IMPULS PER A LA LLENGUA

Escrivia fa uns dies n'Alfons Quintà, a la seua columna de l'Avui, que el govern regional del Principat de Catalunya no ha estat capaç d'implementar una autèntica política lingüística exitosa, entre altres raons, perquè no tenia prou convicció i prou ganes de lluitar per aquest objectiu. S'estalviava, de totes totes i amb la raó al cent per cent, de comentar la política lingüística de la resta d'institucions regionals dels Països Catalans, perquè fins ara, o bé ha estat inexistent, o bé ha treballat objectivament per continuar en la línia del lingüicidi iniciat a principis del segle XVIII, amb el regnat del primer Borbó.

Entre nosaltres potser també ha mancat aquesta convicció i aquestes ganes de lluita, absolutament imprescindibles perquè qualsevol empresa pugui tirar endavant. La convicció han intentat eliminar-nos-la durant tres-cents anys, i això cansa i desgasta. Pensem que portem tres segles gairebé ininterromputs de decrets, lleis, disposicions, ordres i actuacions efectives (manu militari, a través dels intel·lectuals i creadors d'opinió, a l'escola...) encaminades a imposar l'espanyol a Catalunya (el francès, al nord), al País Valencià i a les illes Balears i Pitiüses.

Si això no cansàs i desgastàs, voldria dir que som una societat extraordinària, absolutament anòmala, estadísticament impossible, completament incombustible.

Hom pot entendre, per tant, que moltes vegades ens falti la convicció, que els catalanoparlants renunciïn sovint a mantenir la pròpia llengua en situacions que no n'afavoreixen l'ús. No es pot reclamar que cada ciutadà gastí l'energia necessària perquè se li respectin els propis drets lingüístics, encara que per a la normalització de la nostra llengua (i del nostre país) una suma multitudinària d'actituds com aquesta ens aniria molt bé. He criticat moltes vegades el discurs del «depèn de vostè», però estic igualment convençut de la «força d'un» (per dir-ho en termes usats en la lluita contra l'apartheid a l'Àfrica del sud de dècades passades). Si un ciutadà defensa a ultrança els propis drets lingüístics, només amb això, ja fa una contribució valuósíssima a la normalització lingüística i nacional de la nostra comunitat humana. Cadascú hi pot fer allò que hi pot fer, i tothom coneix, més o menys, els propis límits. Si, cada vegada més, els ciutadans d'aquesta illa, d'aquestes illes, dels Països Catalans en el seu conjunt, exigissin ser at-

esos en català a botigues, bars, oficines, empreses..., si cada vegada més la gent es negàs a pagar factures que no fossin en català, si tothom consumís mitjans de comunicació en llengua catalana... el camí cap a la normalització seria inexorable.

Però no podem demanar miracles a la gent, si la convicció i les ganes de dur endavant el procés de normalització no presideixen també les actuacions d'aquells que hi tenen unes responsabilitats més directes. A nivell polític, resulta del tot imprescindible activar la reivindicació d'aspectes fonamentals per a la normalització de la llengua: és necessari, imprescindible, per a aquest procés un decret que estableixi que tot l'ensenyament, a les illes Balears i Pitiüses, ha de ser en llengua catalana i amb continguts adequats al conjunt dels Països Catalans. Sense un ensenyament completament en català i plenament autocentrat no anam enlloc: aquesta és una pedra bàsica per aquest projecte extraordinari que és la construcció del nostre país.

També s'han d'esmerçar esforços a promoure l'ús de la llengua catalana, amb tota normalitat, als mitjans de comunicació de masses. S'ha d'articular, tan aviat

com sigui possible, una desconexió regional de TV3 per a les illes Balears, amb tots els mitjans que calguin perquè pugui presentar una producció pròpia de qualitat i adequada al nostre arxipèlag. El govern de les illes Balears podria dedicar tot l'esforç en política televisiva no a intentar construir una altra televisió «autonòmica», sinó a treballar perquè l'actual televisió «autonòmica» catalana sigui cada dia menys «autonòmica» i més la televisió nacional dels Països Catalans.

I, sobretot, s'ha d'activar l'autoresponsabilitat lingüística. A Flandes, cap càrrec públic ni cap funcionari no pot exercir si no demostra un coneixement (i un ús) fluid de la llengua neerlandesa: per què aquí no es fa efectiva aquesta exigència (i autoexigència) mínima per a tothom relacionat amb la funció pública? Ω

BERNAT JOAN I
MARÍ
PRESIDENT
D'ESQUERRA
REPUBLICANA-ILLES
BALEARS I PITIÜSES

Necessitam comercials arreu de la nació catalana i especialment a Eivissa i a Menorca. Telefonau-nos a l'Estel. Tel. 971 265 005

RUBERTS

Fa 2 anys que na Maria Antònia Sanpol és la presidenta de la Associació de Veïns de Ruberts, un llogaret on habiten una seixantena de persones. El passat dia 21 d'abril feren la primera Festa d'Estiu amb actuació d'orquestra, tir de fona, mostra de falconeria, torrada, mercadet... La festa fou organitzada en protesta per la construcció d'uns xalets al llogaret, volen conservar la tipologia del poblet. Els guanyats de la festa serviran per posar plet a l'Ajuntament de Sencelles que ha donat els permisos de construcció. Tel. 971 872 291

FIRA D'ABRIL DE SANTA MARIA DEL CAMÍ

Són els joves de la família Majoral d'Algaida. Elaboren i comercialitzen els Vins de can Majoral. Tel. 971 655 867

CAMPOS

Fa 11 anys que n'Antònia Sales i la seva filla Aina Maria regenten l'Adrogueria Can Roseó al carrer Nou de Campos. Tel. 971 652 780

Fa un any que na Carme Roldan ha obert la Merceria Fil i Botons al carrer de la Creu de Campos. Tel. 626297951

Fa 2 mesos que na Margarida Roig u n'Antònia Bonet s'han associat per obrir la Cafeteria es Cantó al Camí de la Mar de Campos. Berenars i cafès. Tel. 971 650 273

RECORDA

Quan hakis
llegit aquest
periòdic, si no
en fas la
col·lecció,
regala'l a un
amic, veí o
parent
**EL PAÍS HO
NECESSITA**

Commemoració de la República a Manacor

El passat dia 14 d'abril hi va haver l'acostumat homenatge als republicans assassinats pels feixistes al començament de la Guerra dels Tres Anys. Aquesta vegada, els republicans penjaren el retrat del batle Garanya de Manacor assassinat l'any 1936 al Cementeri de son Coletes, al Monument als "Caidos"

EL CLAM DE LES VÍCTIMES

No acalarem el cap
Com si fóssim les víctimes
Els culpables
De vostres assassines, monstruoses,
Imperdonables,
Endemeses i ànsies.

Encara que escorreu la pell de Déu
Per cuirassar la pedra
Que passejau per la cara
No ens clavareu a tall
De mànec consagrat
Els complexos de monstres.
Els màrtirs som nosaltres.

Maldament ens signeu
Amb el dit farisaic del vilipendi,
Tot capgirant la història,
Mai de mai deixarem
De xisclar a tot vent
Que els botxins sou vosaltres.

Per molt que remogreu
Les bubotes del vostre infinit ordre
No ofegareu el clam
Dels qui xisclam justícia
Engrillonats a l'olla
Del vostre inexpugnable
Castell de poderosa i pudenta merda.
Tanmateix els criminals
De guerra en temps de pau
Sereu sempre vosaltres,
Amos del món i l'aire
Que alenam per la vostra generosa
I gentil benevolença.

Repetiu ara
Set voltes per segon el tir de gràcia.
Revifau noves, manco avorridíssimes
Maneres d'insultar-nos.
És que per paga sou
Tan poc originals
Que quan heu dit
Maricó, negre, roig, moro, cabrit

I fill de santa mare,
Ja heu eixugat la vena
De vostre essencial
Feixisme de potada.

Matau-nos altre cop nostre cos d'home
I el cos de ser un dia cos de poble.
De propina us regal
Si voleu l'ànima.
Tants de pics l'heu boixada
-pobre ànima meva!-
Que és sols un pelleringo
D'aquella tendra força
Que em brostava d'infant
Pel bram de la mirada.
Us la podeu posar
Si voleu, per corbata,
Ja que us manquen collons
Per nuar-vos la corda
Que us salvaria, encara,
Si us penjàssiu al pòrtic
De la vila murada.

Repetiu ara
Set voltes per segon el tir de gràcia.
Però no em matareu
Mai de mai la memòria.
El temps no passa.
Ara mateix covards,
Cabrons, furtius noctàmbuls
Heu intentat com sempre assassinar-me.

Revifau noves
Maneres d'insultar-me.
Però no em perdoneu la vida tot mirant-me,
Compassius per damunt la vostra espatlla.
No volem llàstimes.
Volem justícia i prou!
Justícia i basta!
Aquest és nostre clam.
Els botxins sou vosaltres. Ω

Jaume Santandreu

14 d'abril de 2002. Son Coletes (Manacor).

Llegendes catalanes

Els orígens

PIRENE I HÈRCULES.

BARONS DE LA FAMA

Diu la llegenda que quan Hèrcules anava pel món el foc va fer-se amo dels boscos del s Pirineus (pyr, en grec, vol dir foc). El foc es va fer tan intens que va arribar a fondre les roques. Els pobles quedaven sepultats sota els rius de magma. Enmig la catàstrofe va arribar el semidéu i va sentir uns gemecs, va estendre els braços al bell mig de les flames i a allà va trobar la princesa Pirene, filla del rei Túbal que, abans de morir, va tenir esma d'explicar-li la seva història:

- El meu pare, Túbal, era el rei d'Ibèria quan el país va ser envaït per Gerió, el monstre de tres caps, que va acabar derrotant-lo i prenent-li el tron. Jo, esfereïda, vaig fugir a aquests boscos. Gerió, temorós que un dia sortís a reclamar la meua herència, va calar foc a les muntanyes i va retirar-se a Gades.

Dit això, Pirene va morir als braços del grec, donant-li les seves terres. Hèrcules va deixar Pirene al terra i va començar a cobrir el seu cos amb grans pedres fins a formar una gran muralla de roques que anava del mar Cantàbric fins al Mediterrani, on va llençar les pedres que li van sobrar, formant el cap de Creus.

OTGER CATALÓ I ELS SET

Quan els moros van envair Catalunya, els homes de la nostra terra van ser ajudats per homes de més enllà dels Pirineus. Els moros van guanyar la batalla però a costa d'una gran desfeta als dos bàndols que va impedir que ocupessin els Pirineus. Un d'aquells valents que ens va venir a ajudar era Otger Cataló, senyor d'un castell a la Gascunya. Després de la lluita, ferit i cansat, es va amagar a Mogrony, amb l'única companyia d'un gos. En aquell indret, que era la frontera de terres de moros, Otger va passar molt de temps guarint-se, menjant fruits del bosc i llet de les cérvoles i cabres que pasturaven lliures per aquells verals.

Quan es va veure les orelles, va decidir aplegar tots el supervivents de la lluita i formar un exèrcit per fer retrocedir l'invasor. El van seguir nou senyors acompanyats dels seus vassalls: els senyors d'Anglesola, d'Alemanya, de Cervelló, de Cervera, d'Erill, de Mataplana, de Montcada, de Pinós i de Ribelles. Tots ells comandats per Otger, es van encomanar a la Mare de Déu de Mogrony i es van llençar a la lluita, cadascú per un camí diferent. Tots van assolir el seu objectiu, però Otger va caure a mans dels moros de Roses.

En el seu honor, els barons van

anomenar Catalunya a la terra que havien recuperat dels sarraïns i van adoptar per escut de la nació, l'escut d'Otger: l'emblema del noble gos que havia ajudat l'heroi.

ajut, Guifré va demanar que vetllés pel seu poble i li donés una senyera.

Carles va sucuar els dits en la sang de les ferides del comte i els

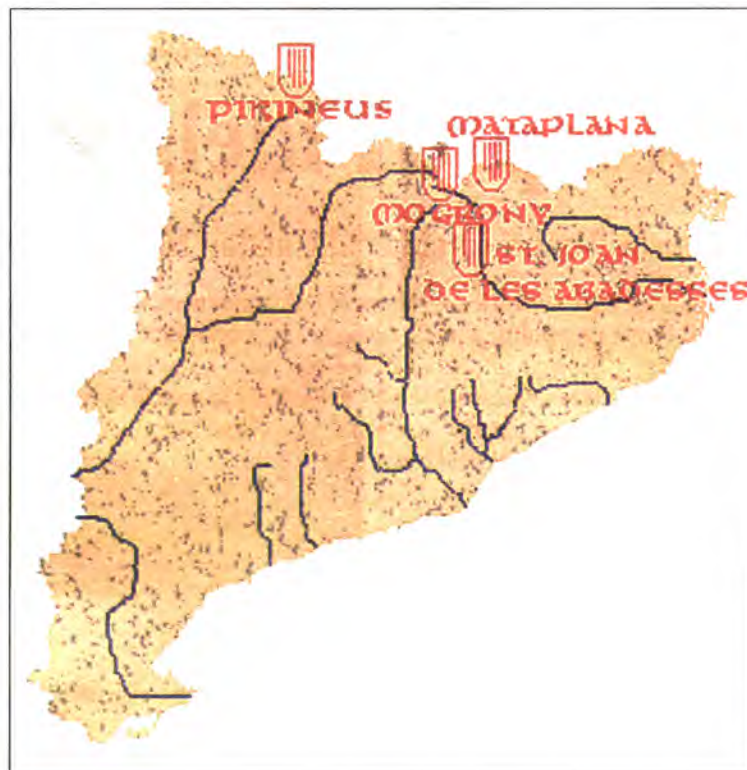
un donzella que, per fugir dels seus reptes es va fer monja de Sant Joan de les Abadesses o de Sant Amanç, però que Arnau no va parar fins que sense respectar el sagrat va entrar el convent per, a la fi, veure-la morta. Bé l'amor blasfem va ser amb la pròpia Adalaida, abadessa de Sant Joan. O bé per culpa d'haver estimbat una donzella que el requeria de casar-se amb ell per haver-la seduït... també es diu que la condemna és "per soldades mal pagades", "per mesures mal rasades", o per "fer patir el pobres en anys de fam..."

El cert és que, segons diuen, al punt de la mitjanit, sota la lluna, el Comte l'Arnau s'aixeca de la tomba, pren el corn i al seu so -talment un udol- surten de les entranyes de la terra els seus fidels escuders, les cavalleries, els criats amb els gossos i comença el galop esperitat del comte: Correràs, correràs, i mai t'aturaràs...

EL NAIXEMENT DEL REI EN JAUME

Sembla ser que el rei Pere el Catòlic i la seva dona, Maria de Montpeller, no s'entien gens, cosa que es veu que era del domini públic. Tant era així que el Pere semblava que intentà en va que el papa li concedís el divorci. El propi rei Jaume explica en El llibre dels feyts que una vegada que el rei estava a Lates i la reina a Miraval, Guillem d'Alcalà, conseller del comte, li parlà al rei d'una dona "estupenda" que aniria al llit amb ell amb la condició de que no s'encengués la llum en tota la nit: el rei (que devia anar més cremat que una moto) va acceptar i el d'Alcalà aconseguí que jaguessin junts i Maria quedés prenys, donant al regne un hereu, doncs Pere i Maria no tenien fills.

Així Jaume el Conqueridor fou engendrat amb engany igual que Hèrcules, o igual que el rei Arthur o el cavaller de la taula rodona Galaad. Curiós i casual, no? Qui no té llegenda... se la inventa! Ω

Aquest escut va ser el nostre fins que Guifré va canviar-lo, però això és una altra història...

L'ESCUT DE CATALUNYA

Es va esdevenir que en una guerra que van lliurar els normands contra els francs, el rei franc, Carles, anomenat el Calb, va demanar ajuda als catalans. El comte de Barcelona va acudir immediatament en ajut del seu aliat. La presència catalana va ser decisiva: l'exèrcit franc que ja es veia perdut, va recuperar els ànims i al costat dels catalans van foragitar l'invasor normand. Durant la lluita, però va resultar ferit Guifré, anomenat el pilós, comte de Barcelona, i va ser traslladat a la tenda del rei franc.

Carles, just la batalla era finida, va anar a visitar el seu aliat i nebot Guifré. Demanant-li Carles que volia en recompensa pel seu

va fer lliscar sobre la superfície daurada de l'escut del Pilós. Vet aquí que els catalans teníem un escut guanyat heroicament pel primer comte - rei de Barcelona.

EL COMTE L'ARNAU

El comte Arnau és el mite català per excel·lència. Les llegendes que el poble li atribueix tant aviat el presenten com un heroi noble i just defensor dels seus vassalls com ens parlen d'una mena de monstre cruel i despietat. També existeix la creença de la seva condemna a vagar per la terra després de mort. N'hi ha moltes de llegendes, sobre aquest fet; alguna parla del penediment, del perdó que cercava...

El comte Arnau era senyor de Mataplana i els seus dominis s'estenien per bona part del Ripollès.

La condemna del comte està lligada per amors blasfems, bé amb

PRESENTACIÓ DE LA DENÚNCIA CONTRA EL REI D'ESPANYA

«Nunca fue la nuestra lengua de imposición, sino de encuentro; a nadie se le obligó nunca a hablar en castellano: fueron los pueblos más diversos quienes hicieron suyos, por voluntad libérrima, el idioma de Cervantes». Aquestes eren les paraules que pronunciava el monarca espanyol D. Juan Carlos I de Borbón durant el discurs de lliurament del Premi Cervantes. Per això, ara un grup de 15 entitats han decidit a emprendre accions legals contra el monarca espanyol i presentaran una denúncia al jutjat Central de l'Audiència Nacional de Madrid per tres motius principals: 1er. El Rei és un mentider; 2n. Les declaracions volen encobrir l'intent històric d'Espanya de fer desaparèixer la llengua catalana; 3er. Formen part de la campanya del nacionalisme espanyol per esborrar la nostra memòria com a poble. El passat dilluns dia 15 es presentà la campanya al Ciemen de Barcelona, carrer de Rocafort, 242-bis, sala Abat Escarré a les set de la tarda.

Font: Ràdio Catalunya (<http://www.radiocatalunya.ca>)

Qui es quedi a casa quan comenci la batalla,
i deixi la seva lluita als altres
aquest, haurà d'ésser previsor:
perquè qui no comparteixi la batalla,
compartirà la derrota.

Ni tan sols la batalla evita qui vol evitar-la.
Lluita, doncs, per la causa enemiga
aquell que no lluiti per la pròpia.

Bertolt Brecht

L'Espr@i.

L'agitació i la informació independentista a la xarxa.

S'ARENAL

Fa un any que en Jordi Garcia ha obert la consulta de tatuatges i piercings YIYI al carrer Berlín de s'Arenal. Tel. 649 330 881

S'ARANJASSA

En Miquel Noya i na Paquita Server són els amos del Restaurant-Bar Sa Plaça, a la Plaça de s'Aranjassa. Despatxen menús molt bons a 6 €. A la foto amb la cambrera Francisca Pérez i el perruquer de s'Aranjassa que és en Pep Segre. Tel. 971 742 736

Sempre Fidels a Catalunya

(Antoni Gaudí Independentista. Versió editada pel Catalan National Council ©2002-020103. Sempre Fidels a Catalunya)

«Antoni Gaudí va arribar a la conclusió ferma i madura que, sense la independència, no hi havia possibilitats de crear a Catalunya una política justa, honesta i regenerada.»

«Íntimament, Gaudí vivia tan separat d'Espanya que actuava com si no sabés ni volgués parlar castellà»

«Fidel a la seva actitud, que tenia pensada i repensada, l'onze de setembre del 1924 la policia espanyola va detenir-lo i el van tancar al calabós per haver-se negat a parlar-los en castellà –Gaudí tenia ja 72 anys–»

«Per damunt de qualsevol altra cosa, Gaudí és un gegant del geni català que, sortint com surt, demostra el que som i el que podem ser els catalans.

Francesc Pujols.»

Agustí Giménez-Camins.

Versió editada pel Catalan National Council

(©) Copyright 1993-2002

El Consell Nacional Català autoritza la seva total o parcial reproducció i divulgació, sempre i quan es mencionin les fonts.

3

L'assenyada rauxa d'Antoni Gaudí

S'ha dit que la rauxa és la contrapartida del seny català; la cara lletja del nostre bon obrar. Però quan s'han de posar exemples de la rauxa catalana ningú no en troba cap per enlloc, com si les nostres exaltacions no deixessin proves palpables. Llavors, com a últim recurs per no saber a qui citar, com a evidència de les nostres exaltacions, s'agafa l'arquitectura de Gaudí.

Fins i tot en publicacions que es vanaglorien d'estar ben informades de tot el que passa al món, com el *Paris Match* (23-7-1992), quan volen demostrar que els catalans som gent que anem del seny a la rauxa, esmenten el cas de les construccions d'Antoni Gaudí: La Pedrera, la Sagrada Família, el Parc Güell, etc. Si

aquestes obres fossin la rauxa, el seny què seria? La manca de creativitat? La pura rutina? El fer veure que no hi som? Cal tenir un pobre sentit d'allò que el seny representa quan s'exposen les obres de Gaudí com a prova de la rauxa. És una coartada per amagar els propis complexos?

«El català –tal i com ha dit Carles M. Espinalt– per assegurar que no serà destruït sovint ha volgut passar com desapercebut, talment com si tingués por de deixar rastre.»

Les reaccions de Gaudí eren tot el contrari d'aquesta manera de comportar-se. Volia fer visible l'autèntic esperit català i afirmar-lo de forma manifesta i potent. Si no confonem el seny amb el servilisme o amb l'anul·lació d'un mateix, haurem de convenir que pocs catalans hi ha hagut més assenyats i equilibrats que Gaudí.

«Entre la gent que jo he conegut –em deia fa poc Carles M. Espinalt–, amb més sentit d'observació i originalitat en la manera d'expressar-ho, hi havia el dibuixant Ricard Opisso, que un dia, de l'any 1947, tot mirant que no hi hagués escoltant-lo cap persona desconeguda amb posat de confident de la policia, a l'estudi del pintor Rovira on ens havíem reunit, va contar-nos a l'escriptor Lluís Elies i a mi, el següent fet:

“Antoni Gaudí es rebel·lava sempre contra l'esperit servil de certs catalans. Quan jo tenia setze anys ja treballava de dibuixant auxiliar a les obres de la Sagrada Família. En certa ocasió un alt governant de Madrid va venir a visitar el temple; naturalment l'acompanyaven una colla de prohoms de Barcelona, i en el seguici no vàrem tenir més remei que posar-nos-hi en Gaudí i jo, que sempre li

feia d'aprenent. Tot just baixàrem tres o quatre graons de l'escala que porta a la cripta del temple, el barret del personatge madrileny, que era fort i rodó, d'aquells que en deien de 'mitja bola', va caure-li de la mà i anà rodolant escales avall.

Amb bona fe jo vaig fer un gest per veure si el podia atrapar, però Antoni Gaudí, discretament, va agafar-me per l'esquena i va impedir que jo pogués moure'm. El barret va anar baixant més depressa que ningú i acabada l'escala va parar-se, i l'autoritat madrilenya va haver de recollir-se'l ell mateix.

Quan els visitants ja van ser fora, Antoni Gaudí amb el to de renyar-me, m'alliçona: ‘**Què feies de voler recollir-li el barret?, ens roben tant com poden i encara els vols fer de criat?**’»

CONTINUARÀ...

ANTONI GAUDÍ I GUILLEM FORTEZA

Arriba «l'Any Gaudí», i Gaudí (1852-1926) roman un cop més amputat d'un dels trets més rellevants de la seva personalitat i de la seva activitat política i arquitectònica: el seu pensament polític catalanista més radical. Ha estat una operació quirúrgica i de maquillatge ben orquestrada, resultant per una part dels biògrafs de bona fe, poc rigorosos a l'hora de consultar a fons els documents registrats per la bibliografia i conservats als arxius i biblioteques, o a la mala fe dels qui coneixent-los no els citen. Mentre la biografia oficial, i les principals editorials catalanes i espanyoles, han aïllat Gaudí del seu context cultural, social, i per sobre de tot polític, centren una bona part dels estudis en demostrar que Antoni Gaudí va ser un geni (cosa prou evident) o un sant a beatificar.

Tot per fer desaparèixer de les bibliografies les fonamentals i més aclaridores declaracions polítiques d'Antoni Gaudí, les que va fer l'any 1917, arrel de la mort del seu admirat Enric Prat de la Riba, president i fundador de la Mancomunitat de Catalunya, a un estudiant d'arquitectura a punt d'acabar la carrera, el seu amic mallorquí Guillem Forteza (Palma, 1892-1943), federalista i impulsor d'una autonomia per a les Balears. Guillem Forteza juntament amb el batlle republicà, i afusellat Emili Darder foren uns dels redac-

tors de l'Avantprojecte de l'Estatut d'Autonomia de les Balears del 1931.

Cap dels actuals biògrafs de Gaudí, a excepció de les aportacions del filòleg historiador Lluís Bonada i Sanas, no han exhumat l'extens article; «Parlant amb en Gaudí d'en Prat de la Riba i l'actual moment de Catalunya», que després de no publicar-se en un número de la revista *Ofrena*, de Barcelona, dedicat a Prat de la Riba, ja que fou prohibit totalment per la censura militar, pogué esquivar la censura militar i ningú no va poder impedir que es publicés, aquell mateix any, fora de Barcelona, en una revista «local» quinzenal *Vila Nova* (Biblioteca Museu Balaguer de Vilanova i la Geltrú).

Transcripció d'algunes parts de l'escrit que ha transcendit de Guillem Forteza (9 d'agost de 1917 *Vila Nova*) Vilanova i la Geltrú, 15 de desembre de 1917: *No sabia estar-me –malgrat saber lo que perdran sos pensaments al dir-los amb paraules meves– sense fer esment de la íntima i llarga conversa que amb l'inefable arquitecte del Temple de Catalunya vaig tenir sobre En Prat de la Riba i l'moment actual de la nostra terra. (...) El sacrifici d'En Prat Vetaquí un català –diu En Gaudí– (...) Ha demostrat que Catalunya sabia governar-se dins la més estricta migradesa de medis de govern.*

No solament amb migradesa de medis, sinó amb perennes inconvenients, destorbs, pressions de l'Estat central. No se li dona un tresor inicial per a crear una riquesa nacional i ell institueix un crèdit que fa radicar precisament en la seva persona, en la confiança que té el poble amb la seva justícia, amb la seva integritat, amb els seus dots administratius. (...) En Prat –segueix En Gaudí– (...) Els catalans tenen el sentit de la plasticitat que és lo que dona idea del conjunt dels objectes i de sa situació relativa. El mar, la llum mediterrània, donen aquesta admirable qualitat de percepció. Per això als catalans la realitat mai els enganya, sinó que'ls instrueix. Els castellans no tenen aquest equilibri de percepció. (...) acaba En Gaudí– ja ha complert En Prat son destí. Com hem dit abans, ha demostrat que Catalunya té aptitud de Govern. Ha donat consistència a l'esperit de tot un poble fa poc temps esmortuït.

El text de Forteza no compilat, ni tan sols als seus Estudis sobre arquitectura i urbanisme (Biblioteca Marian Aguiló, volums I-II), que foren editats l'any 1984 per Miquel Seguí Aznar, tot i que n'inclouen alguns sobre Gaudí. Un d'ells recollit en el primer volum dels Estudis sobre arquitectura i urbanisme, Forteza recorda la seva estreta relació, d'ençà que estudia-

va arquitectura, amb Gaudí. El visitava sovint a la Sagrada Família, amb els companys de la seva promoció, que ha estat, com diu, «la més sensible a l'obra de Gaudí». Però les declaracions de «l'inefable arquitecte del Temple de Catalunya», en paraules de Forteza, sobre Prat i Catalunya, no van tenir ressò en cap dels dos volums, ni tampoc són esmentades pel recopilador a la part de la introducció dedicada a comentar els aspectes més rellevants de la vida del ciutadà, estudiós, polític, urbanista i arquitecte Forteza, ni molt manco a la publicació del Govern Balear de 1993 (PP) «Guillem Forteza Arquitecte Escolar» del mateix autor.

Resulta força paradoxal que una de les obres de Guillem Forteza, la residència «Marivent» que dissenyà pels senyors Saridakis, sigui l'actual palau d'estiu de la Família Monàrquica. Forteza era partidari d'un estat federal compost per les diferents nacionalitats històriques de l'Estat Espanyol, i de ben segur que avui, de la mateixa manera que Gaudí, ho seria d'un estat federal de les diferents nacionalitats històriques de Europa

home@arquired.esmailto:home@arquired.es
639.617541

Atentament,
Antoni J. Borràs Seguí. Arquitecte

PSIB
PSOE

Socialistes de Mallorca

Passatge Guillem de Torrella, núm. 1 1r, esq. Edifici Sena "Els Geranis" - 07002 Palma
Tel.: 971 72 37 92 Fax: 971 72 43 69

MOCIÓ PER LA QUE S'INSTA AL GOVERN DE L'ESTAT QUE, A L'AGENDA DE LA PRÒXIMA REUNIÓ BILATERAL ENTRE ELS GOVERNS ESPANYOL I FRANCÉS, S'INCLOGUI L'ANÀlisi DE LA SITUACIÓ DE LAS LLENGÜES CATALANA I BASCA QUE ES PARLEN A FRANÇA I LA POSSIBILITAT D'ESTABLIR CONVENIS DE COL·LABORACIÓ ENTRE AMBDÓS ESTATS PER AJUDAR A LA PROMOCIÓ I ÚS DE D'AQUESTES

El senat va aprovar una moció per la qual es demanava la signatura d'uns convenis entre l'estat Francés i espanyol sobre l'ús de les llengües minoritàries a ambdós estats en el marc de la Carta Europea de les llengües Regionals i Minoritàries.

El Senador Socialista Ramon Socias va demanar que es feu especial énfasis en

els cas de l'euskera i el català apel·lant a "unes històries i unes cultures comuns, en el cas d'Euskadi Iparralde i en el de Catalunya, Catalunya Nord i Sud."

Emperò Ramon Socias va demanar que "aquest acord no ha de suposar una espècie de bena als ulls que ens impedeixi veure la realitat del nostre país" i va posar un exemple ben proper: "sense anar més lluny

el que ha succeït a Tarragona fa unes setmanes o l'escrit remés a l'Ajuntament de Sóller per la Delegació Territorial del Ministeri de Defensa, Delegació situada a una Comunitat bilingüe com són les Illes Balears que es negava a acceptar una comunicació escrita en català."

Finalment el Senador Socialista i batlle de Sóller va demanar que "S'impulsin

els acords pertinents entre França i Espanya, però que no baixem la guàrdia i fomentem des de totes les administracions públiques la riquesa cultural que suposa un Estat plurilingüístic. I actuem amb la mateixa empena a l'hora de defensar i desenvolupar la situació del Gallec, l'Euskera, i el Català en el nostre país." Palma, 25 d'abril de 2002. Ω

BILINGÜISME: XIFRES I MALENTESOS

Fa uns dies, dins el Club Jove de la Televisió d'Eivissa i Formentera, es va organitzar un debat sobre el bilingüisme -entre una colla de joves estudiants de centres d'ensenyament secundari d'Eivissa i Formentera- que aportà elements molt significatius dels malentesos que hi ha (encara) al voltant d'aquesta qüestió. D'altra banda, tampoc no puc deixar d'apuntar que constituï, també en bona mesura, motiu d'esperança per a tots aquells que ens dedicam a la sociolingüística i a l'ensenyament.

Els malentesos a desfer guarden relació, moltes vegades, amb les xifres. Dir que quaranta diaris editats en llengua catalana són pocs resulta del tot esbiaixat -i, per tant, mentida-, i dir-ho adduint que en espanyol se n'editen més, encara resulta més incongruent. M'explicaré: la comunitat lingüística catalana és formada per devers vuit milions i mig de persones, mentre que al món hi ha prop de tres-cents milions d'hispanoparlants. Proporcionalment, per exemple, hi ha moltes més pàgines web a Internet en català que no en espanyol, encara que, en termes absoluts, òbviament, n'hi hagi moltes menys. Per què? Elemental: perquè deu milions és una trentena part de tres-cents. Perquè hi hagués la mateixa proporció de webs en català i en espanyol hi hauria d'haver trenta vegades més webs en aquesta segona llengua que no en la primera. I la realitat no és aquesta. Si hi ha només quinze vegades més webs en espanyol que en català és perquè, proporcionalment, el català té dues vegades més presència a Internet que no l'espanyol. A grans trets, i sense afinar excessivament les xifres...

El segon malentès relacionat amb les xifres feia referència a la producció literària. Després que Miquel Costa, editor de Mediterrània-Eivissa, hagués dit que pràcticament tots els escriptors eivissencs escriuen en català, una altra que participava en el debat va afirmar que, total, n'hi havia molt pocs, i que, per tant, no era significatiu. Què volia dir? Que hi ha més escriptors, proporcionalment, a Càceres que no a Eivissa? Quantes editorials, autors i llibres publicats a l'any hi deu haver, posem per cas, a Càceres? Qui en sortiria guanyant, d'una comparació entre l'esmentada ciutat extremenya i Eivissa? Si cada any es publiquen cinc mil títols en català i dos-cents mil en espanyol, qui publica més? Els catalans o els espanyols? La resposta em sembla més que òbvia, també.

Conclusió, en relació a aquests dos malentesos: que els professors de matemàtiques tenen molta feina a fer!

Del debat que esmentava abans, ens en quedava un regust ambivalent, dolç per una banda i amarg per l'altra. Dolç perquè hi hagué prou joves que presentaren una postura clarament catalanocèntrica, obertament crítica i considerablement desacomplexada: afirmant-se com a catalanoparlants, reclamant els drets més elementals per a la nostra comunitat lingüística i convidant tot-hom a usar el català amb tota normalitat. Amarg, perquè vàrem poder comprovar dues coses: d'una banda, que existeix una resistència (promoguda per l'Estat espanyol) de la població no catalanoparlant a integrar-se en la nostra comunitat lingüística i nacional. Els al·lots que no tenien el català

com a llengua pròpia tampoc no mostraven un especial interès en la seua defensa, i estic ben convençut que això no hauria ocorregut, per exemple, al Principat de Catalunya, on la defensa del català és transversal i agrupa també amplis sectors de població no catalanoparlant (que pensa que el català ha de ser, efectivament, la llengua nacional dels Països Catalans). En el nostre cas, cap castellanoparlant no defensà això obertament. I també ens deixà un regust amarg el fet de veure algú de parla catalana que defensava la superposició del castellà i la subordinació del català. Era la viva imatge que l'autoodi encara és present entre sectors importants de la societat eivissenca.

Des de l'àmbit educatiu, tenim unes quantes responsabilitats fonamentals:

- Ensenyar-los matemàtiques i ensenyar-los llengua.
- Reducir el xovinisme dels no catalanoparlants i crear-los actituds favorables envers la integració en la comunitat lingüística catalana. Aquesta reducció del xovinisme entenc que és responsabilitat, fonamentalment, dels departaments de Llengua espanyola i literatura.
- Afavorir l'autoestima dels catalanoparlants, la consideració favorable de la pròpia llengua i el desacomplexament a l'hora d'usar-la.

Aquestes tasques ultrapassen la mera funció informativa dels mestres i exigeixen activar la funció educativa, que hauria de ser la fonamental. Ω

BERNAT JOAN I MARI

SENTÈNCIA CONTRA ELS INDEPENDENTISTES QUE ES VAN EMMANILLAR A LA PORTERIA DEL CAMP NOU

La jutge Sílvia López ha condemnat a tres caps de setmana d'arrest i al pagament d'una multa de 120 euros a cada un dels dos joves que van interrompre el partit del Barça-Madrid el passat 16 de març. Amés, els joves, han estat condemnats a indemnitzar el FC Barcelona amb les multes que imposi el club per aquests fets.

La titular del Jutjat d'Instrucció número 9 de Barcelona, en una sentència produïda de les pressions polítiques, assenyalava que l'acció va ser "alteradora de l'ordre" perquè va poder "determinar la pertorbació o inquietud en els espectadors assistents i originar xocs físics entre les persones", fet completament fals, però que només es pot entendre com a "exemplaritzant" i que concorda amb la duresa i arbitrarietat de les sentències que s'estan imposant en els judicis pels fets de la cimera de les darreres setmanes.

El 16 de març, els joves es van emmanillar a una de

les porteries del Camp Nou pocs minuts després d'haver-se iniciat el partit Barça-Madrid, per protestar contra de l'Europa del Capital, coincidint amb la Cimera de la UE que es clausurava aquell mateix dia a Barcelona. Un altre jove va desplegar una pancarta contra el Pla Hidrològic.

Cal destacar que és la condemna més greu que s'ha donat per fets com aquests en un camp de futbol, i que l'actitud dels directius del club ha estat indigna, presentant-se com a acusació particular. No ha volgut escoltar les demandes d'absolució que han realitzat oficialment diferents organismes populars, com la Plataforma contra el PHN, la regidora de Drets Civils de l'Ajuntament de Barcelona, Roser Veciana, o la Plataforma contra la Europa del Capital. Per denunciar-ho, es va desplegar al camp nou una pancarta de suport als detinguts el cap de setmana anterior al judici. Font: Endavant Ω

Restaurant Sa Curva

Menús 950 ptes.

Diumenges buffet a 2500 ptes.

Hípica de Son Pardo. Tel. 971 201 017

CORTES GENERALES

DIARIO DE SESIONES DEL CONGRESO DE LOS DIPUTADOS

PLENO Y DIPUTACIÓN PERMANENTE

Año 2002 VII Legislatura Núm. 155

PRESIDENCIA DE LA EXCMA. SRA. D.ª LUISA FERNANDA RUDI ÚBEDA

Sesión plenaria núm. 149

celebrada el jueves, 18 de abril de 2002

El diputat d'Esquerra Republicana Joan Puigcercós defensa Catalunya, el País Valencià i les Illes Balears en una brillant intervenció al Congrés dels diputats

La señora PRESIDENTA: Muchas gracias, señor ministro.

En primer lugar y para la defensa de las enmiendas presentadas, tiene la palabra el señor Puigcercós.

El señor PUIGCERCÓS I BOIXASSA: Gracias, señora presidenta.

Señoras diputadas, señores diputados, ¿por qué una enmienda a la totalidad de los proyectos de ley referidos a Cataluña, País Valenciano e Islas Baleares? Por una sencilla razón: este no es nuestro modelo; este no es el modelo que defiende Esquerra Republicana de Catalunya para la totalidad de Países Catalans. Nosotros creemos que hace falta un modelo que culmine y satisfaga las necesidades de la población de estas partes del Estado.

En primer lugar, debemos referirnos a la falta de transparencia del modelo propuesto por el Gobierno del Partido Popular, que no cuenta con un sistema de balanzas fiscales que, desde nuestro punto de vista, es absolutamente imprescindible. Lo es por mucho que haya alguien que se pregunte qué utilidad pueden tener las balanzas fiscales. Las balanzas fiscales, la transferencia de flujos fiscales y financieros, son un elemento de más transparencia democrática. La falta de transparencia, la opacidad del sistema es para tapar lo que todo el mundo sabe en Cataluña, en las Islas Baleares o en el País Valenciano. Aquí hay un expolio sistemático de recursos a partir de un déficit fiscal crónico con esta parte del Estado. Hay un expolio, un drenaje fiscal, un robatorio fiscal, en definitiva, que se va acumulando año tras año, ejercicio tras ejercicio. Esta es la denuncia y por eso no podemos estar de acuerdo con este modelo de financiación, con esta cesión de tributos.

Es obvio que en una sociedad del bienestar los individuos ricos, las personas físicas ricas y los territorios, naciones y regiones ricas transfieren recursos a los más pobres. Esto no debe ser objeto de discusión, pero sí debe serlo el nivel de suficiencia,

teniendo en cuenta la capacidad, los esfuerzos fiscales y la solidaridad que debe tener el sistema. Actualmente la cuestión de hasta qué punto una comunidad autónoma debe transferir recursos a las otras es una pregunta que aún continúa sin respuesta en el Estado español, pero que debería plantearse y resolverse tal como lo han hecho modelos federales más desarrollados como el de Alemania o el de Canadá. En cualquier caso, es un hecho que la balanza fiscal de los países catalanes con el Estado español es claramente negativa. En el caso de Cataluña, por ejemplo, el déficit fiscal se sitúa alrededor de los 1,3 billones de pesetas, unas 220.000 pesetas por habitante y año, que superan el 8 por ciento del producto interior bruto catalán con tendencia a incrementarse.

Esto, en términos alemanes, bajo la tutela del Tribunal Constitucional de Karlsruhe, sería inconstitucional.

Para aquellos que se amparan en la Constitución alemana en determinadas cuestiones, una referencia en ese aspecto sería muy positiva.

No puede pasarse por alto la evidencia de que el actual modelo de solidaridad es un fracaso y una falsedad.

Nos ofrecen una supuesta solidaridad como coartada del centralismo. Se justifican políticas discriminatorias en financiación, en inversión pública o en fiscalidad, con el objetivo de igualar los diferentes territorios del Estado, pero en ningún caso se alcanzan los objetivos iniciales. Es más, el sistema de financiación ha ahogado a las comunidades autónomas con más servicios traspasados. La inversión pública ha tendido a invertir más en las zonas más desfavorecidas sin que fuera necesario, olvidándose de que su stock de capital público ya era mucho más grande que en muchas regiones que disponían de muchos otros medios, como, por ejemplo, becas, viviendas de protección oficial o recursos para la investigación o deporte. Porque para nosotros, aunque ustedes quieran ignorarlo, el

principal problema sigue siendo el déficit fiscal de los países catalanes, Cataluña, País Valenciano, Islas Baleares y Pitiusas.

En el caso de Cataluña ya hemos indicado que el déficit fiscal se sitúa alrededor de los 1,3 billones de pesetas, aunque sus cifras no serán las mismas porque no tienen en cuenta factores como el denominado efecto sede social. Un tema por cierto de moda con el litigio Terra-Lycos, entre la Comunidad Autónoma de Madrid y la Generalitat, la concentración en Madrid de las sedes sociales de las grandes empresas y de la recaudación de los impuestos de estas, aunque su actividad se reparta por otras regiones. Esto es algo sobre lo que habrá que hablar largo y tendido en esta Cámara.

Ustedes han empezado la guerra. Les recuerdo que el Partido Popular es quien preside la Comunidad Autónoma de Madrid. A partir de la decisión de la Junta arbitral se abre un nuevo terreno de juego. Tendremos la obligación, tendremos el imperativo categórico las comunidades autónomas de reivindicar que aquellas fábricas que externalizan, que trabajan, que operan en determinadas zonas o servicios, tengan que tributar allí y no en la capital del Estado.

Otro factor que no debe olvidarse es el diferente grado de cumplimiento fiscal, que es más elevado en Cataluña que en otras comunidades autónomas, donde, según la mayoría de estudios, el fraude fiscal es más alto. También ha de tenerse en cuenta el efecto del coste más elevado de la vida en Cataluña o en las Islas Baleares. La capacidad adquisitiva de un euro en Cataluña es menor que la media y por ese motivo el gasto del Estado en nuestro país sería menor, si se calculase en términos reales, y por tanto el déficit fiscal, mayor.

En concreto, el déficit fiscal corregido sería de 1,62 billones de pesetas el año 1998, en euros 9,7 millones, 270.000 pesetas per cápita, ya que a los 1.326 millones citados anteriormente

deberían añadirse los ajustes por su efecto social, 29.000 millones de pesetas, el de cumplimiento fiscal, 55.000 millones de pesetas, y el de compatibilización de flujos fiscales, en términos reales, 209.000 millones de pesetas. Sin embargo, esta situación no es nueva. A lo largo de la historia, Cataluña ha aportado mucho más al Estado español de lo que ha recibido en forma de gasto e inversión, lo mismo que sucede en el País Valencià y en las Islas Baleares.

El modelo de financiación autonómica propuesto por el Gobierno en el caso del País Valencià supone la consagración de una deuda que ha crecido desde los más de 2.600 millones de euros en 1995 a 5.900 millones de euros en el 2000, según cifras del Banco de España.

Ello supone que el País Valencià supera en un 4 por ciento la media de endeudamiento de las diferentes comunidades autónomas, que asciende a un 10,3 por ciento del PIB del País Valencià. Por añadidura, el modelo propuesto supone una discriminación importante de los habitantes de esta comunidad respecto a las autonomías, con un nivel competencial similar, ya que recibe 300 euros menos por habitante y por año. Por si fuera poco, la diferencia entre lo que recauda el Estado en el País Valencià y lo que retorna en diferentes conceptos es más de 1.800 millones de euros negativos, casi 300.000 millones de pesetas, para esta comunidad.

Con ello llegamos inevitablemente a la conclusión de que este modelo de financiación propuesto por el Gobierno es claramente contrario a los intereses y a la calidad de vida de los ciudadanos y ciudadanas del País Valencià.

Por lo que respecta a las Islas Baleares y Pitiusas la situación es casi idéntica, ya que estamos hablando de un déficit fiscal de 218.000 millones de pesetas, año 2000, 1.310 millones de euros, una cifra realmente elevada, que representa alrededor del 10 por ciento del PIP balear. Fíjese lo que decía antes del tribunal de Karlsruhe. El 10 por

ciento del producto interior bruto de las Islas Baleares y Pitiusas. Otro factor esencial en todo este asunto es la inversión pública discriminatoria que reciben los países catalanes. En realidad, la inversión pública se ha utilizado constantemente como supuesto elemento de redistribución y de solidaridad, pero sin seguir ningún tipo de criterio de equidad en función de la población ni de la eficiencia económica. Vamos a poner algunos ejemplos. En el caso de Cataluña, la inversión pública del Estado en las diferentes comunidades autónomas ha discriminado a Cataluña de forma sistemática. En el período 1987/1996, la media española se situaba en 134.000 pesetas por habitante, mientras que Cataluña sólo recibía 85.000. Y en el período inmediatamente posterior, 1997/2000, la media per cápita española llegaba a las 159.000 pesetas y en Cataluña sólo alcanzaba las 88.000 por habitante. En las Islas Baleares y el País Valencià sucede algo parecido. En el País Valencià, por ejemplo, las inversiones del Estado han descendido un 13,3 por ciento en 1995 y han pasado a un 11,1 por ciento en 2000, siendo, a excepción de las comunidades forales, la última comunidad del Estado en inversión por habitante y año.

Ante esta situación, la propuesta de Esquerra Republicana de Catalunya incide en la necesidad de establecer el concierto que nosotros definimos como concierto cooperativo. Un concierto económico, un sistema que, basado en el concierto económico de que gozan las comunidades autónomas de régimen foral, propone un período transitorio en el cual, para garantizar la estabilidad del marco financiero de las comunidades autónomas, los Países Catalans aportarían recursos a un fondo de cooperación que favorezca el desarrollo de las zonas más deprimidas del Estado. Con este modelo, los gobiernos de Catalunya, Valencià y las Illes Balears se convertirían en la única autoridad tributaria en sus respectivos territorios, por lo que gozarían de capacidad

normativa, recaudatoria, de gestió normativa y de control de la totalitat de los impuestos pagados por los ciudadanos y las ciudadanas de los Países Catalans.

Sobre todo un impuesto especial, el impuesto de sociedades. Esto tiene que permitir la consecución de un Estado competitivo, que estimule el esfuerzo y premie el buen hacer de cada comunidad autónoma y su capa-

cidad para captar inversión. Una Administración pública eficaz, capaz de captar más inversiones. Este modelo conllevaría el establecimiento del cupo, de la compensación o el pago que realizan al Estado las comunidades autónomas que gozan de este modelo de financiación, para afrontar los gastos que este continúa realizando en su territorio.

Nuestras razones, señoras

diputadas, señores diputados, señor Montoro, son evidentes, son razones políticas, son razones de objetividad económica ante los hechos. Hay una discriminación patente, hay una situación de expolio, de drenaje, de robatorio fiscal, hacia unas zonas determinadas del Estado. Es así. La prueba es la incapacidad de su Gobierno en esta legislatura y en la pasada legislatura de publicar las balan-

zas fiscales.

Como decíamos, es evidente que la balanza fiscal, la determinación de los flujos financieros del Estado central a las comunidades autónomas es en definitiva una consecución de transparencia democrática. No es así, hay opacidad, es un sistema poco claro, y este modelo de financiación que hoy aprobaremos, esta cesión de tributos se edifica sobre un modelo

opaco, poco transparente y que mantiene el déficit crónico de inversión, el déficit crónico de financiación para Catalunya, para el País Valencià y las Illes Balears.

Muchas gracias, señores diputados, señoras diputadas, señor ministro, señora presidenta.

La señora PRESIDENTA: Muchas gracias, señor Puigercós. Ω

Ofenses i agressió als drets lingüístics d'un client per part de tres empleats d'una benzinera

«Toni Vicens»
<vicensbatle@ari.es>

BENZINA I XENOFÒBIA.

Agrairia que es fes pública aquesta carta, més que res, per conscienciar que la pluralitat sociocultural que viu la nostra illa en aquestes moments precisa uns fonaments i actituds personals d'acceptació, respecte i molt de sentit comú, sense els quals no és possible la convivència ni l'harmonia.

El vespre del 14 d'abril d'aquest any, vaig entrar a l'Estació de Servei de BP de Matas i Campins, denominada E.S. Son Bugadelles (Calvià, Illa de Mallorca), amb la finalitat de posar benzina al meu cotxe.

Des d'aquell moment varen començar tot una sèrie de malfuncionaments que resumiré tot seguit: Vaig esperar que l'empleat posàs benzina a un altre cotxe. Després se'n va anar dins l'oficina. Jo esperant. Ell xerrant amb dos empleats. Jo esperant. Ell surt i des de la porta em diu que és un autoservei. Jo, estranyat, vaig obrir el dipòsit, vaig despenjar la mànega i vaig marcar l'import. Tornà sortir i em diu que primer he d'anar pagar. Vaig a pagar i li dic al que cobra que ja podrien posar un paper al sortidor amb les

instruccions d'autoservei. Ell em diu que és un autoservei a partir de les 22,00 hores.

Me'n vaig i pos benzina al meu cotxe. Mirel sortidor i no es podien llegir els números de l'import. Semblava una calculadora espanyola. Torn a l'oficina i li dic a l'empleat de caixa que el marcadore del sortidor no funciona. Ell em respon que ja feia temps que no funcionava i que em podia donar el tiquet. Li dic que me'l doni.

Mir el tiquet, veig que marca les 21,42 hores. Li vaig recordar que les seves paraules anteriors de que era un autoservei a partir de les 22,00 hores.

Mir el meu rellotge i calcul devien haver passat entre 10 i 15 minuts que jo era allà. Per tant em varen aplicar l'autoservei devers les 21,30 hores.

Deman explicacions. Em diu que no pensava donar-me'n cap. En conseqüència deman el llibre de reclamacions. Un tercer empleat em dona un bloc. No em donen allò que havia demanat: un full de reclamació oficial de la Conselleria, sinó un full de reclamació interna de BP (núm: 14429).

Començ a emplenar i les dic que mentides i mals funcionaments era un poc massa. Immediatament, l'empleat de caixa em respon: A MI HABLEME EN

CASTELLANO.

El vaig recriminar, i li vaig dir que estava a Mallorca, que aquí tenim una llengua pròpia, que jo tenia els meus drets lingüístics i que si ell vivia aquí mínimament havia de respectar el dret de parlar la nostra llengua. També li vaig recalcar que actituds com la seva, només servien perquè mallorquins com jo podessin tenir reaccions igualment negatives com la seva. A tot això, vaig acabar dient-li que tenim sort que no tots el castellans eren com ell.

El tercer empleat respongué: YO ME CAGO EN LOS MALLORQUINES.

Arribats a aquest punt, vaig dir: HO DEIXAREM ANAR, PERQUÈ AIXÒ ACABARÀ MOLT MALAMENT.

L'empleat de caixa: COMO NO SÉ QUE ME DICE, ME ENTRAPOR UNA OREJA Y ME SALE POR LA OTRA.

Jo acabava d'emplenar la reclamació i li vaig demanar si em podia dir el seu nom, ja que ell era l'empleat començant aquest desgavell i a més era l'únic que no duia la placa identificativa amb el seu nom. L'empleat de caixa: ¿QUÉ DICE QUE NO LE ENTIENDO?. (Al llarg de la conversa aquesta frase es va repetir diverses vegades per part del mateix empleat). El tercer empleat li va

traduir. Cosa completament ridícula ja que fins que no hi va haver problemes em va entendre perfectament.

L'empleat de caixa s'identifica només amb el nom. Vaig signar i ells en varen donar una còpia.

Encara quan partia, el primer empleat va dir: ASÍ VA MALLORCA CON LOS INDEPENDENTISTAS.

Vist això, vull fer unes consideracions: Puc pensar que el bilingüisme passiu, és a dir, la conversa entre dues persones que cada una utilitza la seva pròpia llengua, i tots dos s'entenen, no vulnera els drets lingüístics de cap dels dos. A més, cada un enriqueix el seu coneixement de la llengua que parla l'altre.

Vull deixar constància que conec molt bé els meus drets lingüístics: Jo tenc el dret (de la Constitució Espanyola) de parlar en castellà si així ho vull fer. Però, també puc no fer-ne ús d'aquest dret. Aposta és un dret, no un deure.

A més hi ha tota una sèrie de reflexions: El millorable funcionament d'aquesta Estació de Servei és evident: Manca informació accessible. Incompliment dels horaris. Deplorable manteniment dels sortidors. Lamentable l'intent de torear amb un Full de Reclamació Intern. Dos empleats identificats amb una placa amb

el nom. No els llinatges.

Qüestions: Perquè jo he de identificar-me amb nom, llinatges, núm. de DOI, domicili i telèfon al full que ells em donaren? Hi ha privacitat d'aquestes dades? A tots els alemanys, anglesos o francesos que arriben a aquesta estació, parlant la seva llengua se'ls ha tractat igual que jo? Si aquest mateix fets, s'haguessin donat amb un negre o un magrebí. Seria xenofòbia?, qui diria que no ho és?. Quans dels meus drets vulneraren els tres empleats?

Està clar que els problemes de funcionament de la benzinera es poden arreglar. Però, que o qui podrà arreglar l'actitud dels empleats?

Per tot això vaig contactar amb la Direcció General de Consum de la Conselleria i he interposat una reclamació a l'Oficina de Consum de Calvià. Ho he comunicat al servei de Queixes de l'Ajuntament de Calvià i també al Defensor del Ciutadà de Calvià. Ara he decidit fer-ho públic als mitjans de comunicació. A més em reserv el poder emprendre, si escau, les mesures legals que cregui pertinents. Ω

Calvià a 15 d'abril de l'any 2002.

Signat: Antoni Vicens i Batle

COMUNICAT DE MAULETS ARRAN DELS FETS DEL 23-4 A GIRONA

Arran dels fets succeïts ahir, 23 d'Abril a Girona, Maulets vol manifestar el següent a la opinió pública:

- L'esquerra independentista de les comarques gironines vam organitzar parades informatives arreu de les comarques gironines. També vam convocar una manifestació reivindicativa pel centre de Girona, en la qual van participar-hi més de 150 persones. El lema de la manifestació va ser 'el català és de tots i totes, defensa'l'.
- L'esquerra independentista no va organitzar cap més acte. Tan sols vam col·laborar amb l'acte de la

CAL a Girona més tard.

- Les declaracions del Partido Popular Español fetes després dels incidents que van tenir lloc a la seva parada a la Plaça de Catalunya de Girona, no fan res més que justificar l'acte en si, fet per persones anònimes, i sense que hagi estat reivindicat.
- El PPE va voler criminalitzar una vegada més l'esquerra independentista, donant per fet que el llançament de merda provenia de col·lectius i persones de l'esquerra independentista. Tot i que l'acte en si, es simbòlic, no terrorisme de baixa intensitat.

- Desde Maulets aplaudim el llançament de merda a la parada del PP, ahir l'extrema dreta espanyola va recollir el que ha anat sembrant d'uns anys ençà, com la Llei d'estrangeria, la LOU, l'espanyolització, el racisme, la precarietat laboral, les privatitzacions. Per tan ens trobem davant d'un fet normal, que en cap moment es pot considerar com antide-mocràtic o feixista.

Qui sembla odi, recull tempestes.

- La ciutadania ha de mostrar d'alguna manera el rebuig envers l'extrema dreta espanyolista, i la resposta popular va ser massiva,

primer un grup de joves va anar a cantar l'himne del Principat de Catalunya davant el PP i més tard un grup va llançar merda a la seva parada.

- Volem deixar clar que la parada del PPE ja feia pudor a merda abans que algú els tirés la merda, i que per molt que netejin, tots coneixem el passat franquista de molts dels seus dirigents, també fa pudor a merda el gir centrista i catalanista que diuen que han fet a Catalunya. No ens podran enganyar.

- El PPE no te ni dignitat, posant una parada a Girona, amb la sen-

yera catalana. Això és un ultratge a tots els que lluitem pel poble català i pels i les treballadores. La pressió popular, hauria de fer desistir al PPE, d'assistir a Dia-des tan importants pel poble català. Amb la seva presència, l'únic que aconsegueixen és la indignació dels i les ciutadanes de Girona.

- Maulets, continuarem lluitant per defensar les nostres idees, tot i que l'extrema dreta continui criminalitzant-nos. Ω

Visca la Terra Lliure!!

Maulets (Girona)

SINEU

Fa 2 mesos que na Brigitte Asquino d'Alemanya i na Margaret Carragher d'Irlanda regenten Es Baret, un bar internacional al centre de Sineu: cocktails, tapes, menús a 7. Solen fer exposicions de pintures. Tel. 679 241 167

Fa 2 anys que na Francesca Galmès regenta l'Hotel d'Interior Leon de Sineu al carrer dels Bous de la Vila. Són 7 habitacions. Els vespres se menja per 27 o a la carta. Tel. 971 520 211

Fa 10 anys que en Joan Riera d'Ariany regenta el Restaurant Moli d'en Pau a l'entrada de Sineu per Maria. Se menja a la carta per una mitjana de 25. Tel. 971 855 116

Bar Restaurante

"Sa Font"

Els dissabtes ball de
saló fins a les 12.
A partir d'aquesta
hora música juvenil

Calle Mayor, 1 - Portol
Marratxi
Tel. 971 797 938

Judici Toni

Projecció 2010 Enginyeria i Gestió <projecolomer@airtel.net>

El passat dia 16 de març el meu fill de 22 anys, mallorquí i estudiant de Filologia Catalana a la Universitat de Barcelona va assistir, juntament amb altres companys, a la manifestació que, contra la globalització, s'havia convocat i autoritzat a la Ciutat Comtal.

Sobre les 21,30 hores, quan es dirigien a veure el partit entre el Barça i el Madrid que es televisava i la manifestació ja s'havia acabat feia estona, va ser empaïtat per un grapat de motos, acorralat i brutalment apallissat per un grup inqualificable de forces de seguretat de l'estat espanyol que, en lloc de dedicar-se a la seva obligació que es la defensa i la seguretat de les persones, d'una forma indiscriminada va donar una pallissa al meu fill que va aixecar les mans i cridar que no havia fet res en el moment en que anaven a per ell hi no podia escapar de cap de les maneres. Tirat a terra com si fos un delinqüent, després de la pallissa, el ficaren emmanillat dins d'un furgó i el dugueren a la comissaria de la Berneda, on el tingueren 50 hores i de la que va sortir, sota fiança de 1500 euros, acusat de portar pedres a les butxaques, dur la cara tapada amb un pedaç i manipular artefactes explosius, després d'haver declarat assistir per un advocat que jo personalment vaig avisar des de Mallorca.

Encara ara me ressonen les seves paraules per telèfon, un cop va sortir de la comissaria i arribà al pis on viu a Barcelona, repetint una vegada i altre, plorant com un infant: "pare, me sap greu per vosaltres. Jo no he fet res i m'han apallissat i tancat."

El judici s'ha fet a Barcelona, al jutjat número 1 de lo penal el dia cinc d'abril del 2002. En principi estava previst per a les 12,15 hores i finalment hem entrat a la sala a les 18 hores.

Un cop acabat el judici, crec que de forma favorable pel meu fill, vull fer a títol absolutament personal la següent declaració pública.

Textualment diu l'"AUTO DE PRISION CON FIANZA"

"En la tarde del 16-3-2002 los imputados ANTONI COLOMER LLOBERA y ROBERTO PINILLOS BASABE acudieron a la manifestación convocada por grupos antiglobalización, con motivo de la cumbre europea celebrada en Barcelona y sobre las 21,15 horas,

cuando ambos imputados se hallaban en la plaza Carbonera de Barcelona, con absoluto desprecio a la condición de los agentes de policía que se encontraban en el lugar, mientras cubrían su rostro con dos trozos de tela blanca a fin de dificultar su identificación, comenzaron a lanzar artefactos incendiarios i otros objetos contundentes contra los agentes, llegando a impactar algunos de ellos contra los vehículos policiales sin que consten los daños ocasionados, siendo inmediatamente detenidos por los agentes de la autoridad y ocupándoseles dos piedras de hormigón i dos trozos de ladrillo"

Al meu fill se li demanaven quatre anys i set mesos de presó.

Abans d'entrar a la sala, el Sr. Fiscal va voler arribar a un acord amb els nostres advocats, oferint una rebaixa molt gran en al seva demanda pels dos acusats. Jo, que el que mes por me feia era que poguessin ficar al meu fill a la presó, vaig opinar que havíem d'acceptar, però en Toni i l'altre noi acusat digueren que res de res. Que ells eren innocents i volien que així els hi reconeguessin. Estic absolutament orgullós del comportament del meu fill que en tot moment es va portar amb una serenitat que jo, en alguns moments, no vaig tenir.

El judici va durar dues hores. Varen declarar els testimonis de meu fill i del jove navarrès, Ricardo que, segons la policia, anava amb ell. Resulta que es veren per primera vegada dins del furgó policial, ja apallissats i emmanillats. En Ricardo va anar a Barcelona des de Pamplona en una autobús que havia organitzat Erquerra Unida, expressament per la manifestació i no havia vist mai al meu fill fins aleshores. També declararen tres policies, un d'ells inspector, amb una contradicció rera l'altre. Les pedres que inicialment digueren duien els dos acusats a les butxaques, els policies les havien recollit del terra junt al furgó. Ho digueren ells mateixos en la seva declaració davant del jutge. Un dels policies va dir que primer havien agafat en Toni i els altres que primer en Ricardo. També un d'ells va dir que en Ricardo havia donat dos cops de puny a un tercer policia que, com a mínim pesava cent Kg i quan l'advocat va demanar al policia presumpte receptor dels cops de puny

si volia ressaltar alguna cosa en especial en el moment de la detenció, va ser capaç de dir que s'havia fet un "esguince en una pierna".

Lo de llençar "objetos inflamables" ara res de res, cap dels tres no ho havia vist. El ridícul més espantós per part de tota la policia que, segurament, necessitava carn per justificar el desplegament, la seva duresa i la propaganda del Ministerio del Interior des de feia mesos de que hi haurien aldarulls. Al ser una manifestació de lo més tranquil·la i festiva que s'ha fet i no saber a qui carregar el mort varen agafar a una sèrie de joves que, com s'ha demostrat no havien provocar res de res.

Mentre hem esperat tot el dia per entrar a la sala en la que finalment s'ha fet el judici, he passat moltes vegades per davant els policies que havies de testificar. Quina soledat la seva!! Quin coratge ens donava veure que el nostre fill, en tot moment, ha estat acompanyat dels seus amics, amigues i familiars que li hem fet costat i donat ànims des que el varen detenir fins que ha acabat el judici!!

He de felicitar al Sr. Jutge i al Sr. Fiscal (encara no sabem el veredict final) per la seva resposta en vers de l'actuació i les declaracions dels policies i dels testimonis dels acusats, actuació que fa que, al manco, tinguem fe en la justícia ja que en la policia, la poca que poguéssim tenir, l'hem perduda per sempre més.

L'angoixa que els pares, germana, avis, padrina, altres familiars i amics hem sofert des del moment de la injusta detenció d'en Toni vull que sigui reparada de la forma més convenient per les autoritats a qui correspongui i quan demano una reparació, en cap moment me refereixo al tema econòmic.

Vull fer una protesta lo més dura possible en contra de les forces que, posant la cimera de Barcelona com a excusa, varen ocupar tota la ciutat, es varen saltar totes les normes que en un estat de dret han de prevaler i, segurament obeint ordres, varen apallissar, maltractar i humiliar a persones que assistien de forma pacífica a una manifestació autoritzada, fet que la Constitució tant esmentada pel partit en el Govern Central, contempla com a dret de tot ciutadà.

Expressar públicament l'odi

que sento vers les forces de l'estat espanyol que varen apallissar brutalment com només ho fan els animals, detenir i acusar al meu fill Antoni sense cap fonament i demano per elles la reprovació pública de qui correspongui amb la duresa que calgui i, com a mínim, tanta com la que va ser tractat el meu fill.

Manifestar, com a nacionalista democràtic català que soc, he estat i seré tota la meua vida, la vergonya que vaig sentir al veure el conseller Pomes, juntament amb el ministre de l'interior de l'estat Mariano Rajoy i la delegada del govern del partit popular, honorant a les forces de l'estat espanyol per "l'èxit" de la seva actuació durant la cimera de Barcelona. Caldrà veure fins a on arribarà la humiliació del poble català per culpa del seus actuals governants i la seva relació amb el partit popular. Per això també voldria que sortís a la llum l'actuació policial i les conseqüències que, si no hagués estat per l'actuació de la justícia, tant del Sr. Fiscal com crec que serà per part del Sr. Jutge, que tot el dia 5 varen estar al Jutjat núm. 1 de lo penal de Barcelona, veient cas rera cas i donant nul·litat, inclòs al judici contra sis o set joves que havien estat detinguts dins d'un caixer automàtic per incoherència del testimoni de la policia, hauria pogut acabar amb innocents a la presó.

Demano una resposta a les preguntes que des del moment que vaig saber que havien detingut al meu fill me fet:

Qui podrà restituir al meu fill les hores passades a comissaria?

Qui podrà restituir al meu fill la pallissa?

Qui podrà restituir al meu fill la humiliació?

Qui podrà restituir al meu fill les falses acusacions?

Com ens hem de mirar a les forces se seguretat de l'estat espanyol des d'aleshores?

Lluís Llac de qui en Toni és un gran admirador va fer una cançó tristament a causa d'uns fets que ara no ha tingut la gravetat d'aleshores però que quan l'inspector declarava en contra del meu fill me repicaven sense parar: "assassins, assassins de vides, que mai trobeu repòs en cap dels vostres dies....."

Podria estar escrivint un mes i no acabaria. Només demano que

Technair

Avinguda Sant Ferran, 28 baixos B
07013 Ciutat
Tel. 971 457 489
Fax. 971 457 489

E. Ayudarte

Aire condicionat calent i fred
Primavera tot l'any dins ca vostra

Carretera Militar, 32
07600 s'Arenal
Tel. 971 288 699
Fax. 971 282 087

Pressupostos 651 893 946

SANTIAGO BOGARRA, C.B.

MATERIALS BELLES ARTS
MARCS, LLENÇOS, PINTURA

C/ Miguel Calafell, 48 • Son Sardina
Tel. 971 438 436 • Fax 971 438 102
07120 Palma de Mallorca

Nave 2 Polígono Industrial Son Llaui
Tel. 971 621 619 - 971 621 618
07320 Santa Maria • Mallorca

E-mail: bogarra@guif.com

algú faci públic el que va passar. Ni un sol polític ha donat la cara (no hi havien vots en joc). Ni una sola càmera ni un sol periodista, encara que becarí, ningú. On son els titulars que aparegueren després de la cimera? On son les felicitacions dels polítics a la policia? Perquè no explica algú que el desplegament policial va ser una farsa muntada des de les altures per justificar lo injustificable? Tan sols els que ens estíem aquells joves i al que sempre recordarem amb simpatia i gratitud, acusats, com el nostre fill, d'haver comes unes faltes que la Policia espanyola es va inventar. Quan te passen aquestes coses, creus entendre més fàcilment i, per ventura, inclòs, justificar-ne algunes altres que passen no tant llum de nosaltres i que vistes a través dels mitjans de comunicació, semblen injustificables.

L'estat de dret de que parla el govern central ens porta, de dret, cap a un estat de dictadura. Al menys, quan jo estudiava a Barcelona la dècada dels 60, sabien contra qui i contra que lluitàvem. Després d'haver vist el que han fet amb aquests joves, no estic segur de si va servir de res o si la lluita ha de continuar.

Vull que els policies sàpiguen que la fiança o la part d'ella que la justícia me torni, anirà directament a Amnistia Internacional i que, amb totes les meves forces, faré tot el que pugui per tal que, actes com aquests, no es tornin a repetir o siguin sempre denunciats. Mai no me cansaré d'explicar a qui ho vulgui escoltar la forma tant i tant inhumana com ha actuat la força pública espanyola i el desprestigi en que ha caigut davant de la justícia per les mentides que han estat capaços de dir i mantenir. Si l'estat espanyol creu que pot passar per damunt de la justícia,

amb la seva política de partit basada en la repressió més pura i dura, s'equivoca totalment perquè sempre hi haurà algú que denunciarà els fets. En aquest cas, no ho dubtin, així serà.

Finalment manifestar el suport que hem donat i seguirem donant al nostre fill mentre actuï dins del marc democràtic que sempre ha respectat, mentre utilitzi el diàleg per damunt de la violència com sempre ha fet i mentre valori per damunt de tot els valors de solidaritat, amistat, sinceritat i la pau, com sempre ha fet.

No voldria acabar sense donar les gràcies al President Francesc Antich, al conseller Damià Pons, als directors generals Joan Melià i Pere Fullana, a Josep Gomila, als regidors de l'Ajuntament d'Inca Francesca Vives i Antoni Rodríguez. A Francina Armengol, Antoni Alorda, a Biel Majoral, Tomeu Martí, al president de l'Obra Cultural Balear, Antoni Mir, a Antoni Torrens, a Jaume Armengol, als professors de l'institut Berenguer d'Anoia que han tingut un record especial per qui va ser el seu alumne fa uns anys i en general, agrair el recolzament que en tot moment ha tingut tant el nostre fill com nosaltres, pares i família, per part dels amics coneixedors de la injustícia de la que era objecte i qui només mereix el nostre rebuig i menyspreu per qui ha estat capaç de dur-la a terme. També volem donar les gràcies a les persones que no han sabut o no han volgut donar-nos el seu suport en aquests difícils moments. Des d'aleshores, sabem cadascú qui és. Ω

Antoni Colomer i Altimira
Carrer mostra, 23-1er. 07300
Inca. Illes balears
D.N.I. 78185667.
Tèlfs: 971504368-677564251

Chi Centro Balears
massajes - terapias - seminarios

Oficina: 971 721 790
Mòbil: 626 067 965
Sushi: 678 441 906

C/. Ballester, 4 - 3^a
E-07002 Palma de Mallorca

OPTICA ARENAL
LENTS NACIONALS
I D'IMPORTACIÓ
LENTS DE CONTACTE
AUDIFONS PER A SORDS
J.J. AMENGUAL-DIPLOMAT PER LA UNIV. DE BARCELONA

C/. Berlin, 11 - cantonada Trasmé
Tel. 971 743 591
07600 S'ARENAL DE MALLORCA

Segadors

El dia 29 d'abril de 2002 es presenta Segadors (ORSAN), la nova organització de l'esquerra independentista. Segadors vol oferir una nova alternativa, una nova via per lluitar pels Països Catalans. Volem afegir gent, que actualment no ha trobat la seva lluita, per treballar en el procés de construcció nacional.

Segadors som una organització republicana socialista d'alliberament nacional, situada a l'esquerra independentista, que ens proposem com a objectius aconseguir uns Països Catalans unificats, republicans, socialistes, autodeterminats, no classistes, ecològics, no patriarcal, no sexistes, i on es garanteixi la llibertat individual.

Tenint com a punts d'actuació tots els àmbits que intervenen en l'esdevenir d'una societat lliure, amb actuacions directes en tot el territori. Volem agrupar a la gent dels Països Catalans, que assumeixin la lluita per la independència com a objectiu principal i prioritari, i un cop aconseguit, lluitin per aconseguir un Poble unificat, republicà i socialista.

Com a organització oberta, participativa i assembleària, volem promoure el debat i l'aportació d'idees, tant dins d'aquesta organització i entre els seus membres, com en tot el marc independentista, per tal d'enriquir la lluita en comú.

Considerem que el capitalisme, el feixisme i l'imperialisme a casa nostra, són la causa de gran part dels mals que pateix actualment la societat dels Països Catalans, i per tant, la nostra lluita es centrarà en l'alliberament del poble català d'aquests mals. La derrota d'aquestes imposicions, ens permetrà l'alliberament nacional i la construcció de la societat que desitgem.

Us esperem el dia 29 d'abril a les 19:30h a la nostra seu Nacional: C/Olzinelles, 30 (Barcelona), on farem la presentació oficial. Tots els que estigueu interessats en participar, informar-vos, col·laborar, o militar a Segadors, sereu ben rebuts! Us hi esperem a tots!

Sempre endavant, defensors de la terra!!!

Segadors

segadorsorsan@mixmail.com

www.paisoscatalans.org/segadors

Cridem qui som i que tothom ho escolti.

I en acabat que cadascú es vesteixi com bonament li plagui i Via Fora!, que tot està per fer i tot és possible. Ω

agusti@llibertat.com !!!

ATAC FEIXISTA AL RACÓ DE LA CORBELLA, A VALÈNCIA

Assalten el local nacional d'Endavant a València

El passat dilluns 8 d'abril, el Racó de la Corbella, local de l'assemblea de l'Horta i seu nacional d'Endavant OSAN, va patir un assalt per part dels elements blavers de la ciutat, els ja tristement famosos «Maulets 1707». Malgrat que no és la primera vegada que el local pateix agressions (el passat mes de desembre patí pintades), en aquesta ocasió el grupuscle feixisto-blaver a anat més enllà i després de rebentar la porta, han fet destrosses de diversa consideració al seu interior, amb pintades, i aplegant a furtar material divers com un equip de música, un televisor, diverses estelades i pancartes i una quantitat considerable de diners. Es dona la circumstància que els individus que feren l'agressió ja estan identificats, amb noms i cognoms i tenen diferents denúncies a les seves esqueses, entre elles les de lesions i furt amb violència.

D'aquesta manera, des de l'assemblea d'Endavant a l'Horta volem manifestar, que es farà tot el possible perquè aquest atac espanyolista contra les nostres idees, no quedi impune, per a la qual cosa s'utilitzaran tots els recursos al nostre abast. Ω

Font: Endavant

**Necessitam comercials arreu de la nació catalana
i especialment a Eivissa i a Menorca.**

Telefonau-nos a l'Estel.

Tel. 971 265 005

ARBÚCIES

En els temps tan durs, injusts i -massa vegades- estúpids que ens ha tocat viure i, quan observem tants fracassos estrepitosos en aquesta Europa en plena metamorfosi política, econòmica i social, és reconfortant veure com encara hi ha llocs on es fan coses molt positives. Aquest és el cas de la població d'Arbúcies, on el passat 14 d'abril, en un ple que va coincidir amb el 71è aniversari de la proclamació de la segona República, l'ajuntament d'aquesta vila tan emblemàtica va demanar la revisió dels consells de guerra en què es va condemnar a mort a deu arbuciençs executats pel franquisme a la postguerra, al mateix temps, en els casos en què la família hi vulgui col·laborar, la corporació municipal treballarà per recuperar els cadàvers enterrats en fosses comunes. Aquest magnífic exemple arbucienç de recuperació de la memòria

històrica i de fer que la justícia sigui realment justa amb uns ciutadans que havien estat considerats molt despectivament com «els dolents», és la millor manera d'exercir de debò la democràcia i alhora és la vacuna, l'antídoto més efectiu contra tots els "Le Pens" de torn que amb el seu simplisme i la seva malastrugança voldrien convertir el vell continent en un gran camp de concentració. Aquest homenatge de la vila selvatana als represaliats d'una època molt fosca i molt oblidada és la millor manera de trencar amb el nihilisme i el pasotisme que ens envolta i de fer veure als joves que amb el feixisme cal ser molt ferm i que no valen floridures. Ω

JOSEP M.
LOSTE I
ROMERO

Una inspecció judicial torna a prohibir l'ús del català al registre civil d'Arbúcies

El jutge de pau torna a redactar les inscripcions en castellà argumentant que no té cap altre remei

Un any després de la polèmica sobre l'ús del català al registre civil d'Arbúcies, el jutjat de pau d'aquesta població torna a fer els assentaments en castellà. El jutge substitut de Santa Coloma José Ramón Mayo Álvarez, en la seva inspecció anual, insisteix en «la incorrecció i impossibilitat de fer les inscripcions íntegrament en català, segons la legislació vigent». A partir d'aquest informe el jutge de pau d'Arbúcies, Josep M. Iglesias, ha decidit seguir la normativa estatal perquè, segons diu, «no hi ha cap altra sortida» i assegura que dimetrà si el pressionen perquè faci els assentaments en català.

En la inspecció anual que va realitzar el 30 de novembre de l'any passat el jutge José Ramón Mayo Álvarez, del jutjat número 3 de Santa Coloma i encarregat en aquell moment del regis-

tre civil, insisteix a prohibir el català en els assentaments. Exactament, en el seu informe «es reitera al senyor jutge de pau d'Arbúcies la incorrecció i impossibilitat de redactar les inscripcions íntegrament en català, segons la legislació vigent». El jutge Mayo, que actualment no treballa al jutjat de Santa Coloma, és el mateix que, ara fa un any, emparant-se en una llei del 1957, va manifestar que l'ús del català no era «possible ni correcte» i va amenaçar els treballadors del jutjat de pau d'Arbúcies que destruiria tots aquells assentaments que fossin «il·legibles».

En vista d'aquesta reiterada imposició del castellà al registre civil, el jutge de pau d'Arbúcies, Josep Maria Iglesias, va demanar assessorament al Tribunal Superior de Justícia de Catalunya (TSJC) sobre aquesta qüestió

però, des d'aquest organisme, se li va comunicar l'obligació de seguir la normativa estatal. Les gestions posteriors que Iglesias va fer al Departament de Justícia tampoc van servir de res. «Des de llavors seguim la legislació vigent, tal com diu l'informe, perquè no tenim cap altre remei», manifesta Iglesias. El jutge de pau considera que és massa responsabilitat «ser l'únic municipi que fa les inscripcions del registre en català» i fa una crida als líders polítics catalans perquè pressionin el Ministeri de Justícia i desencallin la proposta de resolució que van aprovar el juny de l'any passat tots els grups del Congrés en què s'instava el govern de l'Estat a impulsar reformes legislatives que permetin fer els assentaments en les llengües oficials de cada comunitat. Ω

Guia de Bars i Casals del Rotllo

[Freecatalonia.com] ha editat la Guia de Bars i Casals del Rotllo. S'han fet unes 10.000 guies plegables, d'uns 44 cm d'amplada X 60 cm d'alçada que sortiran al carrer durant les dates de Sant Jordi (Principat) i el 25 d'abril (Catalunya Sud).

Per una banda hi ha el mapa dels Països Catalans organitzats en comarques i indicant dins de cadascun, quants Casals Jaume I, bars, o casals independentistes hi ha.

Per l'altra banda hi ha el llistat de Casals Jaume I, bars i casals que hi podem trobar, amb totes les dades possibles, nom del local, adreça, codi postal, telèfon, mail i si es té pàgina web, organitzat alfabèticament per comarca. Amb aquesta guia-mapa de viatge, de gran qualitat de paper, és té la intenció d'informar a la gent, que volta pel país, sobretot els i les independentistes, a on s'ha d'anar a sopar, a prendre una cervesa, o simplement a trobar-nos amb els companys/es de lluita.

Creiem que en aquest projecte unitari del Moviment Català d'Alliberament Nacional no pot faltar-hi ningú, ja que és una forma original d'omplir el mapa dels PPCC de gent que cadascú a la seva manera va fent teixit... A dia d'avui apareixen al mapa 83 llocs del rotllo.

Contem amb:

Tots els casals Jaume I arreu del País Valencià i la Franja.

Els casals independentistes units sota la coordinadora de casals independentistes.

Els casals Tio Canya.

Els bars units sota la coordinadora de Bars del Rotllo.

El preu de la Guia és de 1 euro i es pot trobar en tots els llocs esmentats i també demanant-los a [Freecatalonia.com]

Si voleu més informació, us agrairíem ens enviéssiu un mail a:

info@freecatalonia.com

Esperem la vostra col·laboració en la lluita independentista.

Per la unitat en la lluita!

Per la independència!

Entre tots ho farem tot! Ω

La Fira d'Abril i la beneïtura dels mallorquins

PERE FELIP I BUADES

Altra cop, com cada anys per aquestes dates, s'ha celebrat a Andalusia i també a Catalunya i a les Illes Balears la festa popular més «espanyola» de les que se celebren a Espanya: La Fira d'Abril.

Res a dir si no fos perquè, amb el propòsit d'espanyolitzar que se pretén amb la celebració d'aquest esdeveniment, se discrimina les altres festes que se celebren a l'Estat espanyol com els Sanfermines (Navarra), les Falles (València), La Pilarica (Aragó) els Carnavals (Illes Canàries), etc. Totes aquestes festes, per suposat, no són tan espanyoles com la Fira d'Abril, a l'igual que tampoc cap guitarra és tan «espanyola» com la guitarra andalusina o cap cantant és tan «espanyol» com ho pugui ser na Rocio Jurado na Carmen Sevilla o com ho fou en el seu dia na Lola Flores. Com tampoc cap festa es tan, tan «espanyola», com ho pugui ser la «festa dels toros».

Idò be, resulta obvi que els propòsits polítics dels partits enomenats constitucionalistes (PP i PSOE) els interessa i molt potenciar les celebracions com la Fira d'Abril, especialment en els llocs on hi ha cultures diferents a la castellana on, per aquest motiu hi ha moviments socials de clar color autonomista i la presència de partits

nacionalistes.

Malgrat el propòsit «constitucionalista» d'aquest esdeveniment (la Fira d'Abril) mai ha aconseguit arrelar en les terres d'Euskadi, on malgrat viure-hi gran quantitat d'emigrants andalusos, i de comptar amb el paraigua protector de tot l'Estat espanyol (el PP de n'Aznar ara, el PSOE d'en Felipe Gonzalez abans) no aconseguiren implantar, en aquella nació, la celebració d'una festivitat tan estranya als seus costums com ho pot ser aquí. Tots saben del fort sentiment nacionalista entre aquelles persones i la presència dins aquella societat de vertaders partits nacionalistes, cosa que fa difícil l'acceptació de festes i saraus que els sien imposats des de postures nacionalistes espanyoles.

Ara be, resulta que a Mallorca, i concretament a Ciutat i a Inca, cada any se fa aquest esdeveniment. Esdeveniment que, lògicament, compta amb les ajudes econòmiques socials i polítiques de tots els estaments de l'estat colonialista i dels seus representants i delegats polítics, econòmics, religiosos, policials, judicials, etc. No podem oblidar que Palma i Inca estan governats pel PP, i quan hi ha hagut equip de govern del PSOE, ells també han estat els més significats inductors i promotors de la Fira d'Abril. No podem oblidar

l'enorme labor realitzada al seu favor per l'home fort del PSOE de Palma, l'andalucista Ramón Torres.

En tot cas, la introducció de la Fira d'Abril en la vida social i festiva del nostre poble, ha estat possible degut al nostre caràcter beneït, que ens ha deixat indefensos a l'hora de mantenir les nostres costums i festes.

Per suposat que són molts els polítics que, a la recerca d'uns vots que (tanmateix no aconseguiran), estan propiciant la pèrdua de molts de vots: els vots dels qui va descobrir la seva falsedat i manca de consciència nacional. I d'aquestes actuacions en tenim molts d'exemples. Actualment el Consell de Mallorca tutela i promou la implantació de tallers de sevillanes.

Cal preguntar-se ara si, quant la comunitat islàmica que viu a Mallorca sol·liciti ajuda i promoció per les seves festes se trobarà amb la mateixa resposta i trobarà les mateixes ajudes que ha trobat la Fira d'Abril sevillana. De ser així, arribarem a la conclusió que tot allò que arriba de fora es sobrevalorat per la beneïta societat mallorquina.

Lo important és que tots els mallorquins ens fassem nostra la proposta del Lobby per la Independència: A Mallorca, festes mallorquines! Ω

Latitut 39 any 2001d 39,: una illa al límit

L'illa de Mallorca ha estat, en el darrer terç del segle XXè, un paradigma de territori sobreexplotat, amb un creixement turístic desmesurat que ha afavorit principalment la metròpoli colonial espanyola i els grans hotelers. Naturalment, tanta riquesa ha acabat per esquitxar molts residents que, a l'empata d'una situació econòmica inflada (tenim, en teoria, la renda per càpita més alta de tot l'estat espanyol però els sous són baixos) estan fent de petits hotelers amb el beneplàcit dels governs autonòmics, especialment del PP (el Decret de xalet de vacances fou aprovat per l'equip de Jaume Mates) i la inestimable col·laboració dels ajuntaments respectius. Així, es van aixecant nombroses casetes i apartaments, tot formant veritables enfilais que es van arranjant en zones properes a la costa. El major negoci d'aquest nou model de turisme el fan, tanmateix, les empreses o agències afiliades a l'Associació Balear d'Empresaris d'habitatges turístics i els majo-

ristes de viatges britànics i alemanys. A redós d'això i de la gran bonança econòmica, el sector de la construcció ha crescut d'una manera tan desproporcionada que ha conduït la nostra terra a una situació límit, gairebé catastròfica (és la blasfema balearització, tristament coneguda arreu d'Europa com a sinònim de zona molt degradada per l'activitat constructiva).

Actualment, a Mallorca, hi ha més territori protegit que mai, però també és cert que hi ha més edificacions que mai. Les polítiques urbanístiques just adreçades a reclassificar sòl urbanitzable o a protegir tímidament el territori, ja no aconseguiran frenar l'excés desenvolupament immobiliari. A gran escala, els constructors, els urbanitzadors, els poderosos hotelers, a part de protagonitzar una deserció massiva de qualsevol arrel lingüístico-cultural, s'entesten a sostenir una boja cursa depredadora que deixa el terreny abonat per a l'especulació ferotge.

Tot plegat continua afavo-

rint la considerable immigració d'elements espanyols, que formen fàcilment bosses poblacionals forasteres —com sabem, llur incapacitat d'integració és, en general, força notòria— a recer de la nostra condició de colònia mediterrània i de la polítics etnocida de Madrid. El quadre es completa amb la compra excessiva de finques, propietats i habitatges de qualitat per part de germànics amb prou recursos econòmics, en moltes ocasions amb l'objectiu de fer-ne especulació immobiliària —no hi ha cap tipus de regulació o normativa pel que fa al cas, com en d'altres països europeus—, alhora que n'encareixen notablement els preus.

Un exemple que pot il·lustrar perfectament aquest estat de coses és un acudit que ha començat a circular per Mallorca. Més o manco és així:

Un alemany, un espanyol i un mallorquí se troben amb Déu, el qual es mostra generós i els concedeix un desig per hom. L'alemany no s'ho pensa gaire i diu:

Jo voldria que al meu país

fes sol tot l'any. D'aquesta manera nosaltres els alemanys, ja no hauríem de venir a Mallorca per cercar-lo.

Per la seva banda, l'espanyol li enfloca el següent:

Idò a jo m'agradaria que al meu país hi hagués feina per a tothom, i així no hauríem d'emigrar a altres llocs, com Mallorca, a cercar-ne.

Quan li toca el torn al mallorquí, aquest s'adreça al Totpoderós o l'interpel·la en aquesta faïço:

—Això que t'han demanat aquests dos, els ho has concedit?—

—Sí, i ben concedit —confirma el Suprem.

—Bé idò, per jo que sigui un carajillo.

En fi, la nostra riquesa actual és purament conjuntural, i la societat del benestar que gaudim té els peus de fang. La rapinya descontrolada que exerceixen sobre el territori les èlites econòmiques (podeu llegir els grans hotelers, preocupats únicament a engreixar els seus comptes corrents) ens pot portar perfectament a un atzucac, a un

col·lapse no anunciat. Ens estam convertint, vet-ho aquí, en un país eixarxat, formigonat i amb un subsol contaminat; un panorama no gaire afalagador per a les generacions futures. Per afegit, la riquesa que genera el país es veu segrestada per una espoliació fiscal despietada (en assignació pressupostària per habitant som els darrers i a això cal afegir-hi el dèficit històric en infraestructures, sanitat, educació...). Val a dir, finalment, que l'espectacular creixement econòmic hodiern no ha aportat aparellat el control polític del país. I el més penós de tot és que, amb una autonomia de segona, que no ens reconeix com a comunitat històrica, i un estatut de pamfonteta, no podem encarar d'una manera escaient els múltiples reptes que, ben segur, ens reservarà l'esdevenidor. Ω

ANDREU
SALOM I
MIR

INSEGURETAT, IMMIGRACIÓ I ULTRAJACOBINISME

El terratrèmol polític produït a l'Estat Francès amb motiu dels resultats de la primera volta de les eleccions presidencials del passat 21 d'abril (la qual cosa ha sacsejat a tot el vell continent) ha encès totes les alarmes. L'eliminació del candidat socialista —per la gran fragmentació de l'esquerra, però també per una manca de carisma del Sr. Jospin i per unes actuacions polítiques, de l'anomenada esquerra plural, les quals han deixat de banda amplis sectors de les classes populars que pateixen molt els efectes i les conseqüències d'un model econòmic molt injust—; i l'obtenció del 17% dels vots d'un candidat que representa la destrucció dels valors democràtics i la instauració d'una nova versió del règim feixista de Vichy, constaten que s'estan fent les coses bastant malament i, que entre tots estem contribuint a covar l'ou de la serp. De fet, hi ha tres factors clau que han ajudat molt a què es donessin aquests resultats tan negatius.

1/. La inseguretat ciutadana. El drama de l'actual panorama polític francès (i que es podria fer extensiu a molts d'altres indrets de la geografia europea) és que es parla massa d'aquest tema, es fa molta demagogia i, per contra no s'actua i es deixa que es podreixi el problema. Així, és suïcida —tal com ha fet el centredreta chiraquí i no ha sabut reaccionar l'esquerra plural—

centrar el debat polític en el tema de la seguretat ciutadana, això, és posar tots els trumfos a favor de l'extrema dreta.

Lògicament, aquí el que caldria fer és aplicar la llei, augmentar els recursos i la coordinació de les forces d'ordre públic i, sobretot, fer molt pedagogia i moltes inversions en els anomenats barris difícils.

2/. La immigració. És un tema que es veu arrossegant, a l'Estat Francès en particular i a Europa en general, des de fa molts anys. És una qüestió de gran complexitat, que té més a veure amb els desequilibris que produeix l'anomenada globalització que no pas amb un problema d'ordre policial, encara que el sentit comú fa pensar que caldria aplicar la màxima que diu que els immigrants han de tenir drets, però també deures i, sobretot, per l'acceptació, per part de tot tipus d'immigració, de la supremacia de les lleis laiques i de l'absoluta separació de poder entre la religió i l'estat.

3/. L'ultrajacobinisme. Aquest és un punt molt important per entendre el desgavell que actualment viu l'Estat Francès i que podria tenir uns contagis molt perillosos a casa nostra. Així, sense cap mena de dubtes, la primera gran reforma modernitzadora que hauria d'emprendre la República Francesa és la seva paulatina transformació en una República federal. De fet, aquest cen-

tralisme i chauvinisme tan arcaic que encara, avui en dia, impregna gran part de la classe política francesa, ha influït decisivament a fer cada dia més important el càncer lepenista. En aquest punt concret, gent com Jean Pierre Chevènement i d'altres nefasts personatges neobonapartistes (gran part d'ells situats en uns postulats polítics de l'anomenada esquerra-caviar) han estat els millors propagandistes de la causa neofeixista.

Apart d'aquests tres punts bàsics, hi hauria d'altres causes col·laterals que ajudarien a entendre l'augment alarmant de l'extrema dreta xenòfoba. Aquests serien, la gran manca de cultura política —això també passa molt a casa nostra— la qual cosa provoca una gran confusió política; una crisi del projecte europeu (sembla com si mai es pogués posar en marxa una necessària Europa política, social i federal que vagi més enllà de l'egoista Europa dels mercaders); uns efectes molt perversos de la globalització neoliberal —la qual cosa és visualitzada com una gran amenaça per àmplies capes de la població europea—; i, en darrer terme, unes qüestions més filosòfiques i/o culturals que no pas polítiques i/o socials, com són els efectes molt malignes del postmodernisme (manca absoluta de compromís, no només polític) i del nihilisme. Ω

JOSEP M. LOSTE I ROMERO

CAMPANYA: CONTRA L'ESPANYOLITZACIÓ DE CAPRABO

Tal i com va informar el Racó Català el dia 4 d'Abril de 2002, Caprabo fa un pas enrere en el seu ús del català en el seu nou establiment inaugurat a Castelló. El local que va adquirir pertanyia a Avui-Spar una empresa que sempre havia seguit una política impecable de normalització lingüística al País Valencià, emprant preferentment sols el català i amb força gamma de productes catalans. Caprabo, en canvi, ha optat per retolar tot el seu establiment i els productes propis en espanyol, en contra del que fa al Principat. Us notifiquem doncs la web de la campanya que hem iniciat al Racó Català per tal que es replantegin la seva decisió. També hi trobareu un text de protesta preparat i ja llest per a ser enviat a Caprabo. Col·laboreu-hi!

Web de la Campanya ———>
<http://www.racocatala.com/caprabo>

La llengua catalana als supermercats de la Franja de Ponent

Supermercats Plus Fresc, la principal cadena de supermercats a Lleida, té botigues a l'Aragó (Mequinensa i Tamarit de Llitera) on tota la retolació i publicitat és íntegrament en català, sense generar cap rebuig entre els clients. Si es pot utilitzar el català en un supermercat de Mequinensa, de ben segur que també es pot fer a Castelló.

Per altra banda, si Caprabo s'ha destacat pel seu compromís amb la normalització lingüística, no és del tot cert, almenys fora del Principat. A Mallorca Caprabo no ofereix gairebé cap producte etiquetat en català. La seva retolació és només en espanyol, cosa que la situa per darrere dels altres supermercats que hi ha a l'illa.

Font: Racó Català.

Gràcies, mare

PER JORDI MARTÍ I GONZÀLEZ

Com tanta altra gent, he tingut la sort d'haver nascut en una família bilingüe. De pare valenciana i mare andalusa, el castellà ha estat, és i serà la meua llengua materna i en certa manera prodriem dir que pròpia; el castellà és, a més, la llengua de pràcticament tota la família, ja que els germans la parlem entre nosaltres — i amb la meua mare, és clar.

Amb el meu pare parlàvem català, amb la curiositat que ho fèiem en dialecte valencià. Fins a la mort del meu pare, quan ens reuníem tots podíem arribar a barrejar amb gran soltura les llengües i dialectes: amb el meu pare tots parlàvem valencià, amb la mare i entre els germans en castellà, i amb les meves cunyades i nebots, català.

El meu primer contacte conscient amb el català del Principat va ser quan vaig anar a l'escola, als 6 anys, on des de bon principi vaig tenir assignatures en català. En aquell moment vaig anar arraconant el meu accent valencià, que només seguia usant amb el meu pare, fins a convertir-lo en pràcticament estàndard.

A més de l'escola, una persona que em va fer estimar la llengua catalana va ser la meua mare: ella em va fer veure el gran patrimoni que posseïa. La meua mare és una persona que per circumstàncies de la vida va ser privada de l'ensenyament bàsic, ja que havia nascut en el bàndol equivocador. Tanmateix, el seu esperit de lluita ha fet que en les respectives migracions que va realitzar acabés aprenent francès i català. El gran esforç que va

realitzar per fer-se seves dues llengües més em va fer adonar que jo tenia molta sort, ja que havia nascut amb una llengua més «incorporada». Per això li agraeixo profundament que m'hagi fet veure la sort que tinc i sobretot que m'hagi fet veure que quan algú aconsegueix una fita — per a ella, en aquest cas el català — val la pena conservar-la i, si cal, lluitar per ella.

Una curiosa reacció de la gent catalanoparlant amb qui em relaciono és que quan descobreixen que la meua llengua materna és el castellà se sorprenden molt. Em diuen frases com ara: «Doncs no se't nota gens» o «¿Com has pogut aprendre-la així de bé, si a casa parles castellà?». Ara bé, no és menys sorprenent per a mi la reacció de certa gent que, malgrat que jo he nascut al Principat, no em consideren «català de socarrel» perquè confesso comptar mentalment o somiar en castellà. Quan era més petit vaig haver de patir el clàssic qualificatiu de «xarnego» perquè la meua mare no era catalana i jo m'expressava en català. Curiosament una de les persones que m'ho deia amb més insistència, i amb un punt de recança, sol canviar-se ràpidament al castellà quan parla amb la meua mare, malgrat que aquesta persona coneix sobradament que la meua mare l'entén i el parla sense cap problema.

«Allí donde fueres haz lo que vieres», em deia la meua mare de petit... Ella ho va fer i li ha anat molt bé, i jo no deixaré de fer-ho. Per tant, només puc dir: Gracias, mamá. Ω

DADES POSTALS D'EN JUANRA I EN CARLES, PRESOS POLÍTICS CATALANS

ESCRIU-LOS!

Des de l'Espr@i us fem arribar les dades postals d'en Juanra i en Carles, presos polítics catalans. En moments com aquest és quan una persona necessita el màxim suport dels seus companys/es de lluita. Podeu escriure a

Juanra a:
JUAN RAMÓN RODRÍGUEZ FERNÁNDEZ
Pa PI Nieuw Vosseveld
Lunettenlan 501
5263 NT Vught
The Netherlands

CARLES MIQUEL JACOBO MANZANO
PRESÓ DE Joves de BARCELONA (INFERMERIA)
C/ PARE MANJÓN NÚM.2
08033 BARCELONA

Disfressa social, en el bon sentit de la paraula

PER PATRÍCIA GABANCHO

Ara que la crisi aferrija envia desenes d'argentins cap a aquestes terres, algunes emissores de ràdio em criden per parlar del tema. Al capdavall sóc argentina i alguna cosa se suposa que he de saber d'aquests trànsits. L'última vegada em vam demanar que donés un consell als qui arriben. Que es barregin, vaig dir: que trenquin el gueto a què per naturalesa tendeixen, que aprenguin el català. Un argentí present se'n va estranyar: «¿y por qué lo decís?». Li vaig dir que conec argentins que fa vint anys que viuen a Barcelona i no tenen cap amic que no sigui argentí: viuen, parlen, surten, treballen amb argentins.

Són molt gelosos d'una identitat molt específica, molt marcada; són repatanis. Per contra, els argentins que conec que parlen català són els que s'han desenganxat de la comunitat, s'han casat amb catalans i viuen amb arrels però sense llast. Són dues actituds: els uns creuen que el català no els afegirà res, que és un destorb, i es tanquen. Els altres pensen que una llengua apresada sempre és una finestra cap a un món diferent i estan disposats a enriquir-se. (Queda un tercer grup que es confessa senzillament incapaç d'aprendre una llengua, però m'agradaria saber què farien si visquessin a Berlín.) Quan vaig escriure una cosa semblant en una publicació del Consulat argentí, em van tirar la cava lleria per sobre: la meua sogra és catalana i a mi em parla castellà sempre, em va escriure un compatriota indignat, un entre tants que es van sentir

ofesos. Doncs mira que bé, vaig pensar: podries tornar-li el gest per comptes d'exigir que sigui ella l'única a canviar de llengua, per consideració, no?, per respecte.

Però mireu: un dia va sortir una carta al director en un diari de Barcelona, en què un ciutadà local es queixava que a la seva dona, «una preciosidad argentina» (sic), li havien negat una feina a la Generalitat per no tenir el nivell de català requerit, i preguntava: u, si per treballar ella havia de renunciar a la seva identitat; i dos, si això no era una argücia per afavorir laboralment els catalans i deixar a la intempèrie els nousvinguts.

Em vaig quedar astorada de la peresa mental que revela la missiva, perquè només que canviéssim «català» per «anglès» — un requeriment laboral habitual en moltes empreses — la carta faria un ridícul absolut. Algú ha perdut la identitat per aprendre anglès? No estaria contenta la preciosidad de dominar-lo, amb tot el que té de prestigi cultural? Tan perillós és el català, que xucla identitats que l'anglès deixa incòlumes? De debò?

Siguem clars: no només el domini i l'ús social del català — en la intimitat que cadascú parli el que li vagui — obre finestres, permet accedir a altres coneixences i experiències, facilita la barreja (el mateix que saber anglès o qualsevol altra llengua), sinó que, en el nostre context, a més té el poder d'esborrar etiquetes. No està gaire lluny el temps en què immigrant era sinònim de baix nivell econòmic i doncs cultural, i molt en temo que ara la sinonímia

torna a produir-se amb les noves migracions de països poc afavorits pel destí o pel FMI. Per què penjar-se lingüísticament l'etiqueta? (ja sé que a Pedralbes també parlen el castellà, però no ens enganyem: l'accent n'és una altra). A mi m'ha semblat que no calia proclamar la meua història cada cop que obro la boca: el català em fa anònima, una persona corrent, arrelada precisament en el lloc on visc; i quan vull, explico la resta i llueixo l'altre 50% de les meves arrels transatlàntiques. La gràcia de la immersió lingüística a l'escola, que tan poc s'aplica, és que de veritat tothom pugui tenir les mateixes possibilitats — les oportunitats, crec jo, no vénen de la llengua. El català és, així, una disfressa social molt adient: no dóna accés a cap nivell especial, però permet diluir-se, desaparèixer en el conjunt. En el bon sentit de la paraula.

Els argentins que arriben farien bé de deixar de ser argentins operatius — sense renunciar ni a la identitat, ni al mate, ni al tango, ni si volen a la nostàlgia: els argentins s'enyoren fins i tot del passat que mai han viscut. Farien bé de diluir-se, per enriquir-se, per tastar coses noves. I per estalviar-se prejudicis.

Pensar que en aquesta societat els prejudicis no existeixen és ser ingenu: ja ho veuran quan els arribi el moment de llogar un pis.

Si el castellà ja el tenim, i el tindrem sempre, ¿per què no anar més enllà i ser bilingües, com són els catalans? Per què ser menys?

Aquest consell val per a tothom. Ω

LA METÀSTASI SOCIOLABORAL

Els aturats que rebutgin un lloc de treball perdran el subsidi oficial. En principi, això sembla quelcom molt raonable, encara que quan es coneixi la «lletra petita» potser serà tot el contrari.

El problema de fons de tota aquesta reforma laboral es planteja en dues qüestions fonamentals. 1/. La progressiva pèrdua de drets socials dels treballadors. 2/. L'amenaça de la mobilitat geogràfica-laboral com a càstig indiscriminat contra els més febles.

En el primer punt, cal esmentar que, en general, aquesta refor-

ma seria ja la quarta involució social (la primera iniciada en l'època del ministre Solchaga). Qui sap si d'aquí quatre dies, aquests senyors tan reaccionaris prohibeixen per decret els sindicats.

En el segon punt, realment és on es concreta la regressió social. És on el neoliberalisme dretà que ens governa vol castigar amb tota contundència als treballadors. Perquè, és clar, si s'obliga a un treballador que guanya 700 € al mes a anar a una altra comunitat autònoma, aquest ciutadà només podrà viure a sota un pont. A més a més, aquesta salvatge mobilitat laboral pot crear

molt de desarrelament i marginació social (de fet és el que està passant actualment amb la immigració del tercer món).

En síntesi, que aquesta proposta, que serà aprovada pel corró ultraconservador del PP, és una autèntica metàstasi sociolaboral que pot fer molt de mal als més febles i alhora no pot solucionar, de cap les maneres, els suposats problemes de manca de mà d'obra que tenen alguns sectors econòmics de casa nostra. Ω

JOSEP M. LOSTE I ROMERO

Genealogies Mallorquines

ELS AVANTPASSATS DE DONYA MARIA SOLIVELLAS MAS, LA FILLA DEL METGE SOLIVELLAS, "EL METGE VELL DE LA VILA DE SANT JOAN"

PER JOAN ANTONI ESTADES DE MONCAIRA I BISBAL.
TARJA DE INVESTIGADOR 159 MC AHM

El passat 30 de març – el mateix dia que morí la mare de la Reina anglesa a Londres – aquí, a Ciutat moria, Maria Solivellas Mas. Nascuda el 1903 a la vila de Sant Joan, Donya Maria era la filla gran del Doctor Bernadi Solivellas Arbona, ben conegut a Sant Joan com el "Metge Solivellas" o encara més com "el Metge vell", i de la seva esposa, la santjoanera, Maria Mas Jaume.

Si bé, el metge Solivellas havia nascut a Fornalutx, poble d'on era nadiua la seva mare, Maria Arbona Mayol, de la família propietària de "Sa Cabana"; els avantpassats de l'aviorpaterna eren, ells, de la possessió de "Son Llobera", en el "Clot d'Albarca", al terme municipal d'Escorca.

JOAN SOLIVELLAS, arrendatari de les Cases de Lluç com abans ho havia sigut el seu pare, altre Joan Solivellas, i Francisca Grua, la seva muller, foren els pares de Jaume (1617-1672). Aquest es casaria amb Elisabeth Comelles Rotger, de Pollença.

El seu fill JAUME SOLIVELLAS COMELLES (1659-1724) prendria en arrendament les finques de "Son Llobera" i "Son Colom". Estava casat amb Antònia Cifre i Cifre. Foren els progenitors de: JAUME (1689-1754) que casaria, el 1718, amb Margalida Mateu Morro; de Martí (+1782) casat amb Margalida Cladera i Francisca esposa d'Arnau Mateu. Fills de Jaume Solivellas Cifre i de Margalida Mateu Morro foren: Joan (1736-1801); Antònia Aina casada amb Lluç Cánaves, Bernadi (+1754) i Arnau (+1775).

Jaume Solivellas Comellas conegut, també, per "en Jaume d'Albarca", era germà de Guillem (dit de Mortix) espòs d'Elisabeth Martorell, de Margalida, de Joan (dit de Menut) marit de Catalina Cifre, de Magdaleana, de Catalina esposa de Bartomeu Vives, d'Elisabeth muller de Pere Uguet, d'Antònia i de Francisca casada amb Pere Prats.

JOAN SOLIVELLAS MATEU (1735-1801) fill major de JAUME SOLIVELLAS CIFRE, es casaria amb Antònia Cánaves Solivellas, natural de Mancor de la Vall (1753-1828) procreant a: Jaume, Martí (1786-1848) prevere que fou beneficiat a la parròquia de Santa Maria la Major d'Inca; Esperança Rosa (*1775) que casarà amb Joan Martorell; Joan (+31 d'agost de 1872) que, el 26 de novembre de 1809, esdevingué, l'espòs d'Isabel Coll Morro i finalment Bernadi. Aquest darrer, (1793-1872), havia de casar-se, el 27 d'abril de 1825, amb una al·lota de Selva, nomenada, Teresa Mestre Perelló. Serien els pares, entre altres, de dues nines Antònia, l'esposa de Martí Llobera Rotger, de la vila de

Pollença i mare del Canonge Cabiscol Martí Llobera Solivellas (1858-1922) així com de dos altres sacerdots de la Companyia de Jesús, els Pares Guillem (1853-1927) i Bernadi Llobera Solivellas (1856-1924) que havien de morir a les Illes Filipines, on ambdós foren molt apreciats; i Teresa casada amb Jaume Vidal Soler i de la qual era descendent el Pare Gabriel Seguí Vidal (1907-1996) historiador i missioner dels Sagrats Cors.

Amés d'aquestes dues nines, Bernadi Solivellas Cánaves i Teresa Mestre Perelló serien els pares de dos nins: Rafel (1845-1928) que seria jutge municipal a Campanet un grapat d'anys i es casaria amb Magdalena Cánaves Martorell, i el gran que, com l'avi patern, es deia Joan.

JOAN SOLIVELLAS MESTRE (1828-1910), ell, es casaria, el 1862, amb la filla petita dels propietaris de "Sa Cabana", de Fornalutx, Maria Arbona Mayol (+1894).

El metge Solivellas seria el fill major d'aquesta parella a la que sobreviurien vuit infants: L'esmentat Bernadi (1865-1941); Teresa (1867-1937) qui, casada amb el fornallutxenc Joan Baptista Estades de Moncaira i Bennàsser de Massana, seria la meua senyora avia; Guillem (1869-1950) qui en 1897 era ordenat sacerdot i heretà de les terres de "Sa Cabana" de Fornalutx deixades per la seva mare; Joan (1871-1946) espòs de Maria Mir Solivellas i hereu de la finca de Son Llobera deixada pels seus pares; Catalina (+1927) que havia d'ésser monja caputxina amb el nom de Sor Maria Lluís; Maria (+1934) monja, ella, com Sor Maria de Jesús en el Convent de les Tereses de Ciutat i soterrada en el Cementiri Municipal perquè el democràtic govern de l'època – el de la República Espanyola, no permetia sepultar en "indrets privats"; Margalida (+1951) que havia de casar amb el fornallutxenc Vicenç Vicenç i Estades (1880-1947) fill del que havia sigut batle d'aquell municipi Josep Vicenç Ros "Trota" (1851-1927); i Antònia Solivellas Arbona (1885-1960 que morirà, fadrina, a Fornalutx).

El Metge Solivellas frequentaria les escoles de nins de Fornalutx i de Lluç. Després aniria a estudiar la carrera de metge a Barcelona on obtindria la llicenciatura en medicina i cirurgia i passaria una temporada a les Filipines on, ja hem dit, dos cosins germans seus eren missioners jesuïtes per la zona de Surigao i Dapitan. Retornat a Mallorca a començament del segle passat vendrà a establir-se a Sant Joan on es casa amb Maria Mas Jaume (morta el 1965 l'any que es complien els cent anys de la naixença del seu marit). Ell i la seva senyora vivien al carrer de Palma nº 6 on, ara, hi ha

una oficina de "Sa Nostra". Tenguéren dues filles.

Joana Solivellas Mas, la petita, estava casada amb Gabriel Gual Bauçà, propietari de "Son Pericàs" qui molts anys fou jutge a Sant Joan i mare d'Antoni Gual Solivellas (el seu únic fill), mort fadrí que era misser; i, per descomptat, la filla gran MARIA. Al·l'entorn dels anys 1920-1925, el Metge Solivellas de Sant Joan ocuparà un seient a la Junta de Govern del Col·legi de Metges de Balears.

Donya MARIA SOLIVELLAS MAS visqué, els darrers anys de la seva llarga vida, cuidada, principalment, pel seu fill petit, Bernadi Homar Solivellas, antic regidor de l'Ajuntament de Marratxí. El 1939 s'havia quedada vídua del seu marit, Pere Homar Simonet, d'Alaró, mort als 51 anys. El seu altre fill – el fill gran – es diu Bartomeu. Exdirectiu de l'empresa vinatera, de Felanitx, "Vins d'Or"; ell i la seva esposa, Carme Oliver Pizà (filla de l'apotecari Gabriel Oliver) són els pares de Pere, Maria, Gabriel, Carme, Tomeu i Bernadi Homar Oliver, alguns d'ells estan casats i tenen infants. Besnéts, per tant, de Donya Maria.

La família Solivellas, de la possessió de Son Llobera de Lluç, a la que pertanyia Donya Maria Solivellas, de Sant Joan,

Lluç per Mallorca és encara lo Sant racó de la llar

es continua agnaticament en els fills i néts de JOAN SOLIVELLAS ARBONA i Maria Mir Solivellas.

Guillem Solivellas Mir només deixà una filla, de la seva muller Catalina Pons, Maria Solivellas Pons (1947-1987) casada amb l'advocat campaner Joan Beltrán; però el germà gran Joan (1904-1989), casat amb Joana Canals Cánaves, de Mancor de la Vall, seria el pare de Joan (*8-2-1945) professor mercantil, Maria (*1948 esposa de Miquel Vidal Arcas administrador del Teatre Principal) Guillem (Restaurant "El Picadero" de S'Arenal), Jaume (que fou una temporada missioner seglar a Sudamèrica), Joana Maria i Francisca esposa de Mateu Bauçà Cornell funcionari de "La Caixa".

Maria i Francisca Solivellas Mir (aquesta darrera d'uns 94 anys d'edat habita al dia d'avui a la possessió Son Subies del llogaret de Caïmari) – les germanes de Joan i Guillem –, estaven casades amb els germans Martí i Joan Bernat Palou al cel siguin.

Aquesta família dels Solivellas d'Albarca ha donat uns quants batles al municipi d'Escorca. El 1731 era batle reial Jaume Solivellas Cifre i el 1818 també fou batle reial Jaume

Solivellas Cánaves germà gran de Bernadi. També han sigut batles del municipi de la Mare de Déu de Lluç: Joan Solivellas Mateu, Bernadi Solivellas Cánaves, Joan Solivellas Cánaves, Joan Solivellas Arbona o Guillem Solivellas Mir en èpoques diem les "constitucionals".

Jaume SOLIVELLAS CANAVES (1778-1859) continuador de la línia principal dita de "Sa Plana" estava casat amb Catalina Llobera Vila, de Pollença (+1840).

El 2 de maig de 1840 es morí el seu fill gran Joan Solivellas Llobera que a penes tenia vint anys. Bartomeu – germà de Joan i fill de Jaume – s'establiria a Selva on serien traslladats els ossos del seu pare. Visqué entre els anys 1823 i 1889 i estava casat amb Rosa Vidal Vicenç (+1905). JAUME SOLIVELLAS VIDAL (1861-1951) el seu fill serà l'"homobó" d'Antoni Maura a Selva on ocuparà càrrecs de batle i de jutge. Casat amb Margalida Llampaies Antich, fills seus foren BARTOMEU (*1891) casat amb Margalida Pons Bauló, pares de Margalida, muller de Bernat Tugores Canals, Jaume (*1930) i Francesc, de qui són descendents (néts) els germans Aina i BARTOMEU SOLIVELLAS CARDINETTI.

ANTONI SOLIVELLAS LLAMPAIES, metge (1893-1994), casat amb Antònia Blanes Tolosa pares de JAUME espòs de Francisca Morell Molinas amb descendència pròpia, Antoni (+ maig del 2000) capità de la marina mercant casat amb Lourdes Coll Villalonga d'ascendència sollerica de qui són descendents: Antoni (*1961) marit d'Esperança Morro Ramonell i pare d'Antoni Solivellas Morro (*1990); Miquel Ramon (+1995) casat amb la danesa Ingrid; Margalida i Rafel Solivellas Coll (*1964); i Rafel enginyer agrònom, marit de la sollerica Francisca Frontera Ensenyat, també difunt.

JAUME SOLIVELLAS LLAMPAIES metge igualment (1900-1991) casat amb Margalida Antich Salom, pares de Mossèn Jaume Solivellas qui aquests anys ha sigut rector de la Parròquia de Santa Creu de Ciutat, de Teresa, del metge Salvador Solivellas Antich casat amb Maria de Lluç Tous, de Carme i de Margalida Solivellas Antich, empleada jubilada de l'empresa de mitjans de comunicació "Grup Serra, vídua de Bernat Bernat.

El 26 de maig del 186, a davant el notari Jaume Rotger, Bartomeu Solivellas Llobera arrendava la finca, "Es Bosc" de la seva propietat en el terme municipal d'Escorca al deianenc Llorenç Rul·lan Bauçà. Per espai d'unes quantes generacions més, els descendents, d'aquest Llorenç Rul·lan, continuaren tenint cura de l'esmentada finca com arrendat-

taris de la família Solivellas. Una branca d'ells es troba establerta a Fornalutx i a ella pertanyia, Llorenç Rul·lan Albertí (1907-1970) que fou batle d'aquell municipi entre 1954-1965 mentre que l'altra quedà domiciliada a Lluç.

BARTOMEU SOLIVELLAS LLOBERA tenia una germana, Antònia, que, casada amb el fornallutxenc Llorenç Busquets Albertí, tengué, entre altres, a un fill, Jaume Busquets Solivellas, que seria capellà militar i està enterrat al cementiri de Santa Maria del Camí.

MARTI SOLIVELLAS CIFRE – mort l'any 1782 – que estava casat amb Margalida Cladera seria el pare, entre altres, d'Antònia, Catalina i Felip els quals es casarien amb els sollerics Damià Morell, Josep Morell i Catalina Morell.

Nicolau Morell Solivellas, casat en primeres noces amb Margalida Oliver Morey i en segones amb Maria Oliver Fontanet, era fill d'Antònia Solivellas Cladera i de Damià Morell de Sòller. El seus oncles FELIP SOLIVELLAS CLADERA i Catalina Morell foren els pares dels germans Margalida, Martí, Catalina i Nicolau.

NICOLAU SOLIVELLAS MORELL (1781-1865) es casaria amb Antònia Solivellas. El seu fill Felip es casaria al Santuari de Lluç, dia 28 d'abril de 1850, amb Magdalena Garau Solivellas filla de Pere Joan Garau i de Magdalena Solivellas, celebrant el casament Mossèn Jordi Vicenç Bisbal vicari in capite de l'església de Fornalutx. La filla Catalina es casà, dia 5 de maig de 1832 amb Joan Solivellas Coll fill de Joan Solivellas Cánaves i Isabel Coll Morro; tenguéren a JOAN SOLIVELLAS I SOLIVELLAS qui casà primer amb Antònia Cerdà Cánaves i el 29 d'abril de 1868, amb Margalida Mir Mateu; a Maria casada amb Bernat Mir Mateu, i Francisca (Lluç 1843-Campanet 1933) que casaria amb Guillem Mir Mateu. Fills d'aquests foren Joan (*1870) Maria (1872-1954) casada amb Joan Solivellas Arbona ja esmentat abans i oncle de Donya Maria Solivellas Mas, i Bernadi Mir Mateu (*1880) casat, el 1923, amb la fornallutxenca Antonia Albertí Mayol.

Francisca Solivellas Coll – filla de Joan Solivellas Cánaves i d'Isabel Coll Morro – es casà, el 1835, amb Antoni Mayol Vicenç, alies Penya, del lloc de Tuent

DONYA MARIA SOLIVELLAS MAS, de Sant Joan, morta a Ciutat el 30 de març d'enguany, era cosina germana del meu pare donat que, el Metge Solivellas de Sant Joan era germà de la senyoràvia Teresa. **Q**

L'antifranquisme a Mallorca. VIII LLIBRE

(Les lluites del segle XXI)

La literatura catalana contemporània: «Res Publica Edicions» publica La novel·la

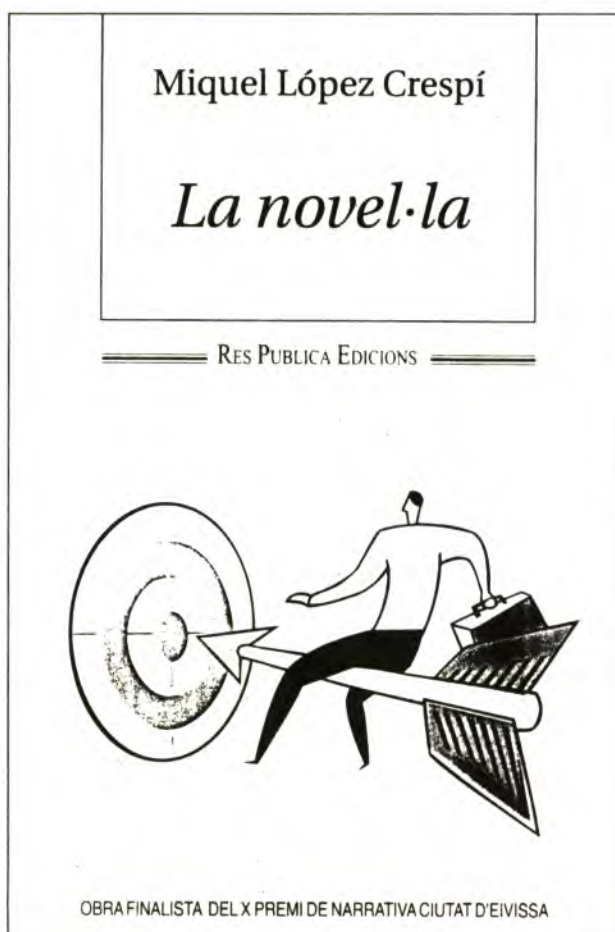
MIQUEL LÓPEZ CRESPI

El feixisme ens barrà el pas al coneixement dels creadors més importants de la cultura catalana. Durant quatre dècades provà -ben cert que inútilment- d'esborrar les senyes d'identitat dels Països Catalans

Els ideòlegs i policies al servei de la dictadura volien anihilar completament el record de qualsevol signe progressista que hi hagués dins del nostre àmbit nacional. Estaven prohibits Lorca i Rafael Alberti, Neruda i Blas de Otero, Antonio Machado i Miguel Hernández. Era encara més impossible conèixer bona part dels nostres literats. El cert és que, en aquells anys de tenebror dictatorial, en sordina, clandestinament, anàvem connectant amb la poesia d'un Espriu o un Pere Quart (per posar-ne uns exemples) i també amb els aspectes més progressius i avançats de la poesia espanyola de contingut popular (Lorca) i antifeixista (Alberti).

Ara la reacció s'ha autotransformat. Han sorgit altres fantasmes provinents del nostre més tènol passat d'ignorància i repressió, amb idèntiques intencions: provar de barrar el pas als sectors progressistes de la nostra societat, criminalitzar l'intel·lectual independent o d'esquerres. És per això que l'autoodi més ridícul i vergonyós campa arreu. Pamflets calumniadors, conspiracions de cafè... Són enrabiades d'infant. Odi d'un reaccionarisme ben provat. Absurdes maniobres de capelleta sense futur. Impotència intel·lectual. «No reconhem progressistes!». «Val més que lleixin estrangers, alemanys, anglesos, qualsevol cosa abans que els nostres, els d'aquí, els nascuts en aquesta terra». Creix i s'amplia l'autoodi. Vinclar l'esquena davant el poderós. Maleir el que no cedeix, l'agosarà. Ningú no és profeta a casa seva: ja ho sabem. Però no s'ha tractat mai els intel·lectuals mallorquins com aquests enemics del progressisme els tracten!

Alguns dels qui més haurien de defensar la feina cultural dels mallorquins i mallorquines han esdevingut botxins de la cultura catalana. Els psiquiatres tendrien molts clients si haguessin de guarir els nombrosos practicants d'aquesta feresta follia destructiva. Aleshores, quan un mallorquí s'ha destacat per ser una persona honrada i arreu s'ha provat la seva vàlua (en el passat Gabriel Alomar hagué de patir la mateixa persecució per part de la dreta i l'extrema dreta mallorquines), quan això s'esdevé, deia, els reaccionaris (en tenim proves a voler) es llancen desesperats, terribles en llur irracional dèria destructiva, contra la nostra intel·lectualitat i calumien, menteixen, ordeixen brutes conspiracions per aconseguir que aquell autor o autora no pugui publicar una novel·la, un llibre d'assaig... Parlen amb els directors dels diaris per aconseguir que l'escriptor no publiqui. Escriuen pamflets, falses cartes al director... Inventen el que sigui necessari per tal de fer malbé el nom de la intel·lectualitat progressista de les Illes. S'especialitzen, com els feixistes, amb els dèbils, amb qui no té cap mena de poder econòmic, polític o acadèmic (així poden fer més sang sense perill per a ells). Servils amb els que comanden, no tenen prejudicis en el moment de vinclar l'espinada davant qui els pot oferir el més petit privilegi. Canvien cada moment d'idees per a poder col·locar-se millor. Ahir d'esquerres, avui són de dretes. Res no importa per fer «carrera». Tot els va bé per perjudicar el proïsme.

Aquest és el nus de la qüestió: deixar constància de la misèria cultural que ens encercla, combatre la reacció amb les armes de la ironia i la sàtira

En certa manera La novel·la que acaba de publicar l'editor Joan Cerdà a «Res Publica Edicions» d'Eivissa en parla de tot això. Però d'una manera que vol ser irònica i divertida. No s'ho paga posar-se massa seriosos amb l'enveja, la mediocritat i la mentida! Crec que l'editorial ha sabut definir a la perfecció l'essència de La novel·la: «Les vicissituds d'un escriptor quan prepara la presentació del seu darrer llibre, el gestor cultural de passat esquerrà i present de 'glamour', l'editor garrepa que només publica amb subvenció, els funcionaris que semblen cridats a complicar-ho tot, un estol d'escriptors que permet visualitzar les misèries d'un professió farcida de personatges contradictoris i patètics que conformen la realitat d'un col·lectiu clafit d'enveges, fan que tot allò que Miquel López Crespí ens presenta a La novel·la ens apropi les absurditats de l'anomenat 'món cultural'. A més de bona de llegir i divertida, al lector La novel·la li servirà per a reflexionar sobre una sèrie de qüestions que enterboleixen la realitat del món cultural. Als seus protagonistes, si tenen sentit del humor, també».

Aquest és el nus de la qüestió: deixar constància de la misèria cultural que ens encercla, combatre la reacció amb les armes de la ironia i la sàtira. Tanmateix, en les fileres de la denúncia seriosa contra l'autoodi provincià ja som molts sortosament! - els que hi feinejam. Llorenç Capellà, Antoni Serra, Joan Guasp, Miquel Ferrà Martorell, Olga Xirinaçs, Lluís Alpera... tants i tants prestigiosos intel·lec-

tuals catalans que han escrit de forma ben documentada contra marginacions i maniobres de tota mena per provar de barrar el pas a creadors de provada qualitat literària.

El protagonista de La novel·la -exmilitant de la revolta permanent, home del present una mica avorrit de com marxà la transició i de les malifetes d'alguns companys de ploma reflexiona, en els inicis del llibre, i ens explica els seus pensaments: «Esperant per a travessar el carrer davant del semàfor, un cotxe m'esquitxa de fang. Torn a casa marejat per aquesta feinada tan empipadora (preparar la presentació de la novel·la). És possible que m'hagi errat -ho he pensat més d'una vegada- volent presentar el llibre. Qui hauria pogut imaginar el caramull de dificultats que anirien sorgint! Era impensable! Hom prova de viure de la literatura i ha de tenir content l'editor. Els escriptors que tenen ingressos provinents d'altres ocupacions, poden fer-se pregar, fer com si no els importàs presentar o no l'obra que escriuen. Però la situació es veu diferent segons com sigui la teva ubicació en la trinxera. La realitat és copsada des d'una òptica diferent si ets rendista, fill de militar o de terratinent amb l'esquena coberta per la família. El concepte «treballador de la cultura» que volíem popularitzar en temps de la transició no arrelà gaire, i ara és motiu de rialla. Sí; ja hem vist com empenya els exquisits la paraula «treballador». No em parlem si l'aplicam a la literatura o l'art. La ira els ofega. Alguns, enyorant l'època gloriosa del Comte Rossi comencen a cantar el Cara al sol. «Quina manera de prostituir una cosa tan excelsa! Com podem aplicar conceptes de feina al que és i ha de ser pels segles dels segles un do dels déus! Una vergonya, contaminar així l'essència de la bellesa!». Pensen que allà on hi ha gent, poble, viva discussió, no és indret saludable per a conrear l'«esperit» (un «esperit» de rànica arrel aristocràtica, evidentment). De les majories, de la xurma... què es pot esperar? Deuen imaginar que és caure molt baix discutir de drets d'autor i de problemes de jubilació...».

La batalla entre deixebles de Costa i Llobera i de Gabriel Alomar, de Maria Antònia Salvà i de Bartomeu Rosselló-Pòrcel, entre neonoucentistes i els hereus del modernisme...

Aquí, en aquest començament de la història, ja tenim ben especificat el «nus» de la qüestió: el combat establert entre la rànica minoria dels «exquisits» i la «xurma», els autors que no combreguem amb una forma elitista i estantissa del fet literari.

La batalla entre deixebles de Costa i Llobera i de Gabriel Alomar, de Maria Antònia Salvà i de Bartomeu Rosselló-Pòrcel, entre neonoucentistes i els hereus del modernisme més lligats a les classes populars s'evidència en un altre bocí de La novel·la. És quan el protagonista explica:

«Ara bé, ells, la competència, els exquisits, també sabien emprar jocs de prestidigitador increïbles. Tothom utilitza els mitjans que té a disposició per a intentar barrar el pas al rival, l'enemic: és a dir, el company de ploma. No hi ha res que no serveixi! Fins i tot la mentida i la calúnnia. Alguns, tot imitant -però sense arribar-ne a assolir la categoria- Wilde o Flaubert, empraven, per enlluernar la premsa i el públic assistent, les mansions de la família, els casals que, tant en el pla com a la muntanya, mantinguts d'ençà del temps de

L'ANTIFRANQUISME A MALLORCA VIII LLIBRE

de M. López Crespí

Cada quinze dies a L'ESTEL (d'agost de 2001 fins a l'agost de l'any 2002)
Per demanar números endarrerits, telefona al 971 26 50 05

E P I !

**PARES, EDUCAU-ME EN
CATALÀ, A MALLORCA HI HA
EL MEU FUTUR**

les germanies -i molt abans!- fins al present, servien com a demostració de poder i de classe.

'Quin indret més adequat que una possessió (mobles antics, sofàs vellutats, cortinatges portats de Venècia o Istanbul, pergamins donant fe d'un llunyà familiar que va pertànyer al Tribunal de la Inquisició o participà en la guerra de Successió a favor dels Borbons) per a presentar la darrera novel·la de l'aristocràtic autor? No res de contaminació popular: presentacions a locals sindicals, saló d'actes d'instituts i col·legis mal il·luminats on acudeixen encara els darrers militants de l'esquerra, els pocs que ho han lliurat idees i il·lusions davant els voltors de la postmodernitat...

'És evident que els poders fàctics de la cultura -editors i institucions que els subvencionen- s'estimen més aquest darrer tipus d'autor -els 'perfumats', els exquisits- que no pas aquells qui procedeixen de les zones frontereres, els que porten a la sang l'escriptura com un ofici i no com una afec-

ció de desenfeinats. Igual que en la guerra del trenta-sis: uns, els franquistes, dient que ells eren els defensors de la cultura, de la civilització i els altres, els republicans, eren -som!- la vulgaritat, la barbàrie que tot ho contamina. Tants d'escrits de Pemán, Villalonga, Giménez Caballero, Ramiro de Maeztu, plagiant Ortega i Gasset, Spengler, o enlaira- rant D'Annunzio a la màxima expressió de la saviesa universal».

El llibre vol ser -i els amics que ja l'han llegit afirmen que s'ha aconseguit- un esmolat divertiment contra la buidor cultural de la postmodernitat, l'elitisme noucentista que retorna, com el feixisme i el nazisme, de seguida que baixes la guàrdia davant l'enemic

La novel·la que acaba d'editar «Res Publica Edicions» no és solament un tractat per a de la «supervivència» d'autor nostrat en el tèrbol món de la ploma. El llibre vol ser -i els amics que ja l'han llegit afirmen que s'ha aconseguit- un esmolat diver-

timent contra la buidor cultural de la postmodernitat, l'elitisme noucentista que retorna, com el feixisme i el nazisme, de seguida que baixes la guàrdia davant l'enemic. I tots aquests hereus de Ramiro de Maeztu i els germans Villalonga, de Pla i d'Ortega i Gasset, ho són enemics declarats dels que ens considerem continuadors de Gabriel Alomar, Emili Darder i Bartomeu Rosselló-Pòrcel!

Pel que fa referència a silencis i marginacions, a les obscures conspiracions dels «exquisits», Llorenç Capellà escrivia fa un temps un important article al respecte. Deia el nostre bon amic, denunciant misèries i absurdes enveges que només fan mal a la nostra cultura: «El diccionari Bompiani inclou únicament quatre novel·listes mallorquins en el seu darrer apèndix. En vista d'això l'Associació d'Escriptors en Llengua Catalana ha fet públic un comunicat en el qual posa el crit en el cel, i entra a degolla contra els estudiosos encarregats de fer la selecció. Després de fer-nos saber que aquests

dos volums malgirbats d'actualització són a la venda per trenta mil pessetes, l'Associació alerta els possibles compradors 'perquè no es deixin sorprendre' i evitin despeses inútils. Dit amb altres paraules, com que els catalans feim pinya quan ens menyspreen els símbols de la pàtria (i la literatura malauradament ho és), o els responsables de Bompiani rectifiquen de manera immediata o els lectors de Catalunya demonitzen l'obra. No cal dir que la rabiola de l'AELC és més que justificada, perquè ja és hora que es faci passar per l'adreçador tants i tants d'impertinents que donen o neguen credibilitat literària a tort i a dret amb una frivolitat aclaparadora. Ocorre, però, que la mateixa bel·ligerància que palesa l'AELC cap a Bompiani, també l'hauria de palesar envers les editorials catalanes que actuen amb una manca de rigor consemblant. O burro o barra. O l'AELC denuncia totes les frivolitats amb fermesa idèntica o el comunicat al qual faig referència quedarà com un exemple de cretinisme cultural». Ω

Sa Pobla i la literatura catalana

Els escriptors Alexandre Ballester, Miquel López Crespí, Jaume Santandreu, Pere Bonnín, Rafel Socías, Josep Vallespir, Miquel Segura, David Roman, Alicia Alomar, Antoni Gost, Rosa Planas i l'editor Lleonard Muntaner reteren un homenatge a Miquel Costa i Llobera en el VI Encontre d'Escriptors

L'editor Lleonard Muntaner i l'escriptor Miquel López Crespí explicaren als alumnes dels instituts de sa Pobla aspectes essencials de la nostra cultura i de la figura de Costa i Llobera.

Com cada any, l'Ajuntament de sa Pobla (Mallorca) ha organitzat el Dia del Llibre amb nombroses activitats culturals. Una d'aquestes activitats ha estat l'acostumat Encontre d'Escriptors Poblers que enguany aconsegueix una nova edició -la sisena, ja-. Com explica la lletra de convit del batle Jaume Font: «el VI Encontre d'Escriptors poblers és un esdeveniment que ens permet, cada 23 d'abril, compartir unes hores al voltant del món del llibre i de la creació literària, precisament amb els qui han fet de la literatura uns dels eixos de la seva vida».

Diari de Balears ha dit d'aquest important esdeveniment cultural: «Els versos, el pensament i la memòria de Miquel Costa i Llobera varen ser els grans protagonistes de la trobada d'escriptors poblers, que es va dedicar precisament al poeta de Pollença... La plaça de l'Ajuntament va ser, com cada any, l'escenari de la celebració, que coincideix amb el Dia del Llibre. Davant la casa consistorial, un grup de cinc joves poetes poblers va fer una lectura de peces poètiques pròpies dedicades a la memòria i, sobretot, al missatge de Costa i Llobera».

'David Roman, Alicia Alomar, Antoni Gost i Josep Vallespir, joves poetes de sa Pobla, participaren igualment en aquest homenatge a Costa i Llobera acompanyant els autors ja consagrats per la crítica i l'obra publicada.

En l'inici d'aquesta lloable iniciativa cultural hi trobam la feina constant de Francesc Gost i de les infatigables Bel Socías i Polita Gost. També, i és de justícia deixar-ne constància escrita, de l'esperit sempre atent del regidor de Cultura de l'ajuntament pobler Antoni Serra «Xineta». Sense la feina callada i desinteressada d'aquestes persones ben cert que l'Encontre d'Escriptors no hauria agafat la volada actual i no tendria la importància que ja assolit.

Alexandre Ballester, Miquel López Crespí, Jaume Santandreu, Pere Bonnín, Rafel Socías, Miquel Segura, Rosa Planas i l'editor Lleonard Muntaner anaren a parlar als Instituts de sa Pobla explicant als alumnes aspectes essencials de la nostra cultura i de l'obra del gran autor de Pollença.

Com va escriure Llompart de la Peña en el seu assaig Els nostres escriptors: «Miquel Costa i Llobera és la primera gran figura que apareix en el marc de la literatura moderna de les Illes. Va aportar a la literatura catalana un llenguatge poètic de qualitat perfecta, una tècnica magistral de versificació i algunes visions essencials de paisatge com a expressió d'un profund sentiment elegíac, tan delicades, tan pures i d'un lirisme tan intens, que probablement no tenen parió dins la nostra poesia».

La jornada en defensa i promoció de la cultura catalana organitzada per l'Ajuntament de sa Pobla assolí un èxit total. Ω

“La Presidenta del Consell de Mallorca felicita Miquel López Crespí”

La Presidenta
del Consell de Mallorca

Palma, 22 / abril / 2002

Sr. Miquel López Crespí
Antoni Marqués Marqués, 20 - 4rt 1^a
07003 PALMA

Benvolgut amic:

Estic molt contenta de fer-vos arribar una altra vegada les meves més sinceres felicitacions per haver guanyat el VII Premi Miquel Martí i Pol de Poesia que atorga la Universitat Autònoma de Barcelona, a la vostra obra titulada "S'ha trencat alguna cosa".

Com a presidenta del Consell de Mallorca vos don l'enhorabona per aquest nou merescut reconeixement al vostre talent, al temps que vos anim a continuar amb la mateixa il·lusió la vostra trajectòria poètica, que a bon segur vos farà aconseguir molts més futurs èxits.

Rebeu les meves salutacions més cordials.

Maria Antònia Munar

Premi de Poesia «Miquel Martí i Pol» de la Universitat Autònoma de Barcelona (UAB)

L'escriptor Miquel López Crespí guardonat per la Universitat Autònoma de Barcelona (UAB)

L'escriptor de sa Pobla Miquel López Crespí ha estat guardonat per la Universitat Autònoma de Barcelona (UAB) amb el prestigiós Premi de Poesia «Miquel Martí i Pol». El poemari guardonat porta per títol Un guant de vellut negre (homenatge Rita Hayworth) i és un llibre amb més de cinquanta composicions dedicades al món del cinema. En el jurat, a més del rector de la Universitat Autònoma de Barcelona hi havia també l'escriptor David Jou i altres destacades personalitats del món de la literatura del Principat.

Miquel López Crespí rep així el reconeixement a més de trenta anys de dedicació a la literatura i a la poesia en particular.

Miquel López Crespí és novel·lista, autor teatral, poeta i assagista. L'autor començà l'any 1968 les seves col·laboracions (especialment literàries) en la premsa de Mallorca: *Diario de Mallorca*, *Última Hora*, *Baleares*, *El Mundo*, *El Mirall*, *L'Estel*, *Lluc*...

Col·laborador dels suplementos de cultura dels diaris de les Illes, Miquel López Crespí ha publicat centenars d'articles dedicats a la literatura i també a la història de Mallorca i del moviment obrer català i internacional.

D'ençà començaments dels anys setanta ha publicat més de quaranta llibres de narrativa, poesia, teatre, memòries, novel·la i assaig entre els quals podem destacar: Necrològiques (narrativa); Notícies d'enlloc (narra-

tiva); Crònica de la pesta (contes); Estiu de foc (novel·la); L'Antifranquisme a Mallorca 1950-1970 (memòries); Vida d'Artista (narrativa); L'amagatall (novel·la); Cultura i antifranquisme (assaig); El cicle dels insectes (poesia); Històries del desencís (narrativa); La Ciutat del Sol (narrativa juvenil); Planisferi de mars i distàncies (poesia); Punt final (poesia); No era això: memòria política de la transició (assaig); Acte Únic (teatre); Record de Praga (poesia); El cadàver (teatre); Núria i la glòria dels vençuts (novel·la); Revolta (poesia); Un violí en el crepuscle (poesia); Rituals (poesia); Estat d'excepció (novel·la); Un tango de Gardel en el gramòfon (narrativa); i La novel·la (novel·la). Ω

INTERRUPCIÓ DEL JUDICI DELS «EMMANILLATS» DEL CAMP NOU PERQUÈ UN POLICIA NO ENTÉN CATALÀ

S'ha celebrat el judici contra els joves que van saltar al Camp Nou i es van emmanillar a una porteria durant el partit de futbol Barcelona-R.Madrid del 16 de març. Dos dels acusats protestaven contra la globalització i un altre contra el transvasament de l'Ebre. El FC Barcelona vol que aquests acusats paguin la multa que la Federació Espanyola ha imposat al Barça. La nota curiosa va ser que el judici va estar suspès durant unes dues hores perquè es va necessitar un traduc-

tor. Un policia encarregat del cas no entenia el català.

Ens sembla bé que el FC Barcelona no hagi de pagar la multa. Ens sembla bé que els «emmanillats» siguin coherents amb les pròpies idees i fins i tot amb el català. Ens sembla greu que un policia no entengui la llengua del país.

Com pot fer la feina ben feta? ¿O potser a Madrid pensen que tots els catalans som bons minyons i que la delinqüència i desordre públic només parla en castellà? Ω

INDEPENDENTISME

40.000 persones participen de la manifestació del 25 d'abril

València.- Aquest 27 d'abril s'ha fet a València la manifestació de commemoració del 25 d'abril, la més concorreguda de quantes es fan al País Valencià. 40.000 persones van participar del recorregut. La manifestació, que va discórrer sense incidents anava encapçalada pel lema 'Som una nació'. La tancaren els parlaments d'una representant del paratge de l'Horta de la Punta, l'actor Joel Joan i Vicent Martínez, president d'ACPV. El concert d'Al Tall va cloure els actes que al final es van fer al Campus dels Tarongers de la Universitat de València. Acció Cultural del País Valencià no ha pogut, de nou, celebrar l'Homenatge a València que s'havia preparat a la Plaça de Bous, ja que el permís li va estar denegat. Així doncs, l'entitat l'havia convocat a l'Albereda. Però, l'Ajuntament de València no els va concedir el permís necessari per fer l'actuació. Ω

www.acpv.net 30/4/02

ERPv insta els partits democràtics a retirar el suport al pacte lingüístic i a l'AVL

Avui, 26 d'abril de 2002, el Govern Valencià celebra l'aniversari de la seua victòria a la batalla d'Almansa (1707) amb la publicació al DOGV d'una particular llista de mots 'genuïns', per als quals reclamen l'observança deguda, a més d'anunciar el no reconeixement de la llicenciatura de Filologia Catalana.

L'aprovació final per part del Govern Valencià del PP d'una primera remesa de paraules "normatives" és per a ERPv una iniciativa absurda, reaccionària i inaudita. No es coneix cap país democràtic que confeccione diccionaris des de la imposició política. Arreu del món civilitzat, els diccionaris els confeccionen lingüistes, escriptors i persones d'elevat coneixement de l'idioma, no un grapat de polítics, els quals, de més, han demostrat a bastament la seua profunda ignorància i menyspreu per la llengua pròpia dels valencians. Evidentment, la intenció del PP és fer un diccionari restrictiu i secessionista, amb paraules "autoritzades" i paraules prohibides.

Ens trobem per tant davant una iniciativa més pròpia d'un règim totalitari, ja que pretén imposar una normativa i un lèxic coercitiu de greus conseqüències per a la unitat del català.

Estem convençuts que aquest primer llistat de paraules "oficials i autoritzades" aprovat pel Govern valencià no serà l'últim. El PP anirà aprovant-ne més, amb l'assentiment o no de la seua Acadèmia de pagament.

Per si no fóra encara prou explícita la intenció secessionista del PP, el conseller Tarancón diu que el requisit lingüístic reconeix la llicenciatura de "filologia valenciana" (llicenciatura inexistent ni en cap universitat valenciana ni pel Ministeri d'Educació) però no la de Filologia Catalana. Ens trobem amb un altre veto semblant al que censurava l'estudi d'autors no nascuts al País Valencià. Què hi han de dir els professors universitaris que formen part de l'AVL? Si aquesta mesura se'ls aplica també a ells, potser alguns perdran aviat el seu lloc en la ben-pagada acadèmia.

És clar, doncs, que l'anomenat "pacte lingüístic" ha estat un engany del PP i que l'AVL és un instrument polític al servei de les seues intencions secessionistes. Per això instem CiU, PSOE i Bloc a retirar públicament el suport que han donat al "pacte lingüístic" i a l'AVL. Després que PP ha aprovat el decret contra els autors no nascuts al País Valencià, ha afirmat que continuarà subvencionant els grups secessionistes, ha aprovat normatives i diccionaris per la via de la imposició política i no reconeix la llicenciatura de Filologia Catalana, cal preguntar-se quantes agressions més consentiran encara CiU, PSOE i Bloc sense denunciar el pacte fraudulent que han avalat.

A hores d'ara, ningú que defense la unitat de la llengua catalana pot continuar donant suport a la censura i el secessionisme. Per higiene democràtica, cal deixar sol el PP. Del contrari, hom esdevé còmplice de la fragmentació del català i de la persecució ideològica. Ω

Toni Cucarella

Spanish king Juan Carlos reported to Court in Girona

The Platform Jo també em planto (I stand up too), led by Lluís M. Xirinachs, will report an accusation against the Spanish king, Juan Carlos, before the Court in Girona. The basis of the accusation is a monarch's statement uttered last year, on April 23. 'Ours was never an imposed, but a uniting language; nobody was ever forced to speak Spanish' were his exact words, harshly condemned by all nationalist parties as a downright historical falsity.

The campaign to take Juan Carlos to Court is bac-

ked by several associations like Plataforma per la Llengua (Platform for the Language), Coordinadora d'Associacions per la Llengua (CAL) (Guild of Associations for the Language), and many more.

The promoters' aim is, basically, to expose the Spanish monarch as a liar, and to let everybody see that his statement was intended not only to conceal Spain's attempts to delete the Catalan language and nation, but even to wipe out the historical memory of the Catalan people. Ω

La necessitat indefugible d'una diplomàcia catalana, de sentit d'Estat català

«R.» <taubecolom@ono.com>

El Congrés d'Idaho dona suport a la lliure autodeterminació d'Euskadi

Una comissió de la Cambra de Representants de l'Estat nord-americà d'Idaho va aprovar dimarts per unanimitat una moció que dona suport al dret dels bascos a l'autodeterminació i advoca per trobar un final dialogat a la violència a Euskadi. La resolució, que serà votada al ple de la Cambra, va ser promoguda pel representant demòcrata David Bieter i el secretari d'Estat d'Idaho, el republicà Pete Cenarrusa, tots dos d'origen basc.

La iniciativa parlamentària inclou la proposta d'enviar cartes al rei Joan Carles i als caps del govern espanyol i francès per explicar-los que els ciutadans d'Idaho s'oposen «a la violència a la pàtria basca» i que estan a favor del dret d'autodeterminació d'Euskadi.

L'Estat d'Idaho compta amb una influent comunitat basca, integrada pels descendents d'emigrants que van abandonar Euskadi a principis del segle XX per provar fortuna a l'Oest nordamericà fent de ramaders. El mateix Cenarrusa parla euskera i l'any passat va rebre el premi Bascos al Món que concedeix la Fundació Sabino Arana.

La moció aprovada a Idaho advoca per un procés de pau que compti amb la participació dels governs espanyol i francès, l'Executiu basc «i altres grups que busquen la pau». El portaveu de Batasuna, Arnaldo Otegi, va considerar que aquesta iniciativa «històrica» reconeix «que el dret a l'autodeterminació és l'única via» per aconseguir la pau.

«La pregunta seria si la nostra imatge exterior, en part produïda pels dirigents tant patètics que tenim per aquí, permetria que els Catalans que tenim a l'estranger podrien motivar a que es produïssin aquesta mena de declaracions.

Salut, JM

«Jo diria que hi ha dos punts a tenir en compte: Un de caracteriològic: Tenim dirigents patètics perquè tenim ciutadania patètica, de la mateixa manera que els bascos tenen dirigents millors perquè tenen una ciutadania disposta a patir i a resistir. Sense dolor i «profetes» crítics que avisen dels perills no hi ha fermsesa ni resistència nacional. El catalanisme refusa el cristianisme perquè és una fe d'agafar cadascú la seva creu (veges tu: de tota manera els dolors vénen, no acceptar-los és sols un tret d'immaduresa humana) i, per tant, crea una caracteriologia patètica i uns dirigents patètics. Els bascos no s'han pas des-cristianitzat gaire, s'enfortiren nacionalment fins i tot sota el franquisme (mentre el catalanisme s'afeblia sobretot durant la «democràcia») i ara tenen bones oportunitats mentre nosaltres quasi no en tenim cap:

cadascú cull el que ha sembrat, i no acceptar-ho és pensament feble victimista de ploramiques.

I un altre punt de geoestratègic: L'emigració catalana als Estats Units ha estat més dispersa i més escassa que la basca, perdé més les arrels. Certament moltes ciutats californianes com San Francisco foren fundades el s. XVIII per franciscans mallorquins -que tenien prohibit parlar català per les autoritats eclesiàstiques espanyoles, sota pena de pa i aigua. A Florida (nom català) hi havia una petita àrea repoblada per menorquins, on es parlà català fins abans de la Segona Guerra Mundial. I hi ha alguns casals catalans i prou Universitats (més de 50 segurs) nordamericanes on s'ensenya català. I després està la feina del Consell Nacional Català davant les Nacions Unides el 1945 a San Francisco, que no va tenir malaureadament gaire continuïtat (preferiren raure per França més que pels Estats Units).

De nou, per la tradicional manca de fermesa i de treball de formiga que no fem els catalans, hi tenim evidentment menys oportunitats que no pas els bascos, malgrat que de catalans n'hi ha unes 4 vegades més que de bascos.

Mentre no canviem profundament i replantegem molt més sincerament el que fem en la vida i en la Història, el futur dels catalans es trobarà sempre sota la fumera tòxica espanyola. Cadascú tria la seva llibertat, però cal saber que això implica unes conseqüències ineludibles i una responsabilitat. I qui no ho sap és que té edat mental infantil. Cordialment, Ricard Colom

Voldria fer unes puntualitzacions sobre política internacional i ètica.

Qüestions morals i ètiques de la macropolítica: amb prou feines la macropolítica té gaires consideracions morals i ètiques!!

El problema que veig entre el catalanisme és que enfocuem els temes de política internacional des de l'abstracció i la moralitat, fent un paper de pseudomareteres adalcutta que no s'hi adiu perquè no és el lloc apropiat per practicar-lo com a independentistes catalans.

Crec que els fòrums nacionalistes haurien de ser, més aïna per a debatre idees de política real per al nacionalisme real, aleshores trob que ens deixem la qüestió principal per al nostre nacionalisme: quina és la postura que diplomàticament i geopolíticament hem d'adoptar els nacionalistes davant aquesta crisi, davant els EUA, davant la situació internacional, etc., els grans trets i línies d'actuació, etc. I justament això és el que trob a faltar en grau quasi absolut en la majoria de llistes nacionalistes nostres (quasi totes d'esquerres totalment o majoritàriament). Si som nacionalistes se supo-

sa que hauríem de tenir un diguem-ne «sentit d'Estat», sempre tan lleig com inevitable per sobreviure nacionalment.

CiU té unes idees clares i definides, crec jo, sobre una postura realista per als interessos nacionals catalans a nivell internacional, a la seva manera. Em fa l'efecte. Però els esquerrans independentistes s'estimen de fer un debat més d'historiògrafs i d'ONGs que no pas de nacionalisme català enfocant el tema internacional.

A mi em pareix una conseqüència més de la colonització, del sentiment de culpa en fals, de la manca de voluntat de crítica desacomplexada (fora de les estretes vies del pensament políticament correcte, que és un nivell de no-estadisme i de no-sentit d'Estat)... a què ens veiem sotmesos com a herència del passat, d'un rerafons d'internacionalisme esquerrà que ens planteja sempre anar a salvar tots els oprimits del món mentre que ni tan sols ens plantejarem salvar-nos nosaltres mateixos.

Que estem millor que al Kurdistan? (És clar, ací no ens llancem napalm: ja tenen les TVs). Però també estem més a prop de la nostra pròpia qüestió nacional que de la dels kurds o de la dels polinesis (Catalans!: Catalunya!), Francesc Macià). I som nosaltres els únics responsables de nosaltres mateixos.

Hi ha manis proPalestina a Barcelona, però jo no he sabut mai de cap mani proCatalunya a Palestina o en qualsevol altre dels molts pobles amb què ens hem solidaritzat tan sovint. Les solidaritats, en algun nivell, havien de ser mútues, i no permetre que ens colonitzin en aquest nivell des del Tercer Món, per més justa que sembli la causa (que jo no dic que no tingui bona part de raó).

En resum: ser responsables de nosaltres mateixos, madurar i pensar en català per als catalans i catalanament.

Autocentrar-nos (estem encara prou descentrats, em pareix a mi). Desacomplexar-nos i llevar-nos els corsés esquerranistes. Saber emprendre, amb coratge, el camí real que duu a una sobirania real (no pas de manifestos, sopars, manis festives i resta de folklore nostrat, equivalent als bous, processons, falleres majors, etc. d'ellos).

I no és que jo sia especialment proianqui com de vegades algú pot suposar (una altra cosa és que moltes coses dels anglosaxons em pareguin el camí ineludible per modernitzar-nos i eixir del forat «mediterrani» de submissió i colonització espanyola, tal com aprendre l'alfabet o la pólvora, posem per cas). Simplement sóc pro català.

Els catalans no tenim obligació de ser l'ONG de totes les causes perdudes del món.

Normalment fem això perquè ens

donem llàstima a nosaltres mateixos però no tenim ous de mirar a la cara l'abisme de la nostra desaparició com a nació ni de defensar-nos-en. Aleshores, simbòlicament, projectem el nostre desig de justícia sempre frustrat -però sense coratge per plantejar-lo en termes de la NOSTRA realitat- sobre conflictes de tercers en l'acostumat nivell simbòlicofetixista.

Amb tal reculada covarda (neguem l'evidència que ens fa por per eludir un conflicte que creiem insoluble), encara la caguem més, perquè analitzem els temes internacionals no amb un mínim sentit diplomàtic català sinó com si fóssim la major ONG mundial (pura megalomania en l'exterior en contrapartida de la micromania-acomplexament en l'interior, on rau el conflicte real que ens estossina).

En el fons és tot un problema de covardia. De manca de collons, que diuen els espanyols -amb molt de realisme, per cert que sí. D'ací prové tant pensament políticament correcte, més ert que un fus.

SOBRE ANTIAMERICANISME IRREFLEXIU, SENTIT D'ESTAT, DIPLOMÀCIA I COM FER POSSIBLE LA NOSTRA SOBIRANIA (PEL NOSTRE DRET A LA VIDA).

«Els Estats Units tenen moltes coses positives, però hauràs de reconèixer que en d'altres la pifien.

«No tinc cap interès especial a emocionar-me amb els EUA. Simplement em fot-per Catalunya -l'antiamericanisme tan irracional i suïcida que de vegades veig per ca nostra.

«Tenen una seguretat social de pena, continuen emprant la pena de mort, la seva educació escolar sobretot el que hi ha fora de les seves fronteres és ben escassa, etc., etc.

«Sí, és cert. El tema de la pena de mort és terrible realment, sobretot perquè a tot el món un de cada quatre presoners és innocent: són gent pobra i sense recursos que estan menjant-se el marró de tercers, sovint afers de corrupció o ineficàcia policial. En Clinton intentà solucionar el tema de la seguretat social. Quant a la ignorància del·là fronteres ací també n'hi ha prou. Però ja s'ho faran ells, a nosaltres ni ens va ni ens ve com a catalans. El que ens va i ens ve respecte als EUA -, i no hi caiem, són els temes de política internacional. I el nostre antiamericanisme malaltís és pur cianur en la copa de la nostra independència.

Amb això no vull dir que hem de passar olímpicament del dolor al món, personalment jo col·laboro amb un munt de causes arreu del món, però no deix que aquestes causes m'enterbolesquin un independentisme realista per a la meua Catalunya.

Al costat d'això cal veure també les moltes coses positives que sí tenen

i valorar-ho en la seva justa mesura. Ni són uns angelets, ni el diable en persona.

És clar, com tothom. Però Barcelona és la gran capital europea de l'antiamericanisme més irracional i patètic, i això és el que em cou, aquesta immaduresa nacional i política nostra, car... «Com més tardi Catalunya a ser Estat, a viure com a Estat, a recobrar les atribucions, les potestats, i la independència pròpies dels Estats, més difultats trobarà per a viure coma tal, menys aptitud hi tindrà, menys preparada hi estarà, més qualitats de les necessàries per a viure independent haurà perdut».

(Dr. Martí i Julià, Barcelona 1861-1917, psiquiatre i socialista, presidí la Unió Catalanista).

Unes consideracions:

1) Els albanesos de Kosova eren proUSA perquè aquests els ajudaven, de la mateixa manera que els croats i eslovens són filogermanistes (Alemanya i Àustria foren els primers a reconèixer les independències de Croàcia i Eslovènia, i no Cuba, la Xina o Corea del Nord). També supòs que si els USA ajudaren els kosovars fou per defensar els seus propis interessos nacionals (els americans). Tot això demostra que, en política internacional, no existeixen amics, sinó aliats: tothom dona i demana coses a canvi, i aquesta màxima val per igual a tots els països del món, sien socialistes (Cuba, Xina, Corea del Nord) o capitalistes, sien cristians, musulmans, budistes o ateus.

Sinó, per què Cuba no ajuda (encara que sia diplomàticament) els catalans?, i la Xina, per què vol el seu fabulós exèrcit?, doncs sols que per defensar-se ELLS.

Sóc un internacionalista desencisat, i això que tinc amics independentistes d'altres països (Bretanya, Andalusia, Euskalherria, Tamazgha, Occitània, Biafra, País Mon...). Crec que és una errada estratègica cremar els minsos recursos que tenim els independentistes (humans i econòmics) a realitzar campanyes a favor d'altres nacions.

Deman: quantes campanyes i manifestacions a favor de la independència de Catalunya es fan al Marroc, a Egipte, al Kurdistan, a Cuba, als USA, ..., doncs jo t'ho dic: CAP NI UNA. Aleshores, per què m'haig de solidaritzar amb aquells que no volen la independència de Catalunya?, per què solidaritzar-nos amb els insolidaris?

Les nacions intel·ligents tenen líders competents que es fan una diplomàcia realista. No és pas el cas ni dels palestins ni dels kurds, ni de l'esquerra independentista catalana. Sí que és el cas dels irlandesos, flamencs, jueus, croats, lituans, etc. La ruqueria, l'amateurisme infantiloides i l'encaparrament dogmàtic tenen un alt preu en una ciència exacta com és la política. ☺

PETITS ANUNCIS

BORSA
IMMOBILIÀRIA

Traspàs saló de bellesa-perruqueria al carrer Antic a la zona dels molins de Santa Catalina, completament equipada. Tel. 971 739 940-609 783 949

Es lloga tercer pis a sa Pobla, completament equipat en lloc cèntric. 120 m², cuina, bany, saleta gran menjador, 2 dormitoris dobles i un individuals, balcons... Tel. 652 225 818 - 971 547 823.

Venc a ses Rotes d'Alaró adossat forrat de pedra. Tres dormitoris, tres sales de bany, saló amb xemeneia. Vistes molt bones i molt de sol. Portassa per a dos cotxes i traster. Preu 420.710 €.

A Binissalem, venc casa. Dues altures, 12 metres de façana, 3 dormitoris, 1 bany, terrassa, garatge, porxo, jardí. Opcional caseta de convidats. 186.000 €. Tel. 661 427 008

SERVEIS
PROFESSIONALS

Leo Casanova. Tarot, massatges curatius, medicina natural. Marqués de la Font Santa, 6-2. Cita prèvia. 670.067 314

Duet de cançons en català s'ofereix per tocar arreu dels PPCC, Bústia Postal 223 de Torredembarra. El Tarragonès, 43830 <http://paisoscatalans.org//tres>.

Amb acompanyament musical, soprano mallorquina, canta a les vostres noces, noces de plata, comunions... Tel. 971 121 123.

PERSONALS

Som na Tània i na Verònica, dues al·lotes molt sensuais. Tenim 19 i 21 anys i moltes ganes de parlar amb tu. Crida al 906 299 416... per a una xerrada molt calenta i sensual! Anima't i petonets on més t'agradi. Tània

Als Països Catalans es fa molt bona música, però, en especial la que surt de Mallorca a càrrec d'en Tomeu Penya. Independentistes: si sommeu en una nació lliure, plena de música catalana i vibracions nostres, escriviu-me: Francesc Bujet. Passeig del Migdia, 32-2-3-17200 Palafrugell.

Cercam gent entre els 18 i els 45 anys per excursions, sortides etc. Abstenir-se els qui vagin de mala fe. Bústia postal 1792-07080 Ciutat.

Capritxós, especial, diferent i atractiu jove de 30 anys, cerca dona intel·ligent que vulgui companyia, carícies, massatges i sexe durant les seves estades al Principat. Tel. 907 843 901

Naturalesa, el mar, la muntanya, un cafè... si ets dona atractiva i divertida t'he de conèixer urgentment. Bústia postal 1174-07080 Ciutat de Mallorca.

Noi de 24 anys, independentista i romàntic, coneixeria noia de similar edat, soltera de Girona per sortir a cinema i platja. Carles Lloves. Rocacorba, 15 Vilablareix 17180

Cerc femella per festejar fins al 40 anys. Òscar Pujol. Blanquerna, 58 07010 Ciutat de Mallorca.

Coneixeria seixantina enamorada de Mallorca i les seves coses. Tel. 657 012 568.

COMUNICATS

El Consell Nacional Català ofereix diversos llibres a tot aquell que els demani, al voltant dels drets i història de la comuna pàtria catalana. Bústia postal 15.071 de Barcelona 080080

Si voleu rebre informació sobre les Joventuts d'Esquerra Republicana, i rebre els nostres butlletins, escriviu a: JERC, Santiago Russinyol, 1. Àtic 07012 Ciutat de Mallorca.

Acció Cultural del país Valencià és a Internet. ACPV@servicom.es

Subscripció gratis a còmics en català per a nins de 6 a 10 anys. El llaüt de Xàbia. Bústia postal 53 Xàbia 03730. Patrocinat per l'Ajuntament de Xàbia.

Cursos gratuïts de llengua andalusca. Llengua (Ensenyans a distància de la Yerwa Andalusca) P. Pedro Romana, 1-4-2 - 14007 Còrdova.

Lluita, la revista de l'independentisme valencià és a Internet. <http://www.estelnet.com/lluita>

Si voleu afiliar-vos a sindicats nacionals catalans: C.S.C * 934 411 188

Si vols rebre l'Euskararen Berripera (en foraster) gratuïtament escriviu a: Hitzkunta Politikaroko. Wellingtono Dukea, 2-01020 Victoria Gasteiz.

A tots els valencians que vulguin contribuir a la reconstrucció nacional del País valencià, l'associació cívica Tirant lo Blanc us espera. Són els nacionalistes valencians. 963 879 408

El Call, la revista dels jueus dels Països catalans és a internet. <http://www.fortunecity.com/victorian/coldwater/252>.

Escalola, figures de tota classe: naixements, angelets... Som artesà, preus sense competència, ofertes periòdiques. Em trobareu a les principals fires de Mallorca tota, i al tel. 971 294 444.

Ja ha sortit el número 5 de la revista de música popular i tradicional "La Canya". Podeu demanar-la a la Bústia Postal 696 d'Alacant 03080 (Catalunya Sud) Tel. 963 485 517.

Des de l'Arxiu de Documentació i Propaganda Política-ADP estam fent un gran fons documental de la propaganda editada pels partits polítics, sindicats i moviments socials. Si teniu per casa adhesius, calendaris de butxaca, targetes reivindicatives... que no les faceu servir ens les podeu fer arribar a: ADP Ap. de Correus nº 1.106 07080 Ciutat de Mallorca. Correu elec.: adp@mallorcaweb.net. Disposam d'un fons de material repetit per intercanviar amb altres arxius o particulars interessats.

BORSA DEL
MOTOR

Si vol un cotxe nou de la nostra gamma, vengui en parlar. Agència oficial Renault. 971 413 867 Son Ferriol.

RENAULT son Ferriol. Vehicles nous Renault. Amplia gamma de vehicles ocasió i semi nous. Mecànica, servei oficial Xapa i Pintura. 971 427 614.

COME RAIN OR COME SHINE

Johnny Mercer/Harold Arien -
Ella Fitzgerald - Billie Holiday

I'm gonna love you, like nobody's loved you
Come rain or come shine
High as a mountain, deep as a river
Come rain or come shine
I guess when you met me
It was just one of those things
But don't you ever bet me
'Cause I'm gonna be true if you let me
You're gonna love me, like nobody's loved me
Come rain or come shine
(We'll be) happy together, unhappy together
Now won't that be just fine
The days may be cloudy or sunny
We're in or out of the money
But I'm with you always
I'm with you rain or shine

PLOGUI O SURTI EL SOL

Estic enamorant-me de tu, com ningú t'ha estimat:
plogui o surti el sol
alt com una muntanya, profund com un riu:
plogui o surti el sol
Supòs que quan em vas trobar
no era realment res d'això.
Però jo no estic jugant amb tu
Perquè estic essent sincera, si tu em deixes
Estàs enamorant-te de mi, com ningú no m'ha estimat:
plogui o surti el sol
(Serem) feliços junts, dissortats junts
Ara vull que acabi bé
els dies poden ser núvols o radiants
amb diners o sense
però sóc amb tu sempre,
jo amb tu, amb pluja o amb sol. Ω

ANUNCIAU-VOS DE FRANC A L'ESTEL

Nom.....DNI.....

Cognoms.....Tel.....

ATENCIÓ

- Escriviu un sol anunci per cupó
- Usau lletres majúscules
- Escriviu dins el requadre el text

Ompliu aquest cupó i enviau-lo a:
L'ESTEL. Apartat de Correus 124. 07600 S'Arenal de Mallorca

Asociación Sanitaria
Europea CS

Centre de Dia

MARIA ALBERDINA
CENTRE D'ASSISTÈNCIA A PERSONES MAJORS O
INCAPACITADES
Carrer dels Trencadors, 1-bis
Tel. 971 445 101 s'Arenal de Mallorca

SONET A SANT JORDI, PATRÓ
DE LA CATALANA NACIÓ

Arreu Comarques, Indrets i Topans,
Que integren nostra catalana nació,
Esdevé venerat amb excelsa Devoció,
Sant Jordi, el patró dels Catalans.

Amb sa fermesa i valentia exemplars,
Així és com nostre patró es mostra,
Perquè qui una obligació hi arrostra,
Guanya Santetat i oracions seculars.

Testimonien l'efecte i la Cultura,
Una Rosa i, un Llibre que ofereixen,
Tribut als obsequis que gaudeixen,
D'ennobrir, la catalana estructura,
Perquè tot Català, tot temps procura,
Demostrar el que molts mereixen.

REFLEXIÓ

L'addalid d 'inclite consideració
Exemple d'honestetat i valentia,
Ben aviat ell se'ns convertiria,
En Sant Jordi, nostre preat Patró. Ω

Barcelona, a 23 d'abril del 2002
Jaume Alfonso i Barceló

De quan jo era petit

Climent Garau de Llucmajor
Tel. 971 662 820

Ja vaig en els noranta anys,
He vistes moltes de coses,
De dolentes i de bones,
Perquè dins tot he nedat.
Dins sa misèria he pujat,
Patint tota privació,
De tros de pa, i roegó,
Puc dir cap mai n'he tirat.

De quatre germans comptà,
Sa nostra trista llocada,
Només mon pare quanyava,
Vuit reals per tots menjar.
Ell havia de pagar,
Sa renda de on vivíem,
Es pa negra llescariem,
Cap de se miques deixar.

En els quatre anys me llogaren,
A Bell Lloc de porqueret,
De roba, petit paquet,
En el meu coll el penjaren.
Dues besades me daren,
En el moment de partir,
Mumara, plorant va dir,
Fe ses feines acabades.

Amb so boliquet penjat,
Trescant per molt llarg camí,
Amb el curt pas vaig seguir,
A sa vorera atracat.
Podia ser enganxat,
Dels cavalls amb carruatge,
Sa meva petita imatge,
De ningú fui convidat.

Després de hores trescar,
A sa finca arribaria,
Un ca gros m'investiria,
De veritat m'assustà.
Sa madona el va cridar,
Ell va ser obedient,
Amb un tracte competent,
Dins ses cases vaig entrar.

-No deus haver berenat,
Sa madona me va dir,
-Has trescat un llarg camí,
A peu, deus estar cansat.

-Jo ja te tenc preparat,
Un pa, llom, i sobrassada,
Per pegar sa gran panxada,
I vi d'aquell escarxat.

Jo vaig pensar entrar al Cel,
Amb tant de menjar trobar,
En el final me donà,
Sa bresca dolça de mel.

Canvià de soca arrel,
Sa vida de fam deixar,
Es fet me va estranyar,
Com ovella grassa el bel.
De porqueret vaig partir,
Fins al nou anys, canviar,
Un parell me va donar,
Pel sementer solcs fer-hi.

En els onze me va dir,
Ton pare t'ha de mester,
De podador te vol fer,
Amb pena em vaig despedir.
Sa feina m'encarinyà,
De criar els arbres joves,
Això són feines formoses,
El podar i l'empeltar.

En aquells temps va s'usar,
Molts d'ametllers sembrarien,
Es bessó l'exportarien,
Per pastes fines menjar.
Sa idea me pegà,
De voler-me instruir,
A un home li vaig dir,
Si me volia ensenyar.
-Molt gustós, me contestà,
que costava una pesseta,
això és un feineta,

de mestres ben pocs n'hi ha.

Me va entrar força idea
Amb s'escriure i es llegir,
Memòria en vaig tenir,
A la dreta i a l'esquerra,
Anava ferra qui ferra,
Fins i tot en fer cançons,
Me feia il·lusions,
D'improvisar amb gent externa.

Aprendre música em pegà,
Sa idea un cert moment,
Va ser esdeveniment,
On de ple hi vaig entrar.
Solfeix vaig estudiar,
Ja des del primer moment,
Me dugué s'enteniment,
Es clarinet practicar.

En els catorze anys tocava,
El clarinet imponent,
Per jo fou un instrument,
Que a mi molt m'agradava.
Moltes hores dedicava,
Als estudis complicats,
Ses meves grans facultats,
Als temps nous, jo els esperava.

En els vint anys arribà,
A quintes me cridarien,
A Àfrica m'enviarien,
El Tetuan m'assignà.
Cada qual se repartí,

Allà on falta hi havia,
Me tocà cavalleria,
Es destí ja vaig tenir.

Ben prest me distingiria,
A ses barreres botar,
Es mando va acordar,
Soldat primera seria.
Era ben considerat,
Per aquell Estat Major,
Dins aquella professió,
A córrer vaig ser assignat.

Una dia assenyalat,
Vaig prendre part a carrera,
Copa grossa és premi era,
Pel general fou lliurat.
Després de un any complit,
A tots ens llicenciaren,
Soldats contents que ploraven,
Això no em passava a mi.

El coronell me va dir,
Si allà volia quedar,
Grau de sergent ostentar,
Per a la pàtria servir.
Jo anyorava Mallorca,
La família i els amics,
M'esperaven camins trists,
Cosa que a ningú aconhorta,
Sa meva idea forta,
Era música practicar,
Amb orquestres destacar,
Brillar com col a dins l'horta. Ω

LA NOSTRA CUINA

Coca de recapte (coc ràpid)

Ingredients: 400 gr. de pasta de pa, 60 gr. de llard, pebrot i albergínia escalivats, botifarra crua, arengada, oli, sal i pebre negre.

Preparació: Es barreja el llard amb la pasta i es deixa pujar, fregada amb unes gotes d'oli, sobre el marbre, també oliat lleugerament, durant unes hores. Quan ha pujat bé, es funy, de manera que la part més perifèrica de la massa es barregi amb la part més interna i el ferment quedi ben distribuït. Llavors s'estén sobre una llauna oliada i es deixa reposar mitja hora.

Després, es decora amb línies de pebrot i d'albergínia, fets a tires i ben escorreguts, alternant-les i deixant dos o tres dits de separació entre elles, per a què la pasta no quedi massa mullada. S'hi posa l'arengada, sense tripa, i la botifarra, a trossos, de manera que vagi bé de repar-tir, quan es talli la coca.

S'enforna a 220°C, a baix de tot, per a que posi sola.

Coca d'espínacs

**Recepta de la Sra. Heliana Thibaud inspirada en el manuscrit del Sent Soví
(el manuscrit culinari més antic de la llengua catalana, de principis del XIV)**

Ingredients: Per a la pasta, 300 gr. de farina, 150 de mantega o llard, 1 ou batut, el suc de mitja llimona, un polset de sal i la pell ratllada d'una llimona. Per al guarniment, 2 kg. d'espínacs crus, trinxats i sense cues, 4 cullerades soperes d'oli d'oliva, 20 cl. de flor de llet, 4 grans d'all xafats, 3 brotets picats de julivert, 1 bri engrunat de farigola seca, 300 gr. de ventresca fresca de porc, 2 ous durs, 40 gr. de pinyons, sal, pebre, nou moscada, 80 gr. de formatge de vaca o d'ovella, ratllat, i un altre ou batut, per daurar.

Preparació: Per fer la pasta, es fa un pou amb la farina, barrejada amb la pell de llimona. S'hi barreja el greix, esmicolat i tou, i es treballa de pressa, fins a obtenir una textura granulada. Es torna a fer un pou i s'hi posa la sal, el suc de llimona i un ou batut. Es va incorporant el sòlid als líquids, a base de fer-los voltar tocant les vores del pou, i se'n fa una bola. Es treballa una estona, xafant-la i tornant-la a fer mitja dotze-na de vegades. Cal que quedi ferma i que no s'enganxi als dits, però tova. Es deixa reposar uns 20 minuts, tapada amb un drap de cotó, en un lloc fresc, però fora de la nevera. Després s'estira amb el corró i es deixa sobre la taula.

Per fer el guarniment, es salta la ventresca en una paella amb oli i, quan comença a agafar color, s'hi posen els espínacs trinxats. Es deixen coure cinc minuts i es treu la paella del foc. Llavors s'hi barregen la sal, el pebre, la nou moscada, els pinyons, la flor de llet, el formatge, els ous durs trinxats, la farigola, l'all i el julivert. Es talla la pasta pel mig, més o menys, i es posa en un motlle rectangular, després s'hi aboca el guarniment i es tapa amb l'altra part de la pasta. Es pincen les vores i se li fan uns talls al damunt amb la punta del ganivet. Se li fan unes quantes punxades amb una forquilla, per a què desvaporí i es pinta amb l'altre ou batut. S'enforna a uns 180°C i es deixa coure (entre 20 i 30 minuts).

C A M P O S

Fa 40 anys que els López, pare i fill, regenten la Barberia López al carrer de Santanyí de Campos. Abans estaven al número 41, ara han davallat al 83. Són socis amb el Bar can Vermell que regenta en Jaume Vidal. A l'igual que temps enrera, tenen barberia i cafè. Tel. 971 650 133

Fa 15 anys que en Miquel Grimalt regenta la Ferreria Grimalt a Campos. Maquinària, portes, etc. Tel. 971 650 829

Fa 10 anys que na Maria Escandell va obrir la Botiga de Moda Adventure al carrer de Santanyí de Campos. Tel. 971 652 936

Fa 3 anys que na Victòria Prohens ha obert al Laboratori de Pròtesi Dental Prohens al carrer de Santanyí de Campos. A la foto amb n'Esclabet Chaparro, ajudant de dentista. Tel. 971 652 256

Fa 25 anys que na Caterina Martorell regenta la botiga ca na Mel al carrer de Sant Blai de Campos. Ven terrissa mallorquina. Sa mare, Maria Barceló va obrir aquesta botiga que aleshores era de queviures fa 55 anys. Tel. 971 650 744

Fa un any que na Francesca Lúdia regenta el Bar Es Pins a la Plaça dels Tres Molins de Campos. Despatxa menús a 5'50 . A la foto amb la cuinera Ardis Martines de Cuba. Tel. 971 651 011

Fa 24 anys que en Miquel Torres a qui veiem amb la seva neta Fàtima, regenta el Bar Miquel a la Plaça dels Tres Molins de Campos. Tel. 971 650 649

Na Gabriela Ollers i la seva germana Antònia regenten la Rentaduria Roca al carrer Dato de Campos. Son pare, a la foto, va obrir aquest establiment l'any 1956. Tel. 971 650 235

L'ESTEL

BOLLETÍ DE SUBSCRIPCIÓ

Nom

Adreça

C.P.

Població

C.I.F. Tel.

M'interessa una subscripció

ANUAL 35 €

Rebut domiciliat a un banc o caixa

Banc/Caixa

Adreça

Núm. entitat Núm. sucursal

Compte núm.

Firma

**Ompliu aquesta tarja i enviau-la al
Apartat de Correus 124
07600 s'Arenal de Mallorca**

Fa un més que en Ramon Collado, en Ramon Almodovar, na Maria Font, i n'Andreu Ginard s'han associat per regentar el Restaurant Ca n'Andreu Cos a l'entrada de Campos per Santanyí. Bufet bo i variat a 7 . Els festius, especial a la carta. Gran saló per a banquets. Local climatitzat i gran aparcament. Tel. 971 652 787

Restaurant
Ca'n Andreu Cos

Cuina mallorquina i Internacional
Bufet diari i a la carta, salons per a banquets
Bon aparcament * Local climatitzat

Reserves: tel. 971 652 787 - Carretera de Santanyí, s/n - Campos

RECORDA

**Quan hakis
llegit aquest
periòdic, si
no en fas la
col·lecció,
regala'l a un
amic, veí o
parent**

**EL PAÍS HO
NECESSITA**